NO: 24, TEMMUZ 1985

Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

20 TEMMUZ 1974'TEN, 20 TEMMUZ 1985'E
KIBRIS'TA FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN İŞGALİ 11. YILINDA

İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU, KIBRIS'TAN DEFOL!
TÜM YABANCI ASKERLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!
KIBRIS »SORUNUNU« RUM VE TÜRK MİLLETİNDEN VE MİLLİ AZINLIKLARDAN KIBRIS'IN EMEKÇİ HALKI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLE ÇÖZECEKTİR!

Kıbrıs'ın kuzey kesimi bundan 11 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Bugün değişik milliyetlerden Kıbrıs halkı, başta Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan faşist Türk ordusu olmak üzere, çeşitli yabancı güçlerin işgal şartları altında yaşıyor.

Darbe girişimi ve işgal

15 Temmuz 1974'te N. Sampson adlı bir faşist öncülüğünde Kıbrıs'ta, o sırada Yunanistan'da işbaşında bulunan "Albaylar cuntası"na bağlı bir darbe girişimi olmuştu. Öncelikle Amerikan emperyalizminin çıkarları (Devamı s.2)

Geçilen «demokrasi»nin niteliği üzerine...
TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE KAZANILACAKTIR!

Türkiye'de son aylardaki siyasi gelişmeler, geçildiği konusunda epeyce reklam yapılan "demokrasi"nin niteliği üzerine bir dizi malzeme daha verdi.

Özal hükümetinin, sivil elbiselere bürünmüş olan askeri faşist cuntanın sivil hükümeti olduğu; cunta ile Özal hükümeti arasında Milliyet gazetesinin manşete çıkararak reklamını yaptığı "örnek bir işbölümü" (Hükümet esas olarak ekonomik sorunlar ile, cunta güvenliği ilgilendiren sorunlarla uğraşacak) olduğu geçen dönem içinde açıkça görülmüştü.

Son birkaç ay içindeki siyasi gelişmeler, Özal hükümeti ile cunta arasında, özellikle bazı siyasi tercihler ve değerlendirmeler konusunda —öze ait olmayan— farklılıklar olduğunu da gösterdi.

(Devamı s.7'de)

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE (Yazısı s.34'te)

doğrultusunda yapılan bu darbe girişimi Kıb - rıs'ın Rum kesiminde silahlı direniş ile karşılanmış, ve amacına ulaşamamıştı. Başta ABD emperyalizminin ve onun Yunanistan'daki yemin li uşağı faşist albaylar cuntasının; Kıbrıs'- ta açık ENOSİScilerin (Kıbrıs'ı Yunanistan'ın bir parçası olarak gören Yunan milliyetçileri nin) çok yönlü kazanç elde etmelerine yolaçacak bu darbe hareketi, kısa zaman içinde he - deflerine ulaşamaması üzerine, ve silahlı direnişle karşılaşınca, durumlar karıştı. Darbe ye karşı silahlı direnişin sürmesi, bu müca - delenin sonuçlarının ne olacağı açısından bütün emperyalistleri, öncelikle de Amerikan em peryalistlerini kaygıya düşüren istenmeyen bir olgu idi.

Darbenin başarısızlığı, bir anda, zaten iyi ce buhran içinde bulunan faşist albaylar cuntasının buhranını uç noktasına yükseltti. Yunan faşistleri hareket edemez hale geldiler.

Tam böyle bir durumda, devreye Türk hakim sı nıfları girdiler. O zamanın başbakanı "barış güvercinli" Ecevit önderliğinde Türk hakim sı nıfları "fırsatı" değerlendirerek faşist Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdüler. Bu açık işgal hareketi o günkü dönemde batılı emperyalist güç ler tarafından onaylandı. Rus sosyal emperyalistleri de işgal hareketinin başlangıcında, faşist Türk hakim sınıfları tarafından bütün dünyaya "geçici ve sınırlı bir barış hareke - ti" olarak tanıtılan saldırıyı meşru ve doğru gördü ve gösterdi. Faşist Türk devleti giriştiği saldırı hareketini Kıbrıs anlaşmasının kendine tanıdığı "garantör devlet" statüsüne dayanarak, bir saldırı ve işgal hareketi değil de, meşru ve haklı bir "barış hareketi" o larak göstermeye çalıştı. Bu büyük bir sahtekarlıktır.

Kendi ülkesinde Kürt milletini ve Türk olma yan tüm milliyetleri hunharca ezmenin de aracı olan faşist Türk ordusu, Kıbrıs'a işgal or dusu olarak çıktı. O tam da işgalci ve faşist karakterine uygun olarak, Kıbrıs'a yağmacılık, kan, ateş ve katliam götürdü. İşgal yüzbinler le Kıbrıslı Rum'un kuzey Kıbrıs'tan göçe zorlanmasını, aynı şekilde, onbinlerle Kıbrıs'lı Türk'ün güney Kıbrıs'tan evini barkını terkedip kuzey Kıbrıs'a göçmesini beraberinde ge - tirdi.

Bugün Kıbrıs'ın kuzeyi, sayısı 30 000'i bulan Türk ordusunun işgali altındadır. Bunun dı şında Adanın güneyinde çok sayıda Yunan askeri, "Rum Milli Muhafız Ordusu" içinde çeşitli yerlerde mevzilenmiştir. İngiliz emperyalistlerinin Adada iki askeri üssünde çok sayıda İn giliz askeri vardır. Birleşmiş Milletler "Barış Gücü" askerleri de Kıbrıs'ın yabancı ordu ların işgali altında bir ülke görüntüsünü tamamlamaktadır. Adanın "Kıbrıs Rum" ve "Kıbrıs Türk" kesimi olarak bölünmesi durumu fiilen de vam etmektedir.

Fiili duruma hukuki kılıf: KKTC'nin kurulması

Faşist Türk hakim sınıfları 1974 işgalinden bu yana süren Kıbrıs'ın fiili bölünmüşlüğüne hukuki bir görünüm vermek için 1983'te yeni bir manevra başlattılar. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisi kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti" parlamento sunda bütün üyelerin oybirliğiyle kabul edile rek; Kıbrıs'ın kuzeyinde 20 Temmuz 1974'te fa şist Türk ordusu tarafından işgal edilen ve ha la işgal altında tutulan bölümde yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım, gerçekte 20 Temmuz 1974 ' te faşist Türk ordusunun adaya çıkması ile yaratılan fiili durumun "resmi" bir görünüme büründürülmesidir.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözler den gizlemek için; işgal ertesinde, Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gördüler. Ya rattıkları fiili durum, onlara işgal ertesinde yeterli göründü. Çünkü bu fiili durum ile Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorunu nun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açıktır ki, faşist Türk hakim sınıfları açı sından Kıbrıs sorununun en iyi çözümü Kıbrıs' ın yeniden bütünüyle Türkiye işgali altına alınması; bütünüyle Türkiye'nin bir parçası ha line getirilmesidir. Nasıl ki Helen şövenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise; Türk şövenistleri için Kıbrıs, "anavatan" a bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yav ru vatan"dır.

İ Ç İ N D E K İ L E R

1 Mayıs Yurtdışında Gösterilerle Kutlandı! . . . . s. 11

Yaşasın Kızıl 1 Mayıs (KKP/B-ÖK) s. 24

8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985 Hitler Faşizmini Yaratan Alman Emperyalizmidir! . . . . s. 28

Paris'te Komünist Partisi ve Partileşme Süreci Üzerine Ortak Tartışma Toplantısı Yapıldı! . . s. 32

Bir Tartışma Yazısı: Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine . . . . s. 34

Açık Tartışma: Marksizmin Skolastik Bir Yorumu mu? Yoksa Skolastizme Karşı Mücadele Adına Marksizmin Özellikle Sınıf Mücadelesi ile İlgili İlkelerinin Affedilmez Bir Küçümsenişi mi? . s. 38

Bölgelerden Haberler . . . . s. 53

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın bütününün Türkiye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şöven sözcüleri dışında da herkesçe görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Ortadoğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, batmaz bir uçak gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi; bir bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ülkeler olduğu bilindiğinde, bu çözümün Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek taraflı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda Helen şövenistlerinin, azılı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ederek, ve orada kendilerine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken ön adımları attılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakim sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağababalarının işareti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiçbir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemediklerini, "iki bölgeli, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileriyle görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerinin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde, işgalci faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktı. Bu görüşmelerde Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölgeli, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık ilanı" için halk oyuna başvurulacağından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta, "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde fiili durumu onlara da yatmak, böylece "meşru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

15 Kasım 1983'te ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın kuzeyinin bütünü ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdı. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliği idi. Zaten varolan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştu. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıflarının artık Kıbrıs'ın eski biçimde iki toplumun **birarada** yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesi idi. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde ikili Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdı.

"İkili Enosis" yönünde yeni adımlar

15 Kasım 1983'te atılan kukla KKTC'nin kurulduğunun ilanı adımını yeni ve beklenen adımlar izledi. Faşist "Türkiye Cumhuriyeti" devletinin denetiminde ve onun işareti ile kurulan; temeli 1974'teki işgal ile atılan kukla KKTC'nin uluslararası alanda devlet olarak tanınması için Türk faşistleri yoğun bir çabaya girdiler. Tabii Kıbrıs Rum kesimindeki hakim sınıflar ve Yunanistan'daki hakim sınıflar da tersi yönde yoğun bir faaliyet yürütmeye başladılar. Türk hakim sınıflarının çabaları şimdilik fazla bir sonuç vermedi. Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakim sınıflarının sözcüleri bir yandan KKTC'nin devlet olarak tanınması yönünde yoğun propaganda yürütürken; diğer yandan da atılan KKTC'nin kurulması adımının aslında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunun; bu adımdan sonra iki tarafın birleşik bir Kıbrıs devletinde birleşmesinin —eşit şartlar temelinde birleşmesinin— önşartlarının oluştuğunun propagandasını yaptılar. Rum tarafına görüşmeler önerdiler.

Kıbrıs Rum kesiminin temsilcileri KKTC ile doğrudan görüşmenin önşartı olarak devlet kurma kararının kaldırılmasını getirdi. Rum tarafının görüşmeye yanaşmaması; Kuzey Kıbrıs'taki Türk hakim sınıflarının da, onların Türkiye'deki "büyük kardeş"lerinin de belli oranda işine geliyordu. Böylece karşı taraf "anlaşmaz", "uzlaşmaz" gösterilip "puan" toplanabiliyordu. Bir süre sonra bir kez daha Birleşmiş Milletler araya girdi. BM Genel Sekreteri, "Kıbrıs Cumhuriyeti" adına konuşan Kipriyanu, ve KKTC adına konuşan Denktaş ile ayrı ayrı gö

rüşmeler yaparak, iki tarafın anlaşma zeminini yokladı.

BM Genel Sekreterliğinin, iki taraf arasında en azından temel ilkeler konusunda bir belge imzalanması önerisi, hem anlaşmanın içeriği konusunda anlaşma olmadığından; hem de zamanlama açısından özellikle Türk faşistleri - nin işine gelmediğinden, uygulanamadı.

İki tarafın anlaştığı ve anlaşamadığı nokta lar bu görüşmelerde şöyle ortaya çıktı:

1. Kıbrıs'ın geleceği konusunda: Toplumlararası görüşmelerin "iki bölgeli, iki toplum - lu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silah - sızlandırılmış" bir Kıbrıs için toplanması, her iki tarafın da **söz** olarak üzerinde anlaştıkları tek konu. Her iki taraf da eğer toplumlararası görüşmeler yapılacaksa, amacın yukarda sayılan özelliklere sahip bir Kıbrıs yaratmak olduğunu açıklıyorlar. "İki bölgeli, iki toplumlu" Kıbrıs bugünkü fiili durumun, yani Türkler ve Rumların ayrı ayrı bölgelerde yaşaması durumunun, ve her ikisinin de belli bir anlamda ayrı devletlere sahip olmasının — ki bu durum 1974 işgalinin sonucunda ortaya çıkmış fiili durumdur— bugün her iki yanında artık "geri dönülmez olgu olduğunu" kabul ettiğini göstermektedir.

2. Toprak: Bugün Kıbrıs'ın yüzde 37'si faşist Türk ordusunun işgali altındadır. Türk tarafının en azından bir kesimi bu topraklardan bir kesiminden çekilmeyi, anlaşmak için bir "taviz" olarak kabul etmek gerektiğini savunmaktadır. Ama en fazla "taviz" (Türk faşistlerinin "taviz" dediği, tankla, top-tüfekle zorla ilhak edilmiş, işgal altına alınmış toprakların bir kısımının geri verilmesidir. Buna "taviz" demek, Türk hakim sınıflarının nasıl emperyalist, yayılmacı bir düşüncenin savunucusu ve uygulayıcısı olduklarının açık bir ifadesidir. Kaldı ki, bir bölümü böyle bir "taviz"e bile karşıdır!!!) yanlıları bile, en fazla verilecek toprak tavizinin %5 civarında olabileceğini söylüyor. Buna karşı Rum kesimi, toprakların nüfus oranına göre bölünmesini istiyor.

3. Ortak, Federe meclislerde temsil sorunu: Türk tarafı adına konuşan Denktaş'ın bu konudaki önerisi şöyle: "İki meclisli bir sistem kurulmalı ve birinci mecliste Türkler ve Rumlar sandalyeleri yarı yarıya paylaşmalı; ikincisinde ise temsil %30/%70 olabilir. Ancak federal kanunlar sadece mecliste bulunan Türk parlamenterlerinin yarısından bir fazlasının olumlu oy vermesi halinde çıkabilir. Aksi halde kanunlaşamaz."

Rumlar bu öneriyi kesinlikle reddediyorlar. Birinci mecliste %50/%50, ikinci mecliste %30 %70 temsil oranını kabul etmelerine rağmen, kanun yapmayı ancak Türk olan kesimin çoğunluğunun kabulü ile mümkün gören onaylama biçimini reddediyorlar.

4. Silahsızlanma: BM Genel Sekreterinin anlaşma taslağı, federal devletin kurulması yönünde önemli bir ilerleme olduğunda, bir "geçiş dönemi hükümeti" kurulmasını, bu hüküme - tin kurulması ile birlikte Türk ordusunun belirli bir takvim içinde geri çekilmesini, Rum ordusunun da aynı takvime bağlı olarak dağı - tılmasını, ve Adanın dışa karşı savunmasının eski garantör devletler (İngiltere, Türkiye, Yunanistan) tarafından sağlanmasını öngörüyor.

Bu öneriye şimdilik Denktaş'ın evet, Kipriyanu'nun hayır dediği biliniyor.

5. Daha önce üzerinde anlaşılmış görünen, Türk tarafının Magosa'yı (Maraş/Famagusta) BM denetiminde Rumların yerleşimine açması sorunu; bunun karşılığında Rum kesiminden talep edilen Lefkoşe havaalanının BM denetiminde uluslararası trafiğe açılması şartı yerine getirilmediği gerekçesi ile, Türk tarafı tarafından askıya alınmış durumda.

Bunlardan görüleceği gibi, bugün Kıbrıs'taki Türk ve Rum hakim sınıfları temsilcileri - nin üzerinde anlaştıkları tek nokta, en azından laf düzeyinde her ikisinin de kendileri - nin "iki bölgeli, iki toplumlu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silahsızlandırılmış Kıbrıs"tan yana olduklarını ilan etmeleri, bunun için görüşmeye hazır olduklarını ilan etmeleridir. Ama bırakalım anlaşmayı, görüşmelere başlamak için bile getirdikleri önşartlar şimdilik görüşmelerin başlamasını bile imkansız kılmaktadır. Görüşmeler başlasa bile, anlaş - mazlık olan konulardaki uzlaşmazlıklar şimdilik aşılmaz gibi görülmektedir. Ama her iki yanın hakim sınıflarının ister doğrudan, ister BM gözcülüğünde, isterse belki Türkiye, Yunanistan, İngiltere ve diğer bazı güçlerin doğrudan katılması ile de yapabilecekleri görüşmeler sonrasında bir anlaşmaya varmaları halinde bile, ortaya çıkacak yapı; en iyimser durumda, adı "bağımsız, bağlantısız, silahsızlandırılmış Kıbrıs" olsa bile; gerçekte Kuzeyi Türkiye'nin, Güneyi Yunanistan'ın denetiminde olan, çok gevşek birkaç federatif yapı içinde lafta birleşmiş olan, iki ayrı devlet olacaktır. Artık söz konusu, tartışma konusu olan; "ikili Enosis"in biçimidir. Başka birşey değil.

Faşist Türk ordusunun işgali ile temeli yaratılan, KKTC'nin kuruluşu ile resmileştirilen bu **fiili durum,** KKTC'de 1985'de arka arkaya yapılan, ve en azılı faşistinden, Mümtaz Soysal, Uğur Mumcu vb. gibi "solcu!!!"lara kadar tüm Türk şövenistleri tarafından Kuzey Kıbrıs'ta "demokrasinin yerleşmesi", KKTC'nin kendini devlet olarak kabul ettirmesi yönünde atılan adımlar olarak kutlanan Anayasa oylaması, ve cumhurbaşkanı seçimi ile daha da sağlamlaştırıldı. Hemen bu ay içinde yapılacak parlamento seçimleri ile Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, girilen yolun dönülmezliğini bir kez daha perçinlemek ve anlaşma görüşmeleri için pozisyonlarını daha da sağlamlaştırmak istiyorlar. Hem Türkiye'deki faşist hakim sınıfların, hem de onların Kıbrıs'taki uzantılarının, Rum tarafını seçmek zorunda bıraktıkları alternatif, ya Kuzey Kıbrıs'ın resmen Türkiye

ye bağlanması, ve resmi ikili Enosis; ya da, lafta bağımsız-bağlantısız olan, gevşek bir federatif yapı içinde birleşmiş, Kuzeyi Türkiye nin, Güneyi Yunanistan'ın —gayri-resmi !!!— denetiminde iki ayrı devlet. (Bu görüşmelerin Adada İngiltere'nin durumunda belirleyici bir değişiklik yapmayacağından yola çıkıyoruz. Onun için onu dışta tuttuk.) Bu gayri-resmi "ikili Enosis" Adadaki hakim sınıflar açısından resmi "ikili Enosis"ten daha uygun olduğundan ve bugünkü uluslararası konjonktür resmi bir ikili Enosise daha az uygun olduğu da gözönüne alındığında, ortaya çıkması muhtemel olanın böyle bir yapı olacağı söylenebilir. İşte emperyalistlerin ve uşaklarının Kıbrıs halklarına sunduğu çözüm budur!

Kıbrıs "sorunu" hakim sınıflar açısından şövenizmi körüklemenin de bir aracıdır

Kıbrıs'taki gelişmeler ve gerginlik gerek Türkiye'de 12 Eylül faşistlerinin; gerekse Yunanistan'daki hakim sınıfların da işine geliyor. Her iki ülke hakim sınıfları da karşılıklı olarak şövenizmi körükleme; emekçi halkın dikkatini ülke içindeki sorunlardan kaçırma ve sınıf mücadelesini şövenizm batağında boğmak için Kıbrıs "sorunu"nu kullanıyor.

Bugün Türk hakim sınıflarının "Türklük" üzerine, Türkün "gücü", "yenilmezliği" vb. üzerine nutuklar estirdiği korkunç şövenizm rüzgarında; emperyalistlerin ve onların Türkiye ve Yunanistan'daki uşaklarının yarattığı "Kıbrıs sorunu", "Ege sorunu" önemli bir rol oynuyor.

Ülkemizde hakim sınıflar onyıllardır ırkçı faşist Kemalist ideoloji ile eğitilen, "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedel" iğrenç şöven ajitasyonlarıyla doldurulan şövenizm ile zehirlenmiş kitleleri en kolay bir şekilde milliyetçilik temelinde peşlerine takabileceklerini biliyor ve bunu uyguluyorlar. Ülkemizde Büyük Türk şövenizminin boyutlarını anlamak için 20 Temmuz 1974'teki sözde "barış", gerçekte işgal hareketini hatırlamak yeter. Bu hareket sırasında, kendisine "komünist", "devrimci" vs. diyen sendika ağalarının önderliğindeki DİSK, işçilerin bir günlük ücretlerini faşist Türk ordusuna yardım olarak verme çağrısı yapmıştı!

Nasıl Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs", şövenizmin körüklenmesi için bir araç ise, aynı şekilde bu Yunanistan hakim sınıfları için de Helen şövenizmini körüklemek için bir araçtır. Onlar da Kıbrıs'ta Türk işgaline karşı mücadele adına, Kıbrıs'ın Yunanistan'ın bir parçası olduğu düşüncesi etrafında kitleleri kendi etraflarında toparlamaya çalışıyorlar.

Haziran ayı başında Yunanistan'da yapılan parlamento seçimleri; bu seçimler sırasında Yunan hakim sınıflarının siyasi temsilcilerinin yaptıkları açıklamalar; iktidarda olan ve yeniden seçilen "Pan-Hellenik!!! Sosyalist!!! Parti" (PASOK) başkanı Papandreu'nun miting konuşmaları; ve bunlara karşı boyalı faşist Türk basınının takındığı tavırlar, şövenizmin boyutlarını gösterme açısından yeni bir ölçü oldu.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkları, "Pan Hellenik"lik ile "sosyalizmi"; milliyetçilik-ırkçılık ile sosyalizmi birleştirme!!! mahareti gösteren, Yunanistan halkına baş düşman olarak "Türkleri" gösteren Papandreu gibi sosyalistler; şimdi Türkiye'de yeniden siyaset sahnesinde sesini duyurmaya başlayan ve en "solcu" görünümlü, PASOK'u eleştirirken "Türkiye'nin hiçbir yayılmacı amacı yoktur" (10 Haziran, Cumhuriyet) gibi laflarla Türk yayılmacılığını gözlerden gizleyen Ecevit gibi "Demokratik Solcu"lar tarafından da —hakim sınıfların diğer bütün sözcüleri gibi— birbirine karşı kışkırtılmaktadır.

Gerçekte milliyetleri değişik emekçi halkların birbirleri ile çözemeyecekleri bir mesele yoktur. Değişik milliyetlerden işçilerin ve emekçi halkların sınıfsal düşmanları — bunlar çeşitli devlet çerçeveleri içinde somut olarak değişik olsa da— temelde birdir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkıyla benzer sömürü çarkı altında yaşayan Yunanistan halkının arasında yaratılmış ve körüklenmiş düşmanlık; bu düşmanlıktan yararlanmak isteyen emperyalizmin ve ona bağlı egemen sınıfların yarattığı bir düşmanlıktır. Kıbrıs'ta yaşayan Rumlar, Türkler, ve diğer milliyetlerden emekçiler için de durum aynıdır!

Gerçek çözüm devrimdedir!

İşçiler ve emekçi kitleler yıllardır süren bu it dalaşı ile sorunun nasıl çözülemeyeceğini daha çok kavramakta, daha iyi anlamaktadır. Her geçen gün daha fazla işçi ve emekçi, Kıbrıs sorunu denen sorunun gerçek çözümünün emperyalistlerin ve uşaklarının her türlü çözüm önerisine **karşı** bir çözüm olması gerektiğini görmektedir.

Kıbrıs'ta varolan durum hakkında kendisine komünist, Marksist-Leninist ismi takan örgütlerin bir bölümü, son yıllarda faşist Türk ordusunun işgal hareketine karşı tavır almama, varolan durumu adeta kanıksayan, olağan bir durum gören suskun bir tavır içine girdiler.

Şövenizme karşı mücadelede, Kıbrıs işgaline karşı mücadelenin önemini görmeyen, tersine bu hastalıklar içine işlemiş olan bu örgütlerin komünistlikle ilgileri sadece isimlerindedir.

Kıbrıs konusunda çeşitli revizyonist ve oportünist örgütler geçmişte değişik tavırlar takındılar. T"K"P gibi, TSİP, TİP gibi Rus sosyal emperyalizmine uşaklık etme yolunu seçen partilerin Kıbrıs konusundaki tavrının belirleyicisi, Rus sosyal-emperyalistlerinin bu konudaki tavırları oldu.

Bu takımlar önce Kıbrıs "Barış Harekatı"(!)nı desteklediler! Sonra işgalci faşist Türk ordusunun hiç de ilk çıkartma alanıyla yetin -

meyeceği belli olduğunda, "eleştiri" getirmeye başladılar! İşgalin Türk ekonomisine bindirdiği ağır yük(!) gibi gerekçelerle, işgalin kaldırılmasını talep ettiler. Onlar bugün efendilerinin işaret parmağı doğrultusunda, çözümün "enternasyonal bir forumda" (Rus sosyal emperyalistlerinin de katılımı ile) "görüşmelerle" "çözülmesi"ni öneriyorlar.

Ortayolcu Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş gibi örgütler bu konuda T"K"P çizgisini geriden, gecikmeli olarak izlediler.

Halkın Kurtuluşu, İleri (DHB) gibi AEP şakşakçılığında yarışan gruplar ise, çözümü "iki süper güç dışında arama"(!) yönünde tavsiye - lerde bulundular! Güya "Üç Dünya Teorisi"ne karşı "amansız" bir savaş açan bu grupların gerçekteki "Üç Dünya"cılığı, Kıbrıs konusunda da "İki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini siyasetlerinin çıkış noktası almalarıyla bir kez daha görüldü.

Bugün Bolşevik saflarda bulunan biz komünistler ise başından itibaren Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgaline karşı çıktık ve Kıbrıs halkının devrimci mücadelesinin yanında olduğumuzu açıkça ilan ettik. Kıbrıs'ta bütün emperyalist çözüm önerilerine hayır dedik. Buna rağmen, biz de Kıbrıs konusunda yer yer **ona önem vermeyen** bir tavır içine girerek, bu konudaki proleter enternasyonalisti doğru çizgimizden saptık. Örneğin AMLP, GDS, WBK ile çıkardığımız Ortak Açıklama gibi temel bir belgede, Türkiye'nin durumunu açıklarken; Türkiye'de hakim sınıfların ırkçı-faşist yüzünü teşhirde Kıbrıs sorununa değinmememiz; 12 Eylül ve 1 Mayıs'larda Kıbrıs sorununa değinmememiz; Partizan'dan ayrıldıktan, Bolşevik Partizan olarak ortaya çıktıktan sonra bir yılı aşkın bir süre bu konuda somut bir propaganda çalışması yapmamış olmamız, bizim de bu soruna gereken önemi vermeyerek, proleter enternasyonalisti çizgimizden saptığımızın işaretleridir. Bizim bundan çıkardığımız ders, bu hatayı aşma yönünde somut adımlar atmak olacaktır.

Türkiye'nin değişik milliyetlerinden ileri bilinçli işçilerinin, ve biz komünistlerin Kıbrıs konusunda önümüzde duran öncelikli görev; hakim olan büyük Türk şövenizmine karşı ideolojik mücadele içinde, proleter enternasyonalizminin propagandasını yapmak; faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan geri çekilmesi, işgalin kaldırılması için mücadele etmek; Kıbrıs halklarının **devrim mücadelesini** bütün gücümüzle desteklemektir.

Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, bizim açımızdan Kıbrıs halklarına en büyük proleter enternasyonalisti desteği, Türkiye'de Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkarak; Kıbrıs halkları üzerinde egemenlik kurmaya kalkışan Türk faşistlerinin devletini silahlı devrimle paramparça ederek, yerine işçi-köylü iktidarını kurarak verebiliriz. Bu hedefe giden yolda biz bugün önümüze, böyle bir devrimin öncüsü, kurmay heyeti olacak olan Bolşevik Partinin inşasını birincil görev olarak koyarak çalışıyoruz.

Bu görevi başaracağımıza güvenimiz tamdır. Çünkü bize yolgösteren, Marksizm-Leninizm bilimidir!

Emperyalistlerin ve uşaklarının sözde çözüm lerine hayır!

Adil ve kalıcı çözümü proletarya önderliğin de halklar yaratacaktır!

Kıbrıs'ın değişik milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkları:

İşgale, emperyalizme, uşaklarına, Rum ve Türk hakim sınıflarına karşı ortak mücadele cephesinde birleşin!

Faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol!

Tüm yabancı askerler, Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halklarının emperyaliz - me, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın Kıbrıs halklarının devrim mücadelesi!

Yaşasın işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi!

Yaşasın Sosyalizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Haziran 1985

*

FİATI:

4 DM; 12 FF; £1; 30 ÖS; 100 TL

(S.1'den devam)

Türkiye'de demokrasi...

Bu kendini en açık bir biçimde "Pişmanlık" yasası adı verilen muhbirliği teşvik yasasına; ve 1918 sayılı "Kaçakçılığın Men ve Takibine Dair Kanun"un bazı maddelerinin değiştirilmesine dair kanun konusunda takınılan değişik tavırlarda ortaya koydu.

Mayıs ayı içinde, sözkonusu iki kanun, diğer bazı kanunlarla birlikte ANAP oyları ile onaylanarak yasa haline getirilerek, onaylanmak üzere cumhurbaşkanlığına —yani 12 Eylül cunta başı Evren'e— sunuldu.

Bu kanunlardan "Pişmanlık Yasası" adı verileni; "suçunu itiraf eden" ve "örgütünü ele veren", "örgütünün çökertilmesi konusunda yardımcı olan" "teröristler"in cezalarında indirim yapılmasını öngörüyordu. Yapılan ihbarın doğruluğu anlaşılırsa, Türk Ceza Kanununun 125, 131, 141, 142, 146 ve 163. maddelerinden hüküm giyenleri kapsıyordu. Ölüm cezaları 15 yıla kadar, müebbet hapis 10 yıla kadar, diğer hapis cezaları da dörtte bire kadar indirilecekti. Yasa'nın işleyebilmesi için, muhbirlik yaparak örgütlerinin çökertilmesinde "hizmet" edenler!!!in korunmasının da devlet tarafından üstlenilmesi, bu gibi "pişmanlar" (Siz muhbirler, hainler, satılmışlar vb. okuyun) ' ın kimlik değiştirmesi vb. için imkanlar öngörülüyordu.

Diğer yasa ile ise kaçakçılık suçlarının önemli bir bölümüne af getiriliyordu, ve özellikle yargılanan ve hapislerde bulunan Mafia babalarını ve yamaklarını sabırsızlıkla bekletiyordu. Yasa, bir dizi kaçakçılık suçuna hapis cezası gerektiren hükümleri kaldırıyor, hapis cezası yerine para cezası esasını getiriyor ve buna bağlı olarak da bu suçlardan tutuklu bulunanların derhal salıverilmesini de öngörüyordu.

"Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan yasa hükümet tarafından "af için bir ön adım" olarak kavranan; ve örgütleri çökertmede örgütler içinde yer alan zayıf kişileri kullanmayı hedefleyen bir yasa idi.

Bu iki yasa da 12 Eylül'ün cunta başı Evren tarafından veto edildi.

Japonya ziyaretinden dönen Özal başkanlığında toplanan ANAP meclis grubu, Pişmanlık Yasası denen yasayı değişiklik yapmadan; diğer veto edilen yasayı ise belli değişikliklerle yeniden meclisten geçirme kararı aldı. Böylece çelişme açıkça su yüzüne çıktı. Sözkonusu çelişme, cuntanın "devlete karşı suç" ilan ettiği konularda çok katı bir tutum takınmaktan yana olması, bu gibi suçlarla ilgili verilen cezalarda hangi nedenlerle olursa olsun yapılacak bir indirimin ters sonuçlar vereceği şeklindeki tutumundan kaynaklanmaktadır. Şimdi normal durumda 3,5 yıl kalan seçimlerde yeniden seçilmek diye bir kaygusu bulunmayan, bu yüzden de af isteyen yüzbinlerle potansiyelle doğrudan karşı karşıya olmayan cuntanın tersine, ANAP seçimleri düşünmek durumundadır. Ve bu yüzden de kısmi bir af hazırlığı içindedir. Bu affın kapsamı konusunda kesin sonuçlara varmak için ise "Pişmanlık Yasası" denen muhbirlik yasasından ANAP birçok fayda ummaktadır. ANAP, devrimci örgütler içinde çözülmüş, yıkılmış, hakim sınıfların safına geçmiş olanlara yenilerinin katılacağını, kendi canını kurtarmak için geçmişteki dava arkadaşlarını ihbar edecek kişilerin çıkacağını ummaktadır. İşte ANAP bunun için "Aftan önce Pişmanlık Yasası" demektedir. Cunta ile Özal hükümeti ve ANAP grubu arasındaki bu konudaki çelişme, "ihbarı", "muhbir"i teşvik edip etmeme; ya da devrimci örgütlerin çökertilmesi için her aracı kullanıp kullanmama değil; böyle bir aracın kullanılmasının amaca ne kadar uygun olduğu sorunudur. Cuntanın kaygısı, hem muhbirlik yasasının sonuçlarından, hem de kaçakçılık yasasında yapılan değişikliklerden yanlış(!) kişilerin yararlanabileceği yönündedir. Vetoların gerekçesinde bu açıkça dile getirilmektedir. Özal tam bir tüccar zihniyeti ile "terörist" dedikleri devrimcilerin kişisel zaafları olan bir bölümünü satın alarak; kaçakçılardan ise para cezası alarak da amaca ulaşmak isterken; cunta bu konularda tüccar pazarlığı yöntemini kullanmayı amaca uygun görmemekte, bu konuda şiddet yöntemini tek yöntem olarak önermektedir. Bu, aralarında amaç birliği olanların, ve fakat bir noktada kullanılacak araç konusunda anlaşamayanların bir çelişmesidir. Özde bir çelişme değildir.

Geçilen "demokrasi"nin yeni polis yetki yasası:

Geçen ay içinde siyasi alanda ülkemizde kamuoyunu en çok ilgilendiren konulardan biri, "Polis yetki yasası" konusundaki tartışmalar oldu. Haziran ayının birinci yarısında mecliste tartışmaya sunulan polisin yetkilerini önemli ölçüde genişleten yasa tasarısı, özellikle SODEP'in, kurulmamış DSP'nin, ve mecliste de HP nin geniş tepkilerini çekti. Birçok yazar, profesör vb. de bu yasa tasarısına, tasarının "polis devleti" yaratma anlamına geldiği biçimin de eleştiriler getirdiler. HP mecliste iç tüzük hükümlerini, parlamentarizmin oyunlarını kullanarak yasanın çıkmasını engelleme, gecikirme için engellemelere başvurdu. Mecliste, 12 Eylül'den bu yana görülmeyen itişmeler, dalaşmalar oldu. Ve bunlar kamuoyuna da yansıtıldı. Bütün direnişlere, eleştirilere rağmen birkaç noktada yapılan değişiklik dışında, yeni "Polis Yetki Yasası" ANAP'ın çoğunluk oyları ile meclisten geçti. Özal ve çevresi ta-

rafından "demokrasiye geçişin gerekliliği" olarak propaganda edilen yeni yasanın ilginç bazı maddeleri şöyle:

* Genel ahlak ve edep kurallarına aykırı davranışlarda bulunanlar (bunların kim olduğuna, yetkiyi kullanan polis karar verecek!!!); eşcinseller (neden acaba?) polis tarafından fişlenecek ve parmak izleri ile fotoğrafları alınacak.

* Polis, sendikalara, derneklere ve kulüplere ait lokalleri kapatabilecek. (Eski yasaya göre bu ancak mahkeme kararı ile mümkündü)

* Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğüne, Anayasa düzenine, genel güvenliğe, genel ahlaka zararı dokunacak oyunlar oynatılan, temsil verilen, film gösterilen yerler polisçe kapatılabilecek.

(Böylece salonunu elinde tutmak isteyen salon sahipleri, bundan böyle oynatılacak film, tiyatro, düzenlenecek gece vb.de polisin müdahalesine gerek bırakmayacak sansürü uygulamak zorunda bırakılacaklar. Ve polis hem savcı, hem hakim, hem davacı, hem şahit, hem de uygulayıcı olarak hareket edecek. Özal hükümeti gerçekten de "bürokrasi"yi azaltıyor!!! Ama bu azaltma bu durumda polisin keyfiliğini arttırma, vatandaşların haklarını daha da kısıtlama anlamına geliyor.)

* Devletin bütünlüğü ile, kaçakçılık ve uyuşturucu madde suçluları **hükümlüleri**, sorguya çekilmek üzere polisçe 15 günlüğüne ceza evinden alınabilecek.

(Böylece hüküm giymiş olmak, yargılandığı davanın son bulmuş olması da, bir tutuklunun polisce yeniden işkenceye alınmaması anlamına gelmeyecek. İşkence tehdidi tutukluların başı üzerinde sürekli olarak Demokles'in kılıcı gibi sallanacak. Burada esas kastedilenlerin önemlikle "devlet bütünlüğü ile ilgili suç işleyen"ler; devrimci tutuklular olduğu açıktır.)

* Polis, kimliği belirlenemeyen kişileri 24 saat süre ile gözaltına alabilecek. Kimliği tespit edilemeyenlerin parmak izleri veya fotoğrafları alındıktan sonra haklarında işlem yapılacak.

(Bu madde ile teorik olarak herkesin — yanında kimliği olmak, tanıdıkları olmak vb. yeterli değildir. Polis, kimliğin sahte olduğundan kuşkulandığı, şahitlerin yalan söylediğinden kuşku duyduğu gerekçesi ile bu hükme dayanabilir— polisçe 24 saat tutulması, parmak izlerinin ve fotoğraflarının alınması yasal hale getirilmektedir.)

* Toplum için tehlike oluşturan akıl hastası, uyuşturucu madde veya alkol tutkunu, serseri veya hastalık bulaştırabilecek kişiler polisçe gözetim altına alınacak.

(Kimin toplum için tehlike oluşturan akıl hastası olduğunu, serseri olduğunu vb. tabii polisin kendisi belirleyecek!!!)

* Polis, genel ahlak ve edebe aykırı davranışta bulunan, söz, şarkı vb. gösteri yapanlar hakkında şikayet olmasa bile işlemde bulunacak.

(Ve tabii genel ahlak ve edebe uygun ve aykırı davranışın ne olduğu hakkında yine anlışanlı Türk polisi karar verecek... Olur böyle vakalar...)

Yukarda birkaç ilginç maddesinden örnekler verdiğimiz yeni "Polis Yetkileri Yasası" açık bir biçimde polisin yetkilerini olağanüstü ölçüde genişleten, "vatandaşları" (ki kuşkusuz bu yasanın aleyhinde işleyeceği vatandaşlar işçilerdir, emekçilerdir, ezilen, sömürülen halk yığınlarıdır) polisin keyfiliğine terketmeyi yasal hale getiren bir yasadır. Bu yasa gerçekte faşist cunta anayasasının ruhuna uygun bir yasadır. Ve geçilen "demokrasi"nin ne biçim bir demokrasi olduğu konusunda bilgi veren bir yasadır. Bu yasanın çıkarılması için gece-gündüz demeden çabalayan başbakan Özal, ve ANAP milletvekilleri de; savunucusu oldukları "demokrasi"nin nasıl bir demokrasi olduğunu bir kez daha ispatlamışlar, bu konuda "başarılı bir sınav"!!! daha vermişlerdir.

Bu yasanın mantığı, sıkıyönetim, olağanüstü hal yasaları gibi orduyu doğrudan yasal olarak devreye sokan yasalarla birlikte; devletin silahlı güçlerinin yetkilerini mümkün olduğunca genişleterek en geniş yetkiyi yasal hale getirmek ve böylece "yeni askeri müdahalelere gerek kalmamasını sağlamaya" hizmet etmektir. Polisin yetkilerinin bunca genişletilmesi ile, sıkıyönetimin kalktığı alanlarda da "güvenlik boşluğu" doğması önlenmeye çalışılmaktadır. İşte Özal ve takipçilerinin bu yasanın demokrasiye geçişte bir adım olduğu yönündeki propagandalarının temelindeki mantık ve yaklaşım da budur.

"Polis Yetki Yasası", "güvenlik" gerekçesi ile polise verilen yasal yetkilerin genişliği; hakim sınıfların bir dizi sözcüsünü bile rahatsız edecek düzeydedir. Özellikle "genel ahlak ve edebe uygun ve aykırı" davraşının ne olduğuna polisin karar verme yetkisi; hakim sınıflar adına kalem oynatan birçoklarını aşırı ölçüde rahatsız etmiştir. Kanunun çok sivri bazı maddelerinin cunta başı tarafından veto edilmesi; veya HP'nin açacağını ilan ettiği Anayasa mahkemesinden dönmesi ihtimali de vardır. Ama bu kanun değişse bile, bu değişiklik kanunun ruhunda olmayacaktır.

Geçilen "demokrasi"de partiler Parlamento içi ve dışındaki "muhalefet partileri"

Geçilen "demokrasi"nin yerleşme yönünde ilerleyen kurumlarından bir bölümü de partiler.

Bunların bir bölümü geçen aylar içinde kongrelerini yaptı, bir bölümü kongre hazırlığı içinde. Bunlara da bir gözatmak, geçilen "demokrasi"nin gelişmeleri açısından ilginçtir.

Şu anda iktidar partisi olan, ve 6 Kasım seçimlerinde "cuntaya en uzak" görüntüsünü sergilediği için çoğunluk oyları toplayan —cunta tarafından çoğunluğu toplaması beklenmeyen

— izinli ANAP, Nisan ayı içinde yaptığı kongresinde, kendisini geçmişin özellikle MHP, MSP-AP'nin bir kesiminin devamı olarak gören hiziplerin bir partisi olduğu görünümünü bir kez daha sergiledi. Kongrede; eski MHP'nin de, eski MSP'nin de bu parti içinde önemli bir güce sahip olduğu; MHP'nin bu partide iktidara iyice ağırlık koymak için gövde gösterilerine giriştiği; kongrede hizipleri birleştirici, ve hizipler-üstü bir görünüme bürünen, ve bir anlamda kendi hizibini oluşturan Özal'ın bu partinin hala hakimi olduğu görüldü. Kongrede ve kongre sonrasında yapılan seçimlerde MHP'liler gövde gösterisi ile elde etmek istediklerini elde edemediler. Ve küçük çapta da olsa yönetici kademeler içinde gerilediler. Gerek Genel Kongre için hazırlanan il kongrelerinde izlenen yöntemler (Merkezin işine gelmeyen seçimlerin iptal edilmesi —İzmir'de olduğu gibi), ve gerekse kongrede (mesela gazetecilere karşı) izlenen yöntemler, bu partinin "demokratikliği", "demokrasi savunuculuğu" vb. konusunda bilgilendirici olaylar oldu.

Meclisteki "muhalefet" partilerinden — aslında cuntanın sivil iktidar partisi olmaya namzet olarak kurulmuş olan— MDP, 6 Kasım seçimlerinde ve daha sonraki yerel seçimlerde en düşük oy alan parti olmanın moral bozukluğu içinde, ne yaptığını ve yapacağını bilemez durumda. Bu partinin **kitle partisi** olarak geleceği yoktur. Bu partidekilerin birçoğu, hangi partiye gitmenin, ya da hangi partiyle birleşmenin daha iyi olacağının hesapları içindedir. Tabii bu parti, "devlet"in güvenliğini ilgilendiren konularda ANAP ile beraber hareket etmeye, ve hatta onu geçmeye hazırdır. Bu parti kongre hazırlığı içindedir. Kongre bu partinin geleceği hakkında daha somut veriler verecektir.

Meclisteki diğer muhalefet partisi HP, son dönemde bir ölüm-kalım savaşı vermektedir. Ufukta hem parti içindeki hiziplerin hesaplaşacağı Kongre vardır. Hem de meclis dışında HP'nin oy aldığı tabana seslenen, ve yerel seçimlerde HP'yi (genel seçim ölçeğinde) meclis dışına iten SODEP; ve de daha kurulmadan HP'den güçlü bir görünüm içinde bulunan DSP'nin baskısı vardır. İşte son dönemde HP'yi mitingler düzenlemeye, meclis içi "sert muhalefet" yapmaya iten bu faktörlerdir. HP bir birleşme vb sözkonusu olursa, kendini pahalı satmanın yatırımını yapan bir cunta partisidir.

Meclis dışındaki partilere gelince:

Bunlardan 14 Mayıs'ta (Demokrat Partinin iktidara geldiği tarih!) kongresini yapan DYP, geçen aylar içinde adından en çok söz ettiren parti oldu. "Sağ" kanatta ANAP'ın esas rakibi olan bu parti, açıkça eski AP'nin oylarına talip olan; kadrolarını eski DP ve AP'lilerin oluşturduğu bir partidir. Ve cunta yasaklarına rağmen bunu kongresinde açıkça ilan etmiştir. Bu partinin kongresi, bir anlamda cuntayı doğrudan karşısına almayan, fazla sivri çıkışlar yapmayan bir siyasetin savunucusu olan eski Odalar Birliği başkanı Mehmet Yazar ile; bugün demokrasi havarisi kesilen, ve cunta ile "uzlaşmaz" görünümlü Demirel'in favorisi Cindoruk arasında çekişmeli bir başkanlık yarışına sahne olmuştur. Sonuçta "Demirel nerede, biz orada" diye tempo tutan delegelerin çoğunluğu tercihlerini Cindoruk lehine belirlemiştir. Bu kongre cuntanın birçok yasağının zaman içinde geçerliliğini kaybettiğini, ve Demirel gibi "eski siyasetçileri" bir daha gelmemecesine siyaset sahnesinden silme hesaplarının tutmadığını göstermiştir. Demirel faktörü bu kongrede açıkça siyasi sahnede varlığını ve ağırlığını —kongreye katılmadan da— duyurmuştur. Bu partinin bugün demokrasi havarisi kesilmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu partinin bugün "önce siyasi özgürlük" demesinin temelinde yatan şey, bu partinin halk yığınları için siyasi özgürlük savunması değil; bizzat kendi siyasi kadrolarının bir bölümünün siyasetten yasaklı olmasıdır. Bu partinin DP'nin ve AP'nin gerçek mirasçısı olduğunu söylemek, bu partinin niteliği hakkında herhalde beslenen hayallerin boş hayaller olduğunu uzun uzadıya anlatmayı gereksiz kılmalıdır.

Parlamento dışındaki "muhalefet" partilerinden SODEP ise, özellikle DSP'nin kuruluşunun yakın olduğu açıklandıktan bu yana, "sosyal-demokrat" tabanı kaptırmamak için faaliyetlerini hızlandırmıştır. Son yaptığı Saraçhane mitingi bunun bir göstergesidir. Bu parti, hakim sınıfların faşist düzenine karşı var olan sol potansiyeli, ve devrimci potansiyeli düzen sınırları çerçevesinde tutma görevine talip bir partidir. "Sol" sosyal adaletçi propagandaları, her türlü devrimci sol'un legal bütün imkanlarının elinden alınmış olduğu ortamda, bu partiye bir çekicilik kazandırmaktadır. Meclis olmaması, bu parti açısından, hitap ettiği oy tabanı yönünden bir dezavantaj değil, avantaj durumundadır. Bu partinin gerçek niteliğinin teşhiri görevdir. Saraçhane mitinginde "Faşizme ölüm!", "Yaşasın 1 Mayıs!" gibi sloganları atanlar polisçe götürülürken, bu partinin miting sorumlularının tek kelime etmemeleri, tersine polise yardımcı olmaları, bu partinin niteliği hakkında bilgi vermektedir. Bu niteliğine rağmen; bugün kurulu hakim sınıf partileri içinde en "sol" görünümlü, ve en tutarlı demokrasi savunucusu görünümlü olan bu partinin; toplumsal muhalefeti kendi tekeline alarak uysal tutmak için düzenlediği ve düzenlemesi muhtemel olan eylemler; cuntayı rahatsız etmektedir ve edecektir. Çünkü bu gibi eylemler devrimciler açısından, bu eylemlere katılan ileri kitle içinde propaganda ve ajitasyon imkanlarını yaratmaktadır. Evren'in Saraçhane mitingi sonrasında yaptığı değerlendirme, "ders aldık" vs. sözleri bu rahatsızlığın açık ifadesidir.

Parlamento dışındaki "muhalefet" partilerin

den, adından —özellikle "sol" çevrelerde—en çok söz edileni; henüz kurulmamış olan, ve fakat Rahşan Ecevit tarafından kuruluş hazırlıklarının tamamlandığı ve 19 Ağustos'ta kurulacağı ilan edilen DSP'dir. Bu partiyi diğerlerinden ayıran, cunta ile hiçbir uzlaşmaya girmeye yanaşmayacağını belirten açıklamaları; cunta anayasasını doğrudan karşısına alan tavırları; partinin kuruluşunda geniş bir taban çalışması yapma vb. olgulardır. Bu parti özellikle devrimci yığınlar açısından, onları **düzene** bağlama fonksiyonunu, reformlar içinde boğma, uyutma fonksiyonunu üstlenme potansiyeline sahip bir parti olarak doğmaktadır. O bu niteliği ile devrimciler açısından ciddiye alınmak zorundadır. Uzun süreçte, hakim sınıfların "sol"u ehlileştirmek için kullanacakları esas araç olma adayı bu partinin gelişmesi iyi izlenmek zorundadır.

Cuntanın verdiği kırmızı pasaportla Avrupa başkentlerinde "demokrasi" üzerine "dersler" veren Ecevit'in partisinin savunacağı demokrasi, Cunta anayasasının verdiği haklar çerçevesinde verilecek bir "mücadele" ile kazanılacağı söylenen bir "demokrasi"dir. Böyle bir demokrasinin işçi sınıfı önderliğinde, bütün emekçilere, ezilenlere, halka en geniş demokrasi olan halk demokrasisi ile uzaktan yakından ilgisi olamayacağı açıktır.

Türkiye'de bugün geçilen demokrasi değildir. Geçiş; askeri faşist cunta biçimi bir faşizmden, üstü kaba parlamenter demokrasi maskesi ile örtülü bir faşizme geçiştir.

Türkiye'de demokrasiye geçiş Özallarla, Calplerle, Sunalplerle olmaz!

Onların alternatifi olduğunu söyleyenlerle; "bir bilen"in en has adamı olduğunu açıklamakla övünen Cindoruk gibilerle; faşizmin uygulayıcısı olan DP ve AP'nin devamı olduğu ile övünen DYP gibi partilerle; SODEP gibi cunta izinli, cunta anayasasının izin verdiği çerçevedeki muhalefet partileri ile geçilmez demokrasiye!

Demokrasiye, 1974'te "Kıbrıs fatihi" olmasına!!!, şerefine!!! (Siz şerefsizliğine anlayın) erişenlerle; 1978'de sıkıyönetimi getirenlerle, Ecevitlerin partileri ile varılmaz!

Demokrasiye, Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının bir bölümünün oluşturduğu ve burjuva muhalefetin "sol" yanını oluşturmak için can atan "Sol Birlik"çilerle; onların bir yanı kuyrukçu, bir yanı darbeci planları ile varılmaz!

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri için; halklar için demokrasiye, hakim sınıfların şu veya bu partisinin kuyruğuna takılmakla, ya da onların kuyruğuna takılmayı öneren her renkten, her boydan oportünist - revizyonistlerin gösterdiği yollardan varılmaz.

Demokrasi; işçi sınıfının, emekçi halkın, bütün ezilenlerin, sömürülenlerin, milli zulüm altında inleyenlerin dişi ile, tırnağı ile söker gibi zorla hakim sınıflardan koparılıp alınacaktır.

Onu almanın tek yolu, hakim sınıfların faşist diktatörlüğünü işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yerle bir etmekten, işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktan; durmaksızın proletarya diktatörlüğü yönünde; sosyalizm yönünde mücadele etmekten geçer!

Bunun için bugün komünistlerin sarılacağı esas görev, böyle bir devrime önderlik edebilecek partiyi yaratma çalışmasıdır.

15.6.1985 İ. Kaner

*

1 MAYIS YURTDIŞINDA GÖSTERİLERLE KUTLANDI!

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs, üç yıldır olduğu gibi bu yıl da devrimci içeriğine uygun bir şekilde biz Bolşevikler tarafından yurtdışında kutlandı.

DGB'nin hükümet yanlısı 1 Mayıs gösterilerine karşı, çeşitli ülke ve milliyetlere mensup devrimci örgütlerin ortak gösterisini sağlaya bilmek, devrimci alternatifi güçlü kılabilmek için devrimci gruplara aşağıdaki eylem birliği çağrısını yaptık:

HAYDİ DEVRİMCİ 1 MAYIS'A

Mayıs, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Bu günü onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak, bütün komünistlerin ve devrimcilerin görevidir.

Batı Almanya'da bugün emperyalist Batı Alman devletinin bir parçası olan, onunla bütünleşmiş olan DGB'li sendika ağaları önderliğinde her yıl düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde; 1 Mayıs'ın devrimci geleneği ayaklar altına alınmakta; DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs gösterileri, Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterileri şeklinde yürümektedir.

Devrimci güçlerin DGB'li sendika ağalarına muhalefetlerini dile getirir şekilde katılımları da —birkaç istisna dışında— bu yürüyüşlerin genel karşı-devrimci, reformcu ve emperyalizm yanlısı görünüşünü değiştirmemektedir.

Bugünkü somut durumda 1 Mayıs'ta Batı Almanya'da, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak, devrimci güçlerin DGB'li sendika ağaları ile arasına kesin çizgiler çektiği eylemlerle mümkündür. Bunun içinde bulunduğumuz şartlarda en iyi yolu, bizce, DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşlere (ayrı blok kurarak da olsa) katılmak değil; onların yaptığı karşı-devrimci eylemlerin karşısına, devrimci eylem alternatifini ayrı yürüyüş şeklinde koymaktır. Ayrı yürüyüş, görüşümüze göre, yapıldığı yerlerde DGB'nin yürüyüşlerini mümkün olan en geniş şekilde rahatsız etme, DGB yürüyüşlerinde en geniş propaganda eylemleri ile birlikte, içiçe düzenlendiği zaman, amacına; bugün Batı Almanya'da iki ayrı 1 Mayıs olduğunu, birinin burjuvazi tarafından yozlaştırılmış 1 Mayıs; diğerinin Devrimci 1 Mayıs olduğunu gösterme amacına en iyi şekilde ulaşabilir.

Böyle bir eylemi, sizlerle de eylembirliği içinde gerçekleştirmek için görüşmek istiyoruz.

Biz eylembirliği platformu olarak:

* Dünya emperyalizmine ve her türlü gericiliğe karşı
* 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini Batı Almanya'da yaşatmak için
* Emperyalist DGB aygıtına, emperyalist DGB şeflerine ve Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı
* Batı Almanya'daki yerli ve yabancı işçilerin ve devrimcilerin birliğini dile getiren ayrı, bağımsız, devrimci 1 Mayıs'ı için

öneriyoruz.

Bu temelde birleşen grupların, ajitasyon-propagandada özgürlük temelinde eylembirliğini savunuyoruz.

Eylembirliği görüşmeleri için
YER:
ZAMAN:
SAAT:

Ne var ki, bu yıl da çağrımıza GUAfS dışında hiçbir örgüt yanıt vermedi. Bu gruplar Partizan, HK, İleri'nin iki kanadı, Kawa, Dev - Sol, Proleter Dayanışma, Spartakus, GDS, ve bazı Batı Alman "otonom anti-emperyalist" gruplardır. Bu grupların sorunu "sessizlikle" geçiştirme tavırlarının ibret verici olduğunu vurgulamalıyız. Hiç kuşku yok ki, sorunu suskunlukla geçiştirme tavrı, **oportünizmin karakteristik bir özelliğidir.**

Bu gruplar çağrımız hakkında olumlu veya olumsuz yönde tavır takınmadıkları gibi, üç yıldan bu yana uyguladığımız eylem biçimi hakkında da tavırsızlık içindedirler.

Bunların içinde GDS ve Spartaküs bizim "sarı" rengimizin, kendilerinin "kızıl" rengini bozabileceği korkusu ile, bizimle yürüyüş, miting vb. eylemlerde birliğimizin gösterilmemesi için özel çaba harcıyorlar!! Açıktır ki onların bu tavrı ve buna kaynaklık eden teorileri Marksizm-Leninizmden başka herşeydir. 1 Mayıs ile ilgili polemik içinde; 1 Mayıs'ta doğru tavır takınmanın proleter enternasyonalizmi konusunda en önemli kıstaslardan biri olduğunu söyleyen GDS, 1985'de gele gele 1 Mayıs'ta 1 Mayıs'la ilgili hiçbir bildiri bile çıkarıp geniş bir şekilde dağıtmama noktasında konaklamıştır. Tabii "sahibinin sesi" Spar

takus'tan da buna bağlı olarak tavır beklememek gerek.

Yine bu gruplardan HK, kendini dünyanın merkezi, ve Türkiye'de en güçlü ve yıkılmadan "dimdik ayakta" duran bir grup olarak görme evhamına kapıldığı için, bizim gibi "küçük grupların" çağrılarını hiç duymamaktadır. Onlar, "Yeşiller" ve "DGB" gibi güçlü "kitle" örgütleri dururken, birkaç yüz kişilik gruplarla ortak iş yapmaya hiç mi hiç tenezzül etmemektedirler. Çünkü onlar için önemli olan, iş yapmaktır. İş yaptığın grubun siyasi konumu vs. onlar için pek önemli değildir.

Öteden beri bizi "bir avuç bürokrat" ve "kavga kaçkını" olarak gören Partizan, elbette çağrımıza yanıt vermeyecekti! Hele hele bizimle eylembirliği vs. yapmaya kalkması, bize karşı yönelttiği bir yığın aslı-astarı olmayan suçlamaların, bizzat kendisi tarafından çürütülmesi olacaktı. Üstüne üstlük, bu zavallı Menşevikler uzun bir süreden beri bizim artık öldüğümüzü, mezara gömülmek üzere bekleyen bir "mevta" olduğumuzu propaganda etmektedirler. Her ne kadar bu zavallı fikir fukaraları yer yer kendilerini kaybedip, "ölü" olan bizler - den çeşitli olaylar karşısında tavır takınmamızı bekliyorlarsa da, aslında bizim "ölmüş" olduğumuza "yürekten inanmışlardır"!!!

Bütün bunlardan dolayıdır ki, çağrımıza yanıt vermemiş olmalarını "yadırgamıyoruz"!

Çağrıya cevap vermeyen diğer gruplar için geçerli olan bakış açısı ise şudur: Geniş kitleler nerde ise, biz oradayız; Bolşevik Partizan'ın 1 Mayıs'larda yaptığı eylemler "sol sekter eylemlerdir" vs.

Bunların içinde, Dev-Yol'un belli bir kesimi, her ne kadar gönülsüz de olsa, kendini DGB'den belli oranda bir şehirde ayırma ihtiyacı duymuşsa da, bu durum onların genel bakış açılarının değiştiğini göstermez.

Mart ortasında çağırdığımız "eylembirliği" toplantımıza hiçbir grup temsilcisinin katılmaması, ve çağrı hakkında hiçbir tavır (GUAfS dışında) takınmamaları, bu yıl da 1 Mayıs eylemini yalnız başımıza yapacağımız gerçeğini gösteriyordu. Durumun böyle olmasına rağmen, geçen yıllara oranla bu yıl yeni birtakım gelişmeler oldu.

Bu gelişmeler ve bizim bu gelişmeler içinde takındığımız tavırlar hakkında Merkez Komitesinin 16 Nisan 1985 tarihli genelgesinde şu değerlendirmeler yer almaktadır:

"Bu yıl, geçen yıllardaki 1 Mayıs'lardan değişik olarak, bizim 1 Mayıslarda alternatif yürüyüş eylemi koyma yönünde yaptığımız propaganda ve pratiğimizin de etkisi ile, Partizan oportünistleri kendilerini DGB'den daha kalın çizgilerle ayırma ihtiyacında duyan bir konum da gösterdiler. Batı Almanya'nın en azından iki bölgesinde (Du. ve S'ta) kendilerinin aslında DGB'den ayrı yürüyüş yapma yanlısı oldukları biçiminde tavır takındılar. Bu yeni bir durumdu.

Oportünistlerin, bizim devlete karşı konumları itibarı ile devrimci olarak değerlendirdiklerimizin, en azından bir bölümünün, kendilerini DGB'den bütünüyle ayrı eylem yaparak ayırma; DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşlerin peşinde yürümek yerine, kendi bütünüyle bağımsız, ayrı, alternatif yürüyüşünü gerçekleştirme yönünde tavır takınması, bizim açımızdan, ilerletilmesi, yaygınlaştırılması, tutarlı hale getirilmesi için de mücadele etmemiz gereken **olumlu** bir gelişme idi. Böyle bir durumda Partizan'ın ve diğer bazı devrimci grupların (ama yalnızca Partizan olsa, yalnızca onun bile) DGB'den ayrı yürüyüş yapmaları halinde, **belli konularda anlaşma sağlanması koşulu ile, onlarla birlikte yürümek** —tabii ki kendimizi onlardan da propaganda-ajitasyonumuzla kesin bir şekilde ayırarak, onların DGB'den yarı-gönüllü ayrılığını açıkça ve yoğun bir şekilde teşhir ederek— **Merkez Komitemize doğru görünüyordu.** Bu yüzden bu yıl eylem konusunda somut karar almak için bu cephedeki gelişmelerin beklenmesinin doğru olacağı sonucuna varıldı.

Gelişmeler şunu gösterdi:

Partizan oportünistlerinin S'taki bölümü yapılan görüşmelerde kendilerinin ayrı yürüyüşten yana olduklarını, ve fakat ayrı yürüyüşü devrimci grupların (özellikle HK, Dev-Yol, Dev Sol'un) tavrına bağlı olarak ele aldıklarını, bunların çoğunluğunun ayrı yürüyüşten yana tavır takınmaması halinde, ayrı yürüyüş yapma yerine, DGB ardında blok oluşturarak yürüyeceklerini açıkladılar. Yalnızca bizimle birlikte yapılacak bir ayrı yürüyüşten yana olmadıklarını kesin olarak açıkladılar. Sonuç olarak onlar, kendilerinin doğru bulduklarını söyledikleri eylemi —güç olduğu halde—, oportünistlerin diğer kesimlerinin buna yanaşmadığı gerekçesi ile yapmama tavrını takınarak, ne kadar belkemiksiz oportünistler olduklarını bir kez daha belgelediler.

Du'da ise daha ilginç bir gelişme oldu. WWA adlı bir Batı Alman grubu, bizim eylembirliği toplantısı çağrımızdan iki hafta kadar sonra, Du. ve çevresindeki devrimci grupları DGB'den ayrı bir yürüyüş yapma şeklinde bir eylem önerisi üzerinde görüşmek üzere toplantıya çağırdı. Bizim önce bölgesel-gözlemci olarak katıldığımız bu eylembirliği toplantısında, Partizancılar S'takine benzer bir tavır takındılar. Bizim ayrı eylem konusunda ısrar etmemiz sonucu olarak da ortaya şu durum çıktı: Partizan, Dev-Yol, WWA ve Bahnhof işgalcilerinden oluşan bir eylembirliği, önce DGB yürüyüşüne blok kurarak katılma, ardından miting alanında rahatsız etme eyleminden sonra, ayrı bir yürüyüş yapma kararı aldı.

Bütün tutarsızlığına, yarı-gönüllülüğüne rağmen, Partizan oportünistleri; onlarla birlikte Dev-Yol, ve iki Batı Alman grubunun, DGB yürüyüşü sonrasında, mitingi rahatsız ettikten

sonra ayrı yürüyüş düzenlemesi olgusu, bizim açımızdan, ileriye doğru atılmış, olumlu bir adım anlamına geliyor ve bu eylemde onlarla ey lembirliği gerçekleştirme; bunun imkanı yoksa bu eyleme ajitasyon-propaganda serbestliği te melinde katılma imkanını gündeme getiriyordu. Eğer bu imkan varsa, o zaman GUAfS ile eylem birliği içinde gerçekleştirilecek bir blok i- le, Du'daki bu ayrı yürüyüşe **merkezi** olarak ka tılma, bunun yanında bazı bölgelerde küçük pro paganda grupları bırakma Merkez Komitesine doğ ru görünüyordu. Bu birçok nedenden doğru olur du:

* Bölgesel yerine merkezi seferber etmede, bölgelerde seferber edebileceğimizden daha az bir gücü seferber edebileceğimiz varsayılsa bi le, (ki bugünkü gücümüz gözönüne alındığında, 1 Mayıs'ta bölgesel seferber etmemiz halinde, yalnızca kendi gücümüzle yürüyüş biçimindebir eylem gerçekleştirmemiz mümkün değildir. Merkezi yürüyüşün bizim gücümüz göze alındığın - daki alternatifi, iki ya da üç bölgede DGB yü rüyüş-mitinglerini rahatsız etmeye bağlı olarak düzenlenecek ayrı miting eylemleridir. Mi tinge seferber etmek ise, bir yürüyüşe seferber etmeye göre sayıyı düşürücü bir rol oynayacaktır.) merkezi yürüyüşte gücümüzün mümkün olan en yüksek düzeyde olması hem kendi moralimiz, hem de birlikte yürüdüğümüz oportünist leri etkilemek; yaptığımız propaganda ve ajitasyonun güçlülüğünü sağlamak; kendimizi herkesin görebileceği bir biçimde birlikte yürüdüğümüz oportünistlerden ayırmak açısından doğ ru olurdu.

* 1981'den bu yana ilk defa oportünistlerin devrimci gördüğümüz kesimlerinden bir bölümüy le yanyana gelme durumumuzda, gücümüzün merke zi olarak seferber edilmesi, bu olgunun öne - mine uygun olurdu.

* 1985 şartlarında Batı Almanya'da, DGB'den ayrı, devrimcilerin yaptığı, kendini Karşı - Devrimden eyleminin kendisi ile ayırdığı nok tada, bunu gerekçelendirdiği noktada, devrimci bir içeriğe de sahip olacak böyle bir yürü yüşe mümkün olduğunca güçlü katılmak, eylemin bizim açımızdan olumlu **bu yönünü** desteklemek açısından da doğru olurdu.

* Bu eyleme katılmamız halinde, katılabileceğimiz en büyük güçle katılmamız, eylemin DGB den yarı-gönüllü ayrılan yanını yoğun bir şekilde eleştirmek, ve doğru olan, bizim propaganda ettiğimiz ve 1982'den bu yana uyguladığımız ayrı eylemin oportünistlerce iğdiş edil mesini engellemek açısından da doğru olurdu.

Bu ve benzeri nedenlerle Merkez Komitemiz bu yürüyüşü düzenleyen oportünistlerle —onlar bi zim eylembirliği toplantı çağrımıza cevap ver me zahmetine bile katlanmadıkları, böylece bi zimle eylembirliğine ilgi duymadıklarını açık ça gösterdikleri halde— anlaşma yolları ara- dı.

Yapılan görüşmelerde, böyle bir eylemin, ey lembirliği biçiminde, yani üzerinde anlaşılan ortak bir platform temelinde gerçekleştiril - mesinin mümkün olmadığı ortaya çıktı."

Durumun bu şekilde sonuçlanmasında esas rolü Partizan oynamıştır. Onlar 1 Mayıs eylemini DGB'nin sahte gösterisine karşı, pratikte proleter enternasyonalisti devrimci bir eylem olarak gerçekleştirme önerimizi sudan bahanelerle geri çevirdiler.

Dev-Yol, Partizan ve iki Batı Alman grubu - nun yarı-gönüllü de olsa, DGB mitinginde sendika ağalarını rahatsız edici eylemden sonra "ayrı bir yürüyüş" düzenleme planları, ileriye atılmış bir adımdı ve biz bu adımı, eleştirilerimize rağmen, güçlendirmek için destek - lemeyi doğru buluyorduk.

İşte bu amaçla da onların düzenlediği bütün eylembirliği toplantılarına katıldık. Ve bu toplantılarda, grupların devrimci bir platform temelinde eylembirliğini sağlamaya çalıştık. Ancak bu yöndeki bütün olumlu girişimlerimiz, Partizan yöneticilerinin oportünist engelleri ile karşılandı. Onlar, biz Bolşevikleri "kaale almama" —eh, ne de olsa ölmüş bir grubuz- ve devrimci çevreden dıştalama "taktiğini" bu alanda da özenle uygulamaya çalıştılar ve bun da başarılı da oldular.

Biz, devrimci bir platform temelinde, bütün grupların DGB'nin mitingini protesto ettikten sonra, ayrı bir yürüyüş yapmalarını ve yine bu yürüyüşte de bütün gruplara "ajitasyon ve pro paganda özgürlüğünün" tanınmasını önerdik. Or tak bir platform üzerinde anlaşmak mümkün olmadığı için, bir başka öneride bulunduk.

Bu öneri, herkesin ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde, kendi blokunu kurarak yü rümesi; merkezi arabayı ortak kullanması önerisi idi. Bu önerimiz de geri çevrildi. Partizan bu öneriyi geri çevirirken, çok "ilkeli" gerekçeler getiriyordu. Diyordu ki, "BP bize revizyonist suçlaması getiriyor, biz buna müsade etmeyiz." İşte eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini "savu - nan" Partizan menşeviklerinin acınacak halleri buydu!

Onlar bununla da yetinmediler, bizim kendi yürüyüşlerinin geçtiği caddelerde, kendilerinin arkasında, kendi araçlarımızla ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde yürümemize bile müsade etmeyeceklerini üzerine basa basa tekrarladılar. Partizan oportünistlerinin bu tavırları, Dev-Yol ve diğer iki Batı Alman grubu tarafından da desteklendi.

Bu durum karşısında, yapılacak iki şey vardı: Ya DGB'nin hükümet yanlısı 1 Mayıs yürüyüşünü protesto ettikten sonra, miting alanın - dan ayrılarak, bir başka alanda kendi yürüyüşümüzü yapacağız; ya da DGB'nin mitingini protesto ettikten sonra, Partizan, Dev-Yol ve iki Alman grubunun düzenlediği yürüyüşe, onların izni olmamasına rağmen, propaganda ve ajitasyon özgürlüğü temelinde katılınacaktı. Merkez Komitesi durumu değerlendirerek, bu alterna -

tiflerden birincisinin daha doğru olduğu sonucuna vardı. Ancak bu sonucun eylem alanında değişme ihtimali vardı; o da özellikle Batı Alman gruplarının kazanılması halinde, bizim de onlarla beraber yürüme imkanımız üzerine kuruluydu.

İşte bu olasılık da gözönünde bulundurularak, 1 Mayıs günü Du'da sabahın saat 7'sinden itibaren Bolşevik Partizan taraftarları olarak toplanmaya başladık.

Eylem alanına, belli bölgelerin gecikmesine rağmen, esas gücümüz saat 8'de gelmişti.

Önce, propaganda grubunda yeralan arkadaşlar, miting alanına doğru yürüyüşe geçmiş olan yürüyüş kollarında propaganda yapmak için alandan ayrıldılar. Bu sırada meydanda kalan kesim pankartları vs. hazırlıyor ve alanda toplanıyordu. Burada sözü eylemin gidişatı hakkında bilgi veren bir Bolşevik Partizan taraftarına bırakıyoruz:

"Önceden tespit edildiği gibi, propaganda grupları tarafından yayınlarımızla, bildiri ve propaganda malzemelerimizle, DGB'nin ve onunla birlikte yürüyen Türkiyeli oportünist-revizyonistlerin saflarında etkin bir şekilde propagandamız yapıldı. Önemli bir engelleme v. b. ile karşılaşılmadı.

DGB'nin ve Partizan, Dev-Yol, Alman gruplarının eylemlerinin gelişmesi üzerine şunları söyleyebiliriz: Bilindiği gibi, adı geçen oportünistler DGB ile birlikte yürüyüp, daha sonra ayrı bir yürüyüş yapmayı planlıyordu. Bunun propagandasını da daha önceden yapmışlardı.

DGB, bu grupların DGB yürüyüşünde yürümesine polisin de yardımıyla müsade etmedi. Zorunlu olarak DGB'den ayrı yürüdüler. Biz alanda propagandaya başlamak üzere iken, başta DGB bloku olmak üzere, ve hemen onun ardından Fidef, Kürt sosyal-faşistleri ve HK beraberce alana girdiler.

Bunların alana girmesine bağlı olarak biz hemen pankartlarımızı açarak ve megafondan sürekli olarak yapılan konuşmalarla ve güçlü bir şekilde atılan sloganlarla rahatsız etme eylemine başladık.

Daha sonra, yaklaşık yarım saat sonra, Partizan, Dev-Yol ve Almanlardan oluşan "devrimci" muhalefet ayrı bir güzergahtan alana geldiler.

Biz daha başından, DGB'nin kendilerini katmamasına bağlı olarak ayrı yürümek zorunda kalan "devrimci" muhalefete; ajitasyon-propagan da temelinde birlikte yürüyebileceğimizi, yürümek istediğimizi sürekli yineledik ve özellikle DGB'nin mitinginin olduğu yerden başlayacak olan yürüyüşte, anlaşma olması halinde, birlikte yürüyebileceğimizi belirttik.

Ne pahasına olursa olsun bizimle yürümemekte, birlikte iş yapmamakta sartlandırılmış... evet şartlanmış Partizan'ın Du'daki sorumsuz "sorumlu"ları bizim önerilerimize kulak tıkıyor, duymak dahi istemiyorlardı. Ancak Dev-Yol ve Almanlar **özellikle** alana geldikten sonra bizim önerimiz yönünde olumlu tavır takındılar.

Ancak onların bu tavırlarında belirleyici olan, gerek bizim sayısal gücümüz —265 kişi— gerekse de minibüs üstündeki ses cihazımızın güçlülüğü idi. Yani tam oportünistlere yaraşır bir ilkesizlik ve faydacılık anlayışı.

Bu blokun polis tarafından alana sokulmayacağı yönünde kuşkular, kuşkularımız vardı. Buna bağlı olarak bizler, bu blok alana girerken polisin ve DGB'lilerin engelleme girişimleri halinde, kendileri ile dayanışmada bulunacağımızı; böyle bir karşı-devrimci girişim karşısında durup seyirci kalmayıp, bu girişimi boşa çıkarmak için elimizden geleni yapmayı ve evet onlarla dayanışmayı planladık ve buna uygun tedbirler aldık.

Partizan, Dev-Yol ve Almanlardan oluşan blokun alana girmesiyle polis hemen müdahale etmedi. Alanın zaten boş olan bir yanından geldikleri için, ortalara kadar gelmelerine polis tarafından gözyumuldu.

Bir polis minibüsü ve 8-10 polis, DGB kitlesinin toplandığı yerin yakınında, aynı zamanda bizim de yakınımızda bir barikat oluştur-du. Bu durumda bizim yerimiz, DGB ile, gelen blokun arasında; polisin barikatı ise bizimle blokun arasındaydı. Bu bizim ilerlememiz ve o yönde kendi kitlemizi kaydırmamız sonucu oldu.

Ancak blok kendi gücü ile de, polisin sayısı gözönünde bulundurulduğunda, engeli aşabilecek güçte idi ve aştılar da.

Buna bağlı olarak, blokun önünde olan Partizan-Atif kitlesi ile bizim kitlemiz karşı karşıya geldi. Bu anda bizim arabadan sürekli konuşma yapılıyor ve topluca sloganlar atılıyordu.

(Biz, üzerinde güçlü ses cihazının olduğu minibüsü polisin engellemesi sonucu ilk başta alana sokamadık. Bu durumda gerek DGB'nin alana girişi sırasında, gerekse oportünist blokun alana geleceği zamana kadar, sözlü propagandamızı el megafonları ve çocuk arabası üstündeki güçsüz cihazla yürüttük.

Arabayı alana sokma işini ise oportünistlerin gelip alana girmeleri sırasında, polisin dikkati dağılacağından, kalabalıktan yararlanıp alana sokmayı düşünüyorduk. Ve neticede de öyle oldu. Yani o karışıklık içinde arabayı alana soktuk ve kitlemizin ortasına alarak, bundan sonraki tüm sözlü propagandamızı bu araba üzerinden yaptık. Eylemin başarısında güçlü ses cihazının önemli rolü oldu.)

Hatırlayabildiğimiz kadarıyla, "Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm" sloganının kitlesel olarak atıldığı anda, bizim blokun önlerinde Partizan taraftarlarından bizim bazı yoldaşlara pankart sopaları ve yumruklarla saldırıldı. Bazı yoldaşlara vurdular. Buna bağlı olarak bir karışıklık çıktı. Bu durumu polis ve DGB ağaları zevkle izlediler.

Öncelikle görevli ve orada olan bir dizi yoldaşımız, çatışmanın büyümesini engellemek için öncelikle kendi yoldaşlarımızı geriye çekmeye ve arayı açmaya çalışarak, kolkola girip saldıranları geri iterek provokasyonu engelle diler. Bu arada Partizan'dan da bazı unsurlar kendi taraftarlarını engellemeye çalıştılar.

Kısaca anlattığımız bu karışıklık sırasında hem Almanlar, hem de Dev-Yol oldukça kayıtsız dılar ve görmediklerini, haberlerinin olmadığını vb. daha sonra belirttiler.

Tüm bu olup bitenlerden sonra, Dev-Yol 'dan bir kişi, bizim arabayı ortak kullanmak istedikleri ve daha sonra da birlikte yürümekten yana oldukları şeklinde bir öneri ile bize geldi. Biz kendisine, Partizan'ın bize saldırdığını, bu şartlar altında Partizan'a tavır takınılmadan, onun bu tavrı mahkum edilmeden bir arada yürümemizin mümkün olmadığını ve yeni bir provokasyon çıkmamasının bir garantisinin olmadığını vb. anlattık. Ancak kendileri ile (Dev-Yol ve Almanlar) ajitasyon ve propaganda serbestliğimizi koruyarak, birlikte yürüyebileceğimizi ve kendilerinin bizim arabamızdan yararlanabileceklerini belirttik.

Daha sonra Dev-Yol ve Almanlar bizim şartlarımızı kabul ettiklerini, ancak Partizan'ın buna karşı olduğunu, ve fakat buna rağmen bizim kendileri ile beraber yürümemizde bir sakınca görmediklerini belirttiler. Partizan'ın kendilerini (yani tek başına komiteyi) bağlamaya - cağını belirttiler.

Bu arada Partizan'ın önden yürüdüğü blok alanı terketmek üzere yürüyüşe geçmişti ve DGB mitingi de hemen hemen dağılmıştı. Biz blokla aramızda 40-50 m. mesafe bırakarak ve "Solidarisieren! Mitmarschieren!" sloganını atarak yürüyüşe geçtik. Bu ana kadar geçen süre içinde hiç durmaksızın arabadan Almanca ve Türkçe propaganda sürdürüldü ve güçlü bir şekilde slo - ganlarımızı haykırdık. DGB'nin mitingi kesinlikle ve sadece bizim tarafımızdan önemli ölçüde rahatsız edildi.

Yürüyüşe geçtiğimizde, Partizan sürekli olarak diğerlerini bize karşı; kendi yanına çekmek ve bizi engellemek için çaba sarfediyor - du. Bizden sorumlu yoldaş bu görüşmeleri yakından izleyerek, tavrımızı belirtti: Eğer propagandamız engellenirse, birlikte yürümeyeceğimiz, bizzat yürüyüş halinde olmamıza rağ - men, eylemimizi bir mitingle bitirmeyi düşündüğümüz açıklandı.

(Tüm bu son olanlar, yürüyüş sırasında olu yor. Bu arada Partizan'ın denetiminde olan ses cihazlı arabada oturan bir Partizancı, polise bizi kastederek, bizim kendi yürüyüşlerine da hil olmadığımızı ve bizim minibüsün de kendilerine ait olmadığını jurnallediğini öğren - dik.)

Bu durumda polisin muhtemel bir engelleme girişimi ya da saldırı ihtimali doğdu. Bunu komiteden olan Dev-Yol ve Almanlara ilettik, tavır takınmalarını talep ettik. Dev-Yol ve Almanlar, buna komitenin karar vereceğini, ve komite çoğunluğunun bu tavrı doğru bulmadığını, herhangi bir olumsuz gelişmede bizim yanımızda tavır alacaklarını vs. belirttiler.

Bu arada Partizan'dan bir temsilci bize gelerek, "Eğer birazcık devrimci sorumluluğunuz varsa, gelmeyin" diyerek tehditkar bir tavırla bizi peşlerinde yürümekten vazgeçirmeye çalıştı. Biz kendisinin ne adına bizden bunu talep ettiğini ve neden böyle birşeyi talep ettiğini sorduğumuzda, komite adına konuştuğunu ve nedeninin ise kendilerinin böyle istedikleri ni belirtti. Bir yoldaş, bu Partizancı ile birlikte diğer komite üyelerine giderek, bu kişinin gerçekten komite adına konuşma yetkisinin olup olmadığı, ve konuştuğu şeylerden haberlerinin olup olmadığını sordu. Partizancının tamamen kendi başına hareket ettiği ve diğerlerinin onun söylediklerinden haberlerinin olmadığı ortaya çıktı. Bu noktada komite pratik olarak daha yürüyüşün yarısına gelmeden bölünmüştü. Partizan, yürüyüşü bitireceğini, bu şartlarda yürümekten yana olmadıklarını vb. belirterek "blöf" yaptı. Esas amaçları, bizleri ekarte edip diğerlerini yanlarına çekmekti. Ancak bunda başarılı olamadılar. Yürüyüş devam etti.

Bizim arabadan sürekli olarak Du'da eylem önü gelişmeler, bizim çabalarımız ve oportünistlerin ilkesizlikleri Almanca ve Türkçe olarak teşhir edildi. Sesimiz onların saflarına da ulaşıyordu. Özellikle Dev-Yol ve Almanların saflarına daha yakından hitap edebili - yorduk.

Yürüyüşün bitiş yerine yakın bir yerde, bizim arabadan Almanlar konuşma talebinde bulundular. Biz bunu uygun bulup, müsade ettik. Onlar konuşmalarında, Du. somutunda polisin faşizan uygulamalarından yola çıkıp, dünyanın neresinde bir "domuzluk" işleniyorsa, bunda Alman parmağının da olduğunu belirten ve Batı Alman devletini teşhire yönelik, ve aynı bağ içinde DGB yönetimine de 35 saatlik iş haftası çerçevesinde yürütülen mücadeleleri sattıkları vb. konulara değindiler.

Daha sonra miting yerine gelene kadar biz arabamızdan sürekli propagandamızı yürüttük. Miting yerine varıldığında, biz yine aramızdaki mesafeyi koruyarak durduk. Dev-Yol ve Alman - lar, bizim yaklaşmamızı, arabayı kitlenin ortasına çekmemizi istediler. Bu şartlarda böyle birşeyi doğru bulmadığımızı belirterek, bu taleplerine uyamayacağımızı belirttik. Bu arada Partizan'ın alanı terketmek üzere ant içtiğini izledik. Daha andlarını yeni bitirmişler di ki, aynı anda eylemlerini aniden keserek, oradan geçmekte olan bir tramvaya yetişmek için koşar adımlarla miting alanından uzaklaştılar.

Kitlemiz ve arabamızla birlikte Dev-Yol ve Almanların olduğu yere geldik, sloganlarımızı atarak, konuşmaları sürdürdük.

Arabadan, eylemimizin sonuna geldiğimizi ve

bitiş konuşmalarının yapılıp, eylemin topluca "Enternasyonal"in söylenmesi ile bitirilece - ğini duyurduk. İlk sözü Dev-Yol'a vermeden ön ce, arabadan, Dev-Yol ve Almanlardan konuşma- larında Partizan'ın eylemin başından sonuna ka dar takındığı tavra ilişkin olarak kitlenin ö nünde tavır takınmaları talep edildi. Dev-Yol a söz verildi. Dev-Yol konuşmasında genel laf larla Türkiye solunun yanlış anlayışlarından dert yanarak "tavır" takındı. 1 Mayıs'ın, ve böyle anlamlı bir günde devrimcilerin birliği nin gerekliliği vs. üzerinde durdu.

Dev-Yol'dan sonra biz, önce Türkçe ve sonra Almanca olarak miting konuşmalarımızı okuduk. Bizden sonra Almanlara söz verildi. Onlar konuşmalarında Partizan hakkında hiçbir şey belirtmediler. Onlar konuşmalarında esas olarak "Dünya ekonomi zirvesi" konusuna değindiler, kendi emperyalistlerine tavır aldılar ve buna karşı düzenlenen eylemlere katılmaya çağrıda bulundular.

Eylemimizi GUAfS, söz verdiği üzere, bölgesel olarak katılıp destekledi. Ayrıca eski Peykar'dan da az sayıda İranlı devrimci yürüyüşümüze katıldılar. Bu arkadaşlar miting konuş - ması yapmadılar. Kendilerine konuşma yapıp yapmayacaklarını sorduk, o anda ellerinde hazır bir yazılarının olmadığını, fakat eylemi destekleyen örgütler olarak adlarının duyurulmasının iyi olacağını belirttiler. Biz de bunun üzerine, hem GUAfS'ın bölgesel olarak, ve hem de eski Peykar'dan İranlı devrimcilerin bizim eylemimize katılarak, eyleme pratikte prole - ter enternasyonalist karakter kazandırdıkla - rını olumlu bulduğumuzu, ve bundan sonraki dev rimci mücadelelerinde başarılar dilediğimizi arabadan duyurduk.

Bundan sonra topluca "Enternasyonal" marşı okundu ve

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin!
Bolşevizm Yenecektir!

sloganları ile eylemimizi bitirdik."

1985 1 Mayıs yürüyüşümüz, 1984'e oranla daha güçlü ve olumlu bir konuma sahipti. Bu bir kaç açıdan böyleydi. Birincisi, ilk defa bu yürüyüşümüzde —sadece 1 Mayıs yürüyüşlerindede ğil— Türkçe ve Almanca propaganda-ajitasyo - nun ötesinde, Kürtçe dilinde de ajitasyon ve propaganda yapıldı. İkincisi, kitlesel katılım geçen yılki 12 Eylül yürüyüşüne katılan sayıdan 50/60 kadar fazlaydı. Üçüncüsü, Partizan oportünistlerinin bütün engellemelerine rağmen, DGB'nin mitingi protesto edildikten sonra, dörtlü grubun yürüyüşüne ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde katıldık ve bu çok olumlu oldu. Dördüncüsü, merkezi propagandaci hazımız geçen yıllara oranla daha güçlü idi, bu durum gerek DGB mitingi alanında, gerekse kendi yürüyüşümüzde güçlü propaganda ve aji - tasyon yapmamızı sağlamıştır. Öyle ki, DGB miting alanında sendika ağalarını oldukça rahatsız edebildik ve orada bulunan bütün gruplardan daha canlı ve çok daha etkili propaganda yapabildik. Eylemimiz bu olumlu yönlerinin yanında, belli olumsuzluklar da taşımaktaydı. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Birincisi, propagandadan sorumlu yoldaşın geç gelmesi üze - rine, propaganda alanında aksaklıklar doğmuştur. İkincisi, bazı şehirler eylem alanına geç gelmişlerdir.

En önemli olumsuzluk, kuşkusuz DGB miting a lanındaki Partizan'la çatışma olmuş; olayın bü yümesi sorumlu davranmamız socunu; ama aynı za manda Partizan içinden de en azından bir kesi minin sorumlu davranması sonucu engellenmiş - tir.

1 Mayıs sonrasında çıkarılan bir bildiriyle Du'daki olay devrimci kamuoyuna şöyle duyurul muştur:

PARTİZAN OPORTÜNİSTLERİ NEDEN BOLŞEVİK PARTİZAN İLE EYLEM BİRLİĞİNDEN KAÇIYOR !?

Devrimciler!

1981 Mart'ında gerçekleşen Partizan / Bolşevik Partizan ayrılığından sonraki gelişmeleri yakından izleyen her samimi devrimci; bu süre boyunca Partizan'ın taraftarlarını bir yığın yalan ve demagoji temelinde Bolşevik Partizana karşı kışkırttığını ve bu bilinçle eğittiğini görmek zorundadır.

Partizan menşevikleri, taraftarlarını bize karşı kışkırtırken, şöylesi çürük silahlara sarıldılar: "BP, sınıf mücadelesinden kopuktur", "bunlar bir avuç mülteci bürokrattır", "bunlar Halk Savaşından kaçtılar", "bunlar Türkiye 'de yoklar", "Parti mallarını çaldılar", vb.

Yalan ve demagojiye dayanan bu kampanya, belli bir süre Partizan yöneticileri için, istedikleri durumu yarattı. Onlar bu anlamda amaç

larına belli oranlarda ulaşabildiler. Nelerdi bu amaçlanan şeyler?

Bolşevik Partizan taraftarları ile Partizan tabanı arasında duvar örme;

Devrimci bir temelde eylembirlikleri, ortak toplantılar, tartışma toplantıları, vb. yapma nın imkanını ortadan kaldırma;

Ve böylelikle hayati önemde olan siyasi-ideolojik görüş ayrılıklarımızın kendi tabanla - rında tanınmasının önünü almaya çabalayan, devrimci olmayan amaçlardı.

Öyle ki, Menşevikler bu yöndeki sözlü-yazılı saldırılarını daha da ileri götürüp, bazı yörelerde yoldaşlarımıza sopalı-bıçaklı fiili saldırılarda da bulundular.

Bizler, Partizan'ın gerek sözlü ve yazılı if tiraları, gerekse yoldaşlarımıza karşı giriştikleri karşı-devrimci eylemleri karşısında— devrimci sorumluluğumuzu ve kararlılığımızı bırakmaksızın— onların bu davranışlarını devrimci saflarda teşhir etmeye çalıştık ve çalışıyoruz.

Menşevik yöneticiler, bize karşı kullandıkları paslı silahların, kendi tabanlarında giderek etkinliğini yitirdiği ve "Halk Savaşı" çığırtkanlığının iflas ettiği bir ortamda; bize karşı takındıkları tavrın kendi saflarında da belli eleştirilere uğradığını gördüklerinde, bizimle eylembirlikleri yapmayacakları vb. şeklindeki kararı kağıt üzerinde de olsa kaldırmak zorunda kaldılar.

Fakat ne gibi bir değişiklik olmuştur?

Kağıt üzerinde diyoruz, çünkü bizimle ortak herhangi bir iş yapmama kararı aldıkları ve uyguladıkları dönem ile; bu kararı "kaldırdık - tan" sonraki dönemde de bize karşı uyguladıkları pratik yöntemde hemen hemen hiçbir değişiklik olmamıştır. Şimdiki tavırları, "yeni tavır" öncesi döneme esasta uygundur.

İşte tam da bunun içindir ki, tıpkı İkinci Enternasyonal oportünistleri gibi, Partizan oportünistleri de "s ö z ü a y r ı , i ş i a y r ı" bir konumdadırlar. Onların "yeni tavrı" en azından bugün çekmecelerde çürütülmek üzere yazıldığı açık olan bir kağıt parçasında kalmıştır.

PARTİZAN OPORTÜNİSTLERİ, EYLEMBİRLİKLERİNDE "AJİTASYON VE PROPAGANDADA SERBESTLİK"TEN YANAYIZ A M A BİZİ ELEŞTİRMEYİN, DİYORLAR!

Bu başlığı okuyan Partizan taraftarları, kendilerinin böyle bir anlayışta olmadıklarını ve bizim eleştirimizin demagoji olduğunu düşünebilirler.

Fakat biraz sabırlı ve gerçekleri öğrenmeye kararlı olan her devrimci gibi, Partizan taraftarları da aşağıda anlattıklarımızla, yanıldıklarını görebileceklerdir.

Bilindiği gibi, bu yıl Du'da bir Batı Alman grubu, bizim de içinde bulunduğumuz bir dizi örgüte çağrıda bulunarak, 1 Mayıs eylemini DGB'den ayrı, beraber yapma önerisinde bulunmuştu.

Bu çağrı gereği yapılan eylembirliği toplantılarında gördük ki, gerek Partizan, Dev-Yol ve gerekse iki Batı Alman grubu, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde gerçekleşen emperyalist yanlısı yürüyüşten tamamen ayrı, bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşü düzenleme perspektifinden uzakta idiler.

Onlar kendilerini DGB'den bütünüyle ayırma yerine; DGB ile beraberce yürüdükten sonra ve DGB'nin mitinginden sonra, ayrı bir yürüyüşle kendilerini sınırlıyorlardı. Bütün eleştiri ve önerilerimize rağmen bu tavırlarını terketmediler.

Durumun böyle noktalanmasında Partizan temsilcilerinin çok önemli rolü olmuştur. Çünkü onlar toplantılarda sürekli olarak Bolşevik Partizan'ı dıştalamaya ve "teşhir" etmeye çalışmış; ayrı, bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşünü yapıp yapmamayı, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun tavrına bağlamıştır. Partizan temsilcileri, toplantıda sundukları platform taslağı üzerine bizimle anlaşabilecekleri gerçeğini görmelerine rağmen, buna yanaşmadılar.

Onlar daha da ileri giderek, yapacakları eyleme bizim "ajitasyon ve propaganda serbest - liği" temelinde katılmamıza da kesinlikle karşı çıktılar. Partizan temsilcisi, ""ajitasyon ve propagandada serbestlik" adına, eylemlerde bizim kendilerini haksız bir temelde eleştirdiğimizi, kendilerine "revizyonist" diye saldırdığımızı ve bu yüzden "ajitasyon ve propaganda serbestliği" temelinde Bolşevik Partizan'ın eyleme katılmasına izin vermeyecekleri ni ısrarla vurguladılar.

Partizan menşeviklerinin ideolojik mücadeleden korkan tavırları; öteden beri eylembirliklerinde ajitasyon ve propaganda serbestliğini reddeden Dev-Yol'un desteğini aldı. İki Batı Alman grubu da Dev-Yol'un tavrına benzer bir tavır takındılar.

Eylembirliği toplantılarında Partizan temsilcilerinin tavrı, onların eylembirliği sorununda da **söz ve eylem uygunluğu** içinde olmadıklarını bir kez daha gözler önüne serdi. Çünkü Menşevikler öteden beri, eylembirliklerinde veya birkaç örgütün birarada yürüdüğü eylemlerde "ajitasyon ve propaganda serbestliğini" reddeden şu veya bu gücü eleştirmekte ve bu ilkenin "tutarlı" savunucusu olduğunu yazıp-çizmektedir.

Örneğin onlar, Mücadele sayı 82, s.10'da, "Propaganda ve ajitasyonun serbestliğine, sosyal-faşistler neden karşı çıkıyor?" başlıklı yazıda şunları söylüyorlar:

"Eylembirliklerinde propaganda ajitasyon serbestliği sağlanmadan doğru devrimci mesajların eylem alanlarında kitlelere maledilmesi mümkün olmaz. Elbette ki herşey eylem sahasında verilir demiyoruz. Ancak sınıf mücadelesi her alanda sürdürülmek zorundadır. Eylem alanları da bunun bir parçasıdır. Birlikte bera-

ber mücadele olmazsa, başta da söylediğimiz gi bi, yanlış alternatifler yeterince açığa çıka rılamaz. Propaganda ajitasyon özgürlüğünden korkanlar, kendi yanlış anlayışlarının eylemlerde açığa çıkacağını, iflaslarının yakınlaşacağını bilen cesaretsizler olabilir."

Partizan, pratik davranışı ile yukarıda söy lediklerini elinin tersiyle bir kenara itiver mekte ve bir kez daha "söz ile eylem" arasında koca uçurumlar yaratmaktadır. Lenin şöyle der:

"Bir oportünist h e r formüle kolayca imza sını atar, ve onu aynı kolaylıkla terkeder, çünkü oportünizm demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir." ("Ne Yapmalı?", s.227, Sol Ya.)

Eylembirliklerinde propaganda ve ajitasyonda serbestlik, ancak ve yalnızca Partizan menşevikleri eleştirilmediği sürece geçerlidir. Ne zaman Menşevikler eylem içinde eleştirilir, işte o zaman "ilke" geçersiz olur!

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, bu yıl Du'da eylembirliği toplantılarında bize karşı takındıkları tavrın anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, 1984' te Afganistan işgalinin yıldönümünde, GUAfS'- ın mitinginde, Spartakus adına konuşan kişi - nin, konuşmasında Partizan'a da çatması üzeri ne, Partizan tarafından tartaklanmasının anla mı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, 1 Mayıs '85 Du'da DGB mitingi alanında, DGB'li sen dika ağalarına karşı; devrimci muhalefetin da ha güçlü olması isteği ve iyiniyetiyle, Parti zan blokuna yaklaşan Bolşevik Partizan blokunun ön saflarında yer alan yoldaşlarımıza pan kart sopalarıyla saldırmanın anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, DGB mi tinginden sonra ayrı bir yürüyüşte, Partizan, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun yürüdüğü ro tada "ajitasyon ve propaganda serbestliği" te melinde yürümek isteyen; Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun birlikte yürümemiz yönündeki i tirazlarına rağmen, Bolşevikleri yürütmek istemeyen, hırçın ve kendi başına buyruk Partizan şeflerinin tavırlarının anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, bal gi bi de beraber yürüdüğümüz ve serbest ajitas - yon ve propaganda yürüttüğümüz bu yürüyüşün, miting alanından hiçbir örgütün miting konuşmasını dinlemeden, "yangından mal kaçırırca - sına" bütün taraftarlarını toplayıp alanı ter keden Menşeviklerin bu tavırlarının anlamı ne dir?

Esasında bu liste daha da fazla uzatılabi - lirdi. Ancak bu kadar somut örneğin, Partizan menşeviklerinin "ajitasyon ve propaganda serbestliği" ilkesini gerçekten savunmadıklarını, bu ilkeyi işlerine geldiği ölçüde ve özellikle bizim tarafımızdan eleştiri gelmeyeceğin - den emin oldukları yerlerde savunduklarını, görmek isteyen her tutarlı devrimciye gösterdiğini düşünüyoruz. Menşevikler böylelikle bir kez daha, "sözü ayrı, işi ayrı" iflah olmaz o portünistler olduklarını kanıtlamışlardır.

DGB MİTİNG ALANINDA PARTİZAN'IN BİZE SALDIRISI, BATI ALMAN POLİSİ VE DGB'Lİ SENDİKA AĞALARINA HİZMET; DEVRİME KÖSTEKTİR!

Partizan, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubundan oluşan blok, DGB'nin miting alanına girdi ğinde; biz Bolşevikler, DGB sendika ağalarını rahatsız etme eylemimizin daha da güçlenmesi, ve evet, blokla birlikte belli noktalarda ortak hareket edebilmenin yollarını açma anlayışıyla bloğa yaklaştık. Bizim bu anlayışla ilerlememiz ve bloğun yanına gelmemiz doğruydu. Ancak belki bizim ilerlememiz sonucu da olabilir; blokun alana girişi bir eğri çizerek gerçekleşti. İşte tam da bu anda Bolşevik Partizan'ın ön saflarında yer alan yoldaşlarımıza, **bazı** Partizan yönetici ve taraftarları, "bizden ne istiyorsunuz, provokatörler!" diye bağırarak, pankart sopalarıyla saldırdılar.

DGB'li sendika ağalarına karşı dayanışma anlayışıyla bloğa yaklaşmamız, eğer ardniyetler aranıyorsa, şöyle yorumlanabilirdi: "BP, blokun önüne geçmek istiyordu", "BP, bloku yarmak istiyordu", "BP, Dev-Yol ile Partizan blokları arasına girmek istiyordu". Nitekim sonradan konuştuğumuz bazı Partizan "sorumluları", bizim dayanışma niyetiyle ilerlememizi ve bloka yaklaşmamızı böyle yorumladılar!

Biz herkesin gözü önünde bir kez daha ilan ediyoruz:

Bizim yukarıdaki gibi, birtakım örümceklenmiş beyinlerin ürünü olabilecek düşüncelerle bloka yaklaşmamız sözkonusu bile değildi, değildir!

Bizim o anda tek düşüncemiz vardır:

1 Mayıs '85'de yarı-gönüllü de olsa, bazı devrimci güçler kendilerini emperyalist yanlısı DGB'den bir eylemle ayırmak istiyorlar. halde bu eyleme devrimci temelde destek vermek ve DGB'nin miting alanında "devrimci bir muhalefetin" varlığını göstermek için, dayanışma anlayışıyla bloka yaklaşmak!!!

Partizan'dan bazılarının bize saldırısı (bizim blokun yanında yer almak istememiz hata! olarak değerlendirilse bile)(!) bizim tavrımızın sonucu değildi.

Onların saldırısının esas nedeni; öteden beri Bolşevik Partizan'a karşı yalan ve demagoji temelinde, içlerinde yaydıkları ve besle - dikleri düşmanlıktan; bizim onları doğrudan e leştiren bir örgüt olmamızdan ve evet, pratik olarak, özel olarak da onlara karşı bir alternatif oluşturmamızdan kaynaklanmaktadır.

Açıktır ki, bizim eylemimizin sorumlusu olan yoldaşlarımızın, miting alanında DGB 'li sendika ağalarına karşı, devrimci güçlerin bir noktada birleşerek, kinimizi beraberce haykırmamız gerektiğini Partizan ve diğer örgüt tem

silcilerine bildirmeleri daha doğru olurdu. Ancak hiçbir ikircikliğe yer vermeksizin, Partizan'ın saldırısının "suçlusunun" Bolşevik Partizan olmadığını vurgulamak istiyoruz.

Onların bizzat bu karşı-devrimci saldırıları içindeki tavırları, DGB'li sendika ağalarına ve Batı Alman polisine hizmet; devrimci mücadeleye ise köstektir!

DGB miting alanında yaşanan olay karşısında; bu olaya sebep olan faktörleri yukarda ortaya koyduğumuz gibi tespit etmek ve eleştirmek, sorunlara gözlerini kapamayan her devrimcinin görevidir.

Partizan yöneticilerini bir kez daha uyarıyoruz: Tabanınızı bize karşı yalan ve adi demagojiler temelinde kışkırtma tavrınızı bırakın!

Eğer ideolojik mücadelede kendinize biraz olsun güveniniz varsa, önünüze yığılan yüzlerce sayfalık eleştirilerimize yazılı olarak tavır takının!

1 Mayıs'lar, 12 Eylül'ler ve daha bir dizi olay karşısında Bolşevik Partizan ile devrimci platformlar temelinde eylembirlikleri yapabilme imkanı varken; bu imkanı kullanmaktan kaçmayın!

Hakim sınıfların bir kesimi olarak gördüğünüz sosyal-faşistlerle "devrimci temellerde" eylembirlikleri yapacak kadar yetkinleşen siz "usta taktisyenler"; Bolşevik Partizan'a karşı uyguladığınız "taktiği" bir kez daha gözden geçirin!

Partizan saflarında yer alan devrimciler!

Türkiye'de hakim sınıfların bir kanadı olarak değerlendirdiğiniz T"K"P, vb. gibi karşı-devrimcilerle "devrimci temelde" eylembirlikleri yapan oportünist yöneticilerinizi gittikleri ihanet yolunda yalnız bırakın!

T"K"P ve benzeri güçlerle eylembirliği yapmak için herşeyi mübah gören ve fakat Bolşevik Partizan'a gelince "eşeği yokuşa süren" ve buna özel çaba sarfeden yöneticilerinizin böylesi çıkmazlarda sizleri oyalamasına daha fazla izin vermeyin!

Eylembirliklerine ilişkin alıntı yaptığımız doğru düşüncelerinizin kağıt üstünde, çekmecelerde kalmasına izin vermeyin, pratiğe geçirin. Bunun için mücadele haklı ve doğru bir mücadele olacaktır!

YAŞASIN DEVRİMCİ TEMELDE DEVRİMCİLERİN EYLEMBİRLİĞİ!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

B O L Ş E V İ Z M Y E N E C E K T İ R !

*

1 MAYIS PARİS'TE DE DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN BİR BİÇİMDE KUTLANDI !

Paris'teki Bolşevik Partizan taraftarları da bu yıl 1 Mayıs'ta yoğun bir devrimci pratik yürüttüler.

Paris'te bu yıl Partizan, Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) adına çağrı yapılan ayrı bir yürüyüş yaptı. Türkiyeli devrimci grupların büyük çoğunluğu ise, T"K"P'nin çeşitli kanatları ile birlikte CGT'nin düzenlediği yürüyüşte yer aldılar.

Paris'teki Bolşevik Partizan taraftarları bu iki yürüyüşe de, yürüyüş içinde bir blok olarak katılmadı. Her iki eylemde de yoğun bir propaganda çalışması yürüttü.

Paris'teki BP taraftarları, eylem sonrasında çıkardıkları bir broşürde gelişmeler üzerine bilgi verdiler, belgeler yayınladılar. Aşağıda bu broşürden bazı parçaları yayınlıyoruz:

" 1 Mayıs 1985'de, Partizan dışında, Türkiyeli tüm gruplar CGT korteji içinde yürüdüler. Bu grupların hiçbirisi, elimize geçen bildirilerinde, Fransız emperyalizmini; onun uşakları CGT/CFDT'li sendika ağalarını hedef olarak eleştirmemişlerdir. Hiçbirisi, Fransız proletaryasına proletarya devrimi çağrısında bulunmamışlardır!

Yazılı propagandası böyle olanların, sözlü propagandalarının nasıl olacağına bilinçli her devrimci karar verebilir.

Bu grupların yürüyüş sıralarına göre sayıları aşağıdadır:

Kıvılcım	...	2	Pankart taşıyıcı
Cephe	...	5	
Anadoluder	...	5	Bunlarla birlikte "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı ile 5 kişi daha
Emeğin Birliği	...	21	
Proleter Dayanışma	.	38	
Av. Dev-Genç	...	40	
Kurtuluş	...	54	
T"K"P-B	...	42	

Partizan Yolu	...	42
Kurtuluş	...	9
Mayıs	...	63
Koçkak	...	30
Sol Birlik	...	35
Komkar	...	47
KKDK	...	19
FTİB	...	120
PKK	...	170
DY-Dİ	...	45
TD"K"P	...	117
Toplam:		904

Tüm CGT yürüyüş toplamı hakkında, CGT ve radyo açıklamaları farklı idi. CGT, 50 000 derken, radyo 15 000 civarında olduğunu açıkladı. Biz tahminen 30 000 civarında bir kitle olduğunu sanıyoruz.

CGT yürüyüşünde bu yıl açık Troçkistler ve anarşistler yer almadı. CGT yürüyüşünün ağırlığını yabancılar oluşturuyordu.

Partizan ise "Devrimci Enternasyonal Hareket"in parçası olarak ayrı bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş tahminen 200-250 arası bir kitleden oluşuyordu."

*

" 1 MAYIS 1985'TE DOĞRU PRATİK ÜZERİNE

Pratik! Pratik meselesi...

Bu konuda bize çok eleştiri geliyor. Bu konuda deniliyor ki: "Siz işçi sınıfından bağımsız işler yapmak istiyorsunuz."

Mayıs'tan yoldaş-arkadaş çok somut olarak şöyle dedi:

" Bu 1 Mayıs'ta Bolşevikler ne yaptılar?Gittiler, orada kağıt attılar, burada kağıt attılar. Ama işçi sınıfının içinde yoktular!"

Bizim bu konudaki görüşümüz şudur:

Bugün Türkiyeli komünist örgütler açısından ve bütün dünyada benzer şartlara sahip komünistler açısından görev, öncelikle bir bütün olarak genel kitleleri kazanmak değil; öncelikle kitlenin en ileri kesimini, öncü kesimini komünizm davasına kazanmaktır.

Teorik olarak sorun böyledir!

Bunun için diyoruz ki, çalışmanın esas biçimi propagandadır. Ve bu esas biçime bağlı olarak gücümüz oranında çalışmanın diğer biçimleri de yapılmalıdır.

Bu somut olarak 1 Mayıs 1985'te Fransa şartlarında ne demektir?

Şu demektir: Önce, kendisine komünist diyen bir örgüt ya da kişi, bu 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs'ın enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunun; bu geleneğin CGT'li sendika ağaları tarafından ırzına geçildiğinin propagandasını, yapacağı bütün çalışmanın merkezine koymak zorundadır.

Eğer öncelikle öncüyü kazanmak, ileri kesimi kazanmak istiyorsa, yapacağı propaganda ve ajitasyonun esas içeriği bu olmalıdır.

Bunu Türkiyeli hangi komünist grup yaptı?! Hangi komünist yaptı?!

Yapacağın propagandanın içeriği, eğer Fransa'daysan, Fransız emperyalizmini karşısına almak; doğrudan doğruya karşısına almak zorundadır. "Kahrolsun Fransız Emperyalizmi!", "Fransız emperyalizmine ölüm!" demeyen bir propaganda, 1 Mayıs'ta Fransa'da komünist içerikli bir propaganda değildir!

Bunu Türkiyeli veya Fransız, kendisine komünist diyen hangi grup yaptı?

Dışımızdaki güçlerin hemen hemen hiçbiri bu 1 Mayıs'ta CGT yürüyüşünde, yukarda saydığımız şeylerden birincisini de yapmadılar, ikincisini de...

Bunun dışında, bu içerikle ilgili olarak, bir de sorunun eylemle nasıl dile getirileceği sorunu vardır.

Biz diyoruz ki, esas görevimiz ileri kesime propagandadır.

Peki, bu "ileri kesim" nerede?

Bu ileri kesim —1 Mayıs'ta CGT ile yürüyen bir sürü insan vardı— burada.

İkincisi, eğer devrimci yürüyüş yapanlar vb varsa, orada.

Demek ki, eğer biz komünist isek, buralara gitmek zorundayız. Bu ileri kesim nerede ise, onlara ulaşmaya çalışmamız gereklidir.

Eğer CGT ile yürümekle, ileri kesime, ileri kesimin tümüne ulaşabiliyorsak, o zaman CGT ile birlikte yürümenin doğruluğu-yanlışlığı tartışılabilir. Ve eğer gücümüz varsa, hem CGT ile ve hem de bir başka yerde yürüyebiliyorsak, birlikte yürümek de tartışılabilir.

Ancak bu tartışmada şu temel soru sorulmalıdır: CGT'nin yaptığı yürüyüş, genel yönelimi, genel görünümü itibariyle, içerik itibariyle neye hizmet etmektedir?

Devrimcilerin bugünkü gücü, hiçbir şekilde bu yürüyüşün genel niteliğini değiştirecek, hatta onun rengini ve niteliğini, belli bir anlamda bir parça da olsa bozabilecek bir güç değildir!

O zaman ne anlama geliyor, devrimcilerin Fransız emperyalizmine hizmet eden; 1 Mayıs'ın ırzına geçen yürüyüşle birlikte yürünmesi? Neye hizmet ediyor?

35 000 kişilik bir yürüyüşte, Mayıs grubu 60 kişi ile yürüdü. İleri OPCF içinde 30-40 kişi olarak yürüdü. Bütün Türkiyeliler, hepsi devrimci kabul edilse, 900 kişi idi.

Bütün bunlar, CGT yürüyüşünün niteliğini belirlemeyi vb. bir kenara bırakalım, biraz bile olsa, rengini değiştirmek konusunda bile çok güçsüzdüler. Ve zaten gerçekte onlar, önlerine böyle bir görev de koymamışlardı.

Biz ne yaptık?

Biz CGT yürüyüş alanına gittik. Orada doğru içeriğin propagandasını yaptık.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, bu yürüyüşte, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in doğrudan propagandasını yapmıyordu.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, bu 1 Mayıs'ta "Fransız emperyalizmine ölüm!" slogan nını taşımıyordu.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, bu 1 Mayıs'ta, Fransa'da, Paris'te, CGT'li sendika ağalarının karşı-devrimci yüzünü doğrudan teş hir eden bir propaganda ve eylem yürütmüyor - du.

Bizim dışımızda, bunları yapan ve kendisine komünist diyen bir tek grup yoktu!

Bunların hepsini biz yaptık!

Biz doğru bulduğumuz teoriyi pratiğe geçir- dik. Öncülere gücümüz ölçüsünde propaganda yap tık. Türkiyelilere de, Fransızlara da elimiz- den geldiğince geniş bir biçimde 1 Mayıs konu sunda görüşlerimizi içeren bildirilerimizi da ğıttık.

Bunun dışında, sadece propagandayla yetinme dik. Ajitasyon pulları attık. Bu ajitasyon pul larında da, esas olarak "somut" talepleri de- ğil, bugünün görevlerine uygun olarak, "Kah - rolsun Fransız Emperyalizmi!", "CGT'li sendika ağaları işçi sınıfının düşmanıdır!" vs. gibi teşhir edici sloganları attık.

Bizim dışımızda, ne yazık ki, bütün bunları yapan yoktu.

Biz, 30 kişilik bir güçle, bizden daha faz- la insan toplayan ve yürüten grupların tümü - nün yaptığı propagandaya eşit ve hatta belki ondan fazla —içeriği de bir kenara koyarsa - nız— propaganda ve ajitasyon yaptık.

Bütün bu olgulardan sonra, hala karşımıza çı kılıyor ve deniliyor ki: "Siz işçi sınıfı ile birleşmiyorsunuz, siz işçi sınıfı içinde pra- tik çalışma yapmıyorsunuz."

Biz işçi sınıfı ile birleşmekten, devrimci- komünist içerikten yoksun bir temelde CGT yü- rüyüşünün ortalarında bir yerde yürümeyi, ve gerçekte, pratikte CGT'li sendika ağaları ile "birleşmiş" olmayı anlamıyoruz!

Biz, işçi sınıfı içinde pratik çalışmadan, CGT peşinde 30 kişilik gücümüzle yürümeyi an- lamıyoruz.

İşçi sınıfı içinde çalışmaktan, pratik ça- lışmadan bugün bizim anladığımız, gücümüzün el verdiği ölçüde, doğru görüşleri işçi sınıfı - nın içine en geniş bir şekilde taşımaktır. Bu gün işçi sınıfının öncüsünü komünizme kazanma temel görevi doğrultusunda çalışmak gerekli - dir.

Bugün bu görevin yerine getirilmesi bakımın dan, bu 1 Mayıs'ta mutlaka CGT ile birlikte, onun içinde yürümek gereklidir diyenler, bunun nedenlerini açık bir şekilde ortaya koymak, ge rekçelendirmek zorundadırlar.

Onları, boş lafları bırakıp, somut olarak bu noktalarda tavır takınmaya çağırıyoruz!"

*

" 1 MAYIS 1985'TE PARTİZAN VE DEH'ÇİLERİN FRANSA'DAKİ TAVIRLARI ÜZERİNE

1 Mayıs hazırlıklarının yürütüldüğü dönemde bazı yoldaşlarımız, "Devrimci Enternasyonal Ha reket" (DEH)'in ayrı bir yürüyüş yapması olayı üzerine, Partizan derneğinde tartışma aç- mışlar; onları, devrimcileri kendi eylemleri- ne seferber etmeyen sözde önder-kömünist ol- dukları noktasında eleştirmişlerdir. Olgu ola rak, bu eleştiriden sonra, bize 26 Nisan '85 tarihinde teslim edilen bir çağrı gönderildi. Çağrı TKP/ML taraftarları adına gönderiliyor; ajitasyon-propaganda özgürlüğü temelinde "DE- H"in yürüyüşüne katılmaya çağırıyordu. Bunu gö rüşmek için de bir randevu veriliyordu.

Dernekte toplantı

Biz verilen randevuya gittik. Partizan ileri gelenleri bizi derhal "arka odada toplantı yap maya" davet ettiler. Biz ise, 1 Mayıs eylemiy- le ilgili tartışmaların siyasi bölümünün açık ça dernek içerisindeki kitlenin önünde yürü - tülmesini talep ettik. Eğer gerekli olursa, ey lemin teknik yönleri üzerine "arka odada da toplantı" yapabileceğimizi söyledik.

Bu talebimiz Partizan ileri gelenlerinin el lerini ayaklarını birbirine dolaştırdı. Tar- tışma o anda kitleye açılmış olduğu için, ne yapacaklarını şaşırdılar. Bize, böyle bir a- çık tartışmanın ne gereği olduğunu sordular. Ve kendilerinin temsilcilerin yanyana konuşma sından yana olduklarını açıkladılar.

Ne yazık ki, Partizan ileri gelenleri, ken- di kitlesinin önünde, 1 Mayıs eylemi üzerine siyasi tartışmayı reddettiği halde, Partizan kitlesinden en küçük bir tavır bile takınıl - madı. Bu, varolan Partizan kitlesinin ne hale gelmiş-getirilmiş olduğunun da bir göstergesi idi.

Sonunda, tartışma kitle önünde sürdürüldü.

Partizan'ın eylem çizgisi üzerine

Biz orada, Partizan'ın eylem çizgisi ile ilgi li şunları açıklamaya çalıştık:

Partizan'ın eylem çizgisi, gerekçeler bakı- mından tamamen tutarsızdır.

Partizan, 12 Eylül 1982'den bu yana, pratik te, devrim düşmanı sosyal-faşistlerle eylem - birliği yapmaktadır. Onun bu eylembirliğine ge rekçe olarak getirdikleri şeyler, kitleleri terketmeme ve devrimci güçleri sosyal-faşist- lere terketmeme gibi gerekçelerdir.

Eğer gerekçeler bu ve benzeri gerekçeler i- se, bunların 1 Mayıs'ta neden ayrı bir yürü- yüş yaptıkları anlaşılmaz olmaktadır. Çünkü, Partizancılar geçen yıl 1000 kişilik kitleyi terketmemek için Paris'te sosyal-faşistlerle kolkola 12 Eylül protesto eylemi yapmıştı. Ama bu yıl, 1 Mayıs'ta 30 000 kişilik kitleyi eli- nin tersiyle bir tarafa atmaktan çekinmiyor.

Partizancıların; "12 Eylül eylemi başkadır,

1 Mayıs başka" gibi demagojileri değersizdir. Elbette, her eylem bir diğer eylemden başka - dır. Ama Partizan açısından "kitleleri terket memek" gerekçesi her zaman bir ve aynı olmak zorundadır. Ama bu, kitle kuyrukçusu bir siya set açısından mantıklı olunduğunda; aynı bir mantık zincirine bağlı kalındığı zaman böyle olmak zorundadır. Fakat artık Partizan hemen her alanda tutarlılığını yitirmiş durumdadır. Tamamen günübirlik, değişken, oportünist bir pratik içindedir.

"DEH"in bağımsız yürüyüş gerekçesi nedir?

DEH'çilerin bağımsız "bambaşka bir 1 Mayıs" - (bildiriden)larının gerekçesi nedir? Bunlar ne den ayrı yürüyüş yapıyorlar? Partizan gibi bir kitle kuyrukçusu siyaset, hangi gerekçe ile 30 000 kişiyi bir tarafa atarak (kelimenin tam anlamında bu 30 000 kişi içinde hiçbir propaganda yapmayarak), 200 kişilik bir yürüyüş dü zenliyor?

Bu sorun tayin edicidir.

DEH'çiler bu soruya "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs!" bildirilerinde, bazı üstü kapalı imalarla; dernekteki tartışmalarda ise nispeten a- çık konuşmalarla cevap verdiler.

Onlar, kendi güçlerini ortaya koymak; alter natif olduklarını göstermek istiyorlarmış.

Gerekçenin şu ya da bu olmasından bağımsız olarak, eğer Fransa'da ayrı yürüyüş yapmaları nın gerekçeleri genel ise, o halde neden di- ğer yerlerde aynı tavrı takınmadıkları bir problemdir. Yok, eğer Fransa'da takındıkları tavır özel gerekçelere dayanıyor ise, bu da ay rı bir saçmalık konusudur.

Biz bildirilerinde Fransa'ya ait özel bir ge rekçeden ötürü, Paris'te ayrı yürüyüş yaptık- larını açıklamadıklarını tespit ediyoruz. Bil dirilerindeki gerekçelerin hepsi, mesela Batı Almanya için de, mesela Avusturya için de ge- çerli gerekçelerdir. Ama Partizancılar, yal- nızca bu tür bir eylemi Fransa'da gerçekleşti riyorlar.

"DEH"çilerin siyasal platformları

"DEH"çiler üzerinde birleştikleri genel siya- sal platformu, "Devrimci Enternasyonal Hareke tin Deklarasyonu" isimli belgede ortaya koydu lar.

Bu deklarasyon, dünya komünist hareketinin bugünkü durumunu yanlış değerlendiren; emper- yalizm ve proleter devrimleri çağını; prole - tarya diktatörlüğünü; sosyalizm biliminin öne mini; emperyalist savaşı ve bu savaşa karşı tavrı yanlış açılardan değerlendiren bir dek- larasyondur.

Bütün bu sayılan ve sayılabilecek diğer nok talardaki yanlışlar, Leninizmin üstü örtülü bir şekilde reddinden ve evet "Maoizmin" açık ça savunulmasından kaynaklanmaktadır.

Bunlar deklarasyonda, kendilerine "Marksizm Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"ni temel aldık- larını açıklıyorlar. Bunlar kendilerini "Mao- cu", "Maoist güçler" (age, s.10 vb.) olarak de ğerlendiriyorlar. Mao ile ilgili olarak, "Mao Zedung, ML bilimini NİTEL olarak geliştirmiş" tir diyerek, üstü örtülü bir tarzda, Leninizm yerine "Maoizm"i geçiriyorlar.

Bütün bunlar birer "kavram" sorunu değildir. Bunlar doğrudan doğruya içeriktir. Partizancı ileri gelenler bütün şeylere "kavram" farklı- lığı diyorlar ve devrimci tabanı aldatmayı sür dürüyorlar. Ve aynı Partizan yönetimi "esas - ta" aynı görüşte olduğunu açıklamaktan da çe- kinmiyor.

"Mao Zedung Düşüncesi"nin kavram olup olma- dığı tartışması artık aşılmıştır. Nitekim, sağ da-solda tartışmalara Partizan adına gönderi- len bir Partizan sorumlusu açıkça, Lenin'in is minin sonuna nasıl "izm" eklenebiliyorsa, Mao nun sonuna da "izm" eklenebileceğini ve ekle- diklerini açıklamaktan çekinmedi. Bizim onla- ra, "kendinize Maoist demeye utanmıyor musu - nuz?" şeklindeki sorumuza, derneklerinde kit- le önünde Partizancı komedyenin verdiği cevap bu idi.

DEH'in siyasal platformlarını belirleyen, o- ların "Maoist" olmalarıdır.

DEH'çilerin Paris 1 Mayıs platformları

1 Mayıs 1985 tarihinde, Fransa'da komünist bir platformun bazı temel özellikleri olmak zorun da idi.

Yapılacak propagandanın merkezinde, tüm em- peryalizmle bağıntılı olarak Fransız emperya- lizminin teşhiri olmak zorunda idi.

Yapılacak propagandanın merkezinde, CGT 'li sendika ağalarının 1 Mayıs'ın devrimci gelene ğinin ırzına geçtiğinin; CGT'li sendika ağala rının emperyalizmin parçası olduğunun propa - gandası olmak zorunda idi.

İşçi sınıfına, Marks, Engels, Lenin ve Sta- lin'in devrimci öğretileri taşınmalı; prole - ter enternasyonalizmi propaganda edilmedi idi vb.

"Yaşasın Kızıl 1 Mayıs" bildirisinde:

Merkezde Fransız emperyalizminin teşhiri du- mamaktadır. Bildiride, Fransa'nın emperyalist olduğunu ispat çabası vardır. Amerikalılar, ye ni Amerika keşfediyorlar!

Bildiride, bir tek kelime ile CGT eylemle - rinden; CGT sendika ağalarından bahsedilmemek tedir. Onlar için, sanki 1 Mayıs günü CGT ey- lemi yoktur! Bunlar kendi eylemlerini, üstü ör tülü bir tarzda CGT eyleminden ayırırken, ken di eylemlerinin "bambaşka bir 1 Mayıs" eylemi olduğunu açıklıyorlar. Bambaşka "Maocu" kömü- nistlerin eylemi de, elbette "bambaşka" olur!

Gerçekte ise bunlar, kitleyi siyasi olarak eğitme kafası ile değil, mal pazarlayan tüc- car kafasıyla yapılan açıklamalardır.

Bildiride doğrudan doğruya MARKS, ENGELS, LE NİN, STALİN'in isimleri anlamında da olsa, ko münizm savunması yoktur, vb.

Kabaca bu noktalar 1 Mayıs özel platformu - nun komünist olmadığını; tutarlı devrimci ö-

zelliklere sahip olmadığını göstermektedir.

DEH'çilerin propaganda özgürlüğü

Biz, Partizancıların ve dolayısıyla DEH'çilerin bizim propagandamıza karşı tepkici tutumlarını bildiğimiz için; uygulamada propaganda ve ajitasyon özgürlüğü çizgisini terkettiği için, tartışma içinde bu konuda ne düşündüklerini açıkça ortaya koymalarını istedik.

Biz, bize bu özgürlüğü tanımayanların eylemlerine de gidebileceğimizi; bunu bileğimizin hakkı ile uygulayabileceğimizi; ama madem ki çağrı yapılmış durumda, çağrıyı yapanların bundan ne anladıklarını açmaları gerektiğini istedik. Bize açıkça bu özgürlüğün olduğu söylendi.

Biz de açık bir biçimde, 1 Mayıs günü, gücümüz ölçüsünde, hem CGT ve hem de Partizan eylemlerinde, bildiğimiz biçimde, ajitasyon ve propaganda yapacağımızı açıkladık.

Biz, ayın 29'unda, herşeyi hazırlanmış bir eyleme, sadece eylemin peşinde yürüyücü güç olarak katılmamızı isteyen bir çağrıyı, 1 Mayıs 1985 Fransa şartlarında varolan gücümüz ve görevlerimizle bağıntılı olarak reddettik.

Ama eylem içinde bir kez daha görüldü ve gösterildi ki, Partizan ileri gelenleri, kesinlikle ajitasyon-propaganda özgürlüğünü pratikte kullandırmamak için her yola başvurabilecek şekilde eğitilmişlerdir. Onlar, dışımızdaki devrimcilerin propagandalarını özgürce yapabilmelerini bir türlü kabul edemiyor.

Dün Batı Almanya'da, eylembirliği içinde, ajitasyon özgürlüğünün lafta kabul edildiği şartlarda, konuşmacının ağzından mikrofonu çekerek (Spartaküs'ün engellenmesi) tavırlarını koymuşlardı. Burada da, en azından Partizan yetkililerinden birisi olarak bilinen; o yürüyüşün de görevlilerinden birisi olan arkadaş, bizim propagandamızı araya polisi koyarak; resmen polise bizi engellemesi çağrısı yaparak tavrını ortaya koydu. Ve bu olayın üzerinden geçen süre içinde de Partizan bize, kendi sorumlu adamının yaptığı bu davranışın yanlışlığını belirtmedi. Yani gizlice savunmuş oldu.

İşte onların propaganda özgürlüğü anlayışları budur.

Kimin provokasyonu?

Partizan ileri gelenleri, bizim, kendi eylemlerinde propaganda yapmaya gitmemizi, sağda-solda "provokasyon" olarak tanıtıyorlar. Devrimci tabanı bu kez de böyle kışkırtmaya devam ediyorlar.

Gerçekler nedir?

Partizancılar bize, kendi 1 Mayıs eylemlerine, ajitasyon-propaganda özgürlüğü temelinde katılmamız çağrısı yapmışlardır.

Bizim bu eyleme katılacağımız (nasıl katılacağımız bizim bileceğimiz iştir!) resmen açıklanmıştır. Kaldı ki, bunlar geçen yıl da benzer bir eylem yapmışlardı ve eylem yerini son ana kadar bizden gizlemişlerdi. Biz buna rağmen eylem alanına gitmiş, pul fırlatmış, bildiri dağıtıp yayınlarımızı satmıştık.Bunu herkes biliyor.

Biz, Partizancıların eylem alanına, ilan ettikleri başlangıç saatinden yarım saat kadar önce, propaganda araçlarımızla gitmiştik. Ama ortalıkta kimse yoktu. Paris dışından gelenler, bizim orada olduğumuzu gördüler. Ve oradan ayrılıp derneklerine gittiler.

Daha sonra biz, orada beklemek yerine CGT alanına gitmeyi doğru bulduk. CGT alanında, açık bir biçimde Fransız emperyalizmini; CGT şeflerini teşhir ettik. Değişik dillerden Enternasyonalleri çaldık. Türkçe/Fransızca konuşmalar yaptık. Komünizmi propaganda ettik.

Oradan ayrılıp DEH yürüyüşünde propaganda yapmak da bizim bir görevimizdi.

Büyük bir ihtimalle bizi atlatmış olmanın rahatlığı içindeki Partizan ileri gelenleri, bizi görünce şaşkına döndüler. Artık 1 Mayıs'ı filan bırakıp, tabanı bize karşı kışkırtmak için "Yaşasın partimiz" gibi sloganları haykırmaya başladılar.

Biz önce enternasyonal marşları çaldık. Bizim teknik araçlarımız daha güçlü idi ve Partizancıların sesi bastırıldı. Daha sonra biz, bu broşürde yayınladığımız konuşmamızı yazılı metin olarak okuduk.

Yazıdan görüleceği gibi, biz önce CGT ile aramıza ayrımı çektik. İkinci olarak da, DEH'çilerin gerçek komünist olmadıklarını açıkladık.

Partizancılar bizi çağırırken ve bize ajitasyon-propaganda özgürlüğünü tanıdığını söylerken, bizim kendilerini eleştirmememiz gerektiğini mi düşünüyorlardı?

Anlaşılan en azından bazıları öyle düşünüyordu ki, yürüyüş ile bizim aramıza polisin girmesi teklifinde bulundu. Sorunu polisle çözmeye yöneldi.

Eğer ortada bir provokasyon varsa, o da budur. Devrimciler arası ilişkiyi polisle çözmeye yönelme tavrıdır.

Biz, Partizan yöneticilerini bu tavra karşı ne düşündüklerini açıklamaya çağırıyoruz."

Partizan'ın eylem çizgisi özde sağdır

Partizancılar geçen yıl da —fazla propaganda sını yapmadan (utandıklarından olsa gerek) — kaşla göz arasında bir "bağımsız 1 Mayıs" eylemi yapmışlardı. CGT içinde doğru düzgün bir propaganda yapmamışlar; onun yerine, CGT'nin düzenlediği 1 Mayıs Dans Toplantısı ile birleşmeyi hedef alan bir hat üzerinde ayrı yürüyüş yapmışlardı.

Bu yıl da, propagandası biraz daha açık yapılarak ayrı eylem yaptılar. Bu yıl da CGT içinde propaganda filan yapma diye önlerine bir görev koymadılar.

Peki, daha önceki yıllarda Paris'te ne yapıyorlardı?

O zaman da, CGT korteji içinde, davul-zurna

ekipleriyle halay çeke çeke yürüyorlardı. Propagandadan anladıkları uygulamada daha çok bu idi.

Bu her iki eylem biçimi de, özünde ortak sağcılığın değişik yansımalarıdır.

İşçi sınıfı içinde; işçi sınıfının öncüleri içinde siyasal propaganda, her iki eylem biçiminde de bunlar tarafından yapılmamıştır. Propagandanın merkezine, CGT ağalarının teşhiri; Fransız emperyalizminin teşhiri vb. konmamıştır. Bilimsel sosyalizmin propagandasının işçi sınıfına taşınması yapılmamıştır.

Siyasal temeli bunlardan eksik olduğu sürece, Partizan ister CGT korteji içinde halay çeksin, ve isterse CGT'den ayrı "bağımsız" yürüyüş düzenlesin, yukardaki temel görevler bakımından sağcı pratiği değişmemektedir. Oysa öncelikle değiştirilmesi gereken, nasıl yürüneceğinden önce, bu saydığımız noktalar olmalıdır.

*

(Aşağıda, Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi)'nin (KKP/B(ÖK)) 1 Mayıs 1985 dolayısıyla "Kızıl Bayrak" adlı Merkez Yayın Organında yayınladığı "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs!" başlıklı 1 Mayıs özel sayısını olduğu gibi yayınlıyoruz.)

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

Bugün, dünya proletaryasının birlik-mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs!

1889'dan bu yana 1 Mayıs, bütün ülkelerin işçilerinin gösteriler, yürüyüşler ve diğer eylemlerle coşkulu sesini haykırdığı, kapitalist ücret köleliğine karşı, bu sistemi yıkmak ve yeni, sosyalist bir dünya, sınıfsız bir toplum (komünizm) yaratmak için birlik içinde mücadelesini vurguladığı gündür.

Kızıl 1 Mayıs, işçilerin burjuvaziye karşı keskin tarihi sınıf mücadeleleri içinde doğ - du. 21 Nisan 1856'da Avusturyalı işçiler 8 saatlik işgünü talebiyle bir günlük greve gittiler. İşçilerin bu haklı talepleri doğrultusundaki eylemleri tüm dünya işçileri arasında yaygınlaştı. 1 Mayıs 1886'da ABD'nin Şikago şehrinde 400 bin işçi 8 saatlik işgünü için greve gitti; gösteriler düzenledi. İşçiler, kapitalist patronların azgın saldırılarına karşı büyük bir cesaretle savaştı. Sömürücü patronlar işçi liderlerini tutuklayarak idam ettirdi. Bu, işçilerin haklı talepleri yönündeki mücadelelerini daha da artırdı. 1 Mayıs, burjuvazinin tüm baskılarına rağmen dünyanın her tarafında işçiler tarafından kutlandı. Temmuz 1889'da II.Enternasyonalin 1.Kongresi, 8 saatlik işgünü için mücadelede canlarını veren yiğit işçilerin anısına, 1 Mayıs'ı uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanması kararı aldı. İşte 1 Mayıs'ın tarihi anlam ve önemi buradan gelmektedir.

1 Mayıs'ta tüm dünya işçileri şunu haykırmalıdır:

"...Tüm dünya bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamalıdır... Burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizme ve onun getirdiği dehşet verici yoksul - luğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın Sosyalizm!" (J.V. Stalin, Eserler, C.2, İng. baskı, s.225-26)

Bugün Kıbrıs ve çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı ikiye bölünmüş durumdadır. Bu bölünmüşlüğün sorumlusu başta İngiliz ve ABD emperyalistleri ve onların Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki uşaklarıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyi, Yunanistan'daki ABD emperyalistlerinin uşağı faşist askeri cuntanın emri altında Kıbrıs'taki Rum faşistleri ve Yunan ordusu aracılığıyla, 15 Temmuz 1974'te gerçekleştirdiği faşist darbeden sonra, Türkiye hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından 20 Temmuz 1974'te işgal edildi. Batılı emperyalist devletlerin (özellikle İngiliz ve ABD emperyalizminin) "Böl ve yönet" siyaseti çerçevesinde Kıbrıs'ın kuzeyi askeri, siyasal ve ekonomik olarak tamamen Türk hakim sınıfları - nın kontrolü altına girdi. İngiliz emperyalizminin Kıbrıs'taki askeri üslerine ek olarak Kıbrıs'ın kuzeyinde, Lefkonuk'ta, ABD emperyalizminin kullanımına verilmek üzere yeni askeri havaalanı inşa edilmektedir. ABD emperyalistleri bu askeri havaalanının inşası için milyonlarca dolar akıtmıştır. Kıbrıs'ın güneyinde yeni inşa edilen Baf havaalanı İngiliz emperyalistlerinin direkt kontrolüne verildi. Baf havaalanı, Larnaka hava ve deniz limanları üs olarak Batılı emperyalist devletlerin Orta-Doğu halklarına karşı kullanılması en yeni örneklerdendir. Batılı emperyalist devletler, Kıbrıs Rum komprador burjuvazisine sus payı olarak milyonlarca dolar akıtmaktadırlar. Kıbrıs'ın kuzeyini işgali altında tutan faşist Türk ordusu ile, emperyalist güçlerin BM (Birleşmiş Milletler) ordusu ile, Kıbrıs'ın güneyinde faşist Yunan ordusu ve İngiliz emperyalizminin askeri üsleri ile Kıbrıs ve çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı emperyalist sistemin hegemonyası altındadır.

Geçmişte olduğu gibi, bugün de, Orta-Doğu'-

da İran-Irak savaşı devam ederken, Lübnan'da Filistin ve Arap halklarına karşı kullanımda Batılı emperyalist güçler için Kıbrıs paha biçilmez bir üs, bir sıçrama tahtasıdır. Rus sosyal emperyalizmi de, Orta-Doğu'daki etkinliğini artırmak için, Kıbrıs üzerinde daha fazla söz sahibi olmaya çalışmaktadır.

Dünyada emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin derin krizler (askeri, siyasal, ekonomik vs.) içinde bulunduğu bugünkü durumun, emperyalizme bağımlı, emperyalist güçlerin ve uşaklarının (Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların) ordularının cirit attığı Kıbrıs'a da yansıması kaçınılmazdır.

Böyle bir ortamda Kıbrıs'ın kuzeyinde Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin temsilcisi Denktaş ve şürekasının tamamen Türkiye'deki faşist askeri cuntanın himayesi altında, "Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkı", "bağımsız devlet" safsataları ile, Türkiye, Yunanistan hakim sınıflarının ve emperyalist devletlerin perde arkasında, Kıbrıs konusunda yürüttükleri pazarlıkları gizleme ve "kendi başına" hareket ettiği imajını yaratmaya çalışarak, 15 Kasım 1983'te, sözde "bağımsız" KKTC'ni ilan etmesi Kıbrıs'ta oynanan emperyalist senaryonun bir parçasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyindeki tüm resmi siyasal partiler ve kuruluşlar Türk milliyetçiliği ve şövenizm bayrağı altında, tamamen bir sahtekarlık, bir aldatmaca olan "KKTC" ilanını destek lemişlerdir. Bunu da "Kıbrıs halkı" adına yaptıklarını iddia ederek Kıbrıslı Türk işçi sınıfı ve emekçi kesimleri aldatmışlardır. Kendilerine "ilerici", "devrimci", "demokrat" süsü takan sosyal-şövenler (CTP, TKP gibi) "bağımsız devlet"i (?) meclisteki sandalyelerini kaybetme korkusu ile ayakta alkışlamışlardır.

Geçtiğimiz yılın son aylarında, New York'ta emperyalist devletlerin planları çerçevesinde Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum komprador burjuvazisinin temsilcileri Denktaş-Kibrianu arasında, BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar de gözetiminde, "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" oluşturulması yönünde yapılan pazarlıktan bir sonuç alınmamıştır. Açıktır ki emperyalist güçler çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının bir arada yaşamasını engelleme, adanın ikiye bölünmüşlüğünü devam ettirmeden yanadırlar. Dolayısıyla yapılan görüşmelerden herhangi bir sonuç alınmaması hiç de sürpriz değildir. Daha sonra Kıbrıslı Türk hakim sınıfı önümüzdeki Haziran ayında "seçimlere" gitme kararı almıştır. Yapılması kararlaştırılan bu seçimlerle "KKTC"nin "bağımsız" bir devlet olduğu dünya kamuoyuna yutturulmaya çalışılmaktadır. Bugün Kıbrıs Türk hakim sınıfının uygulamaya çalıştığı "KKTC" "anayasası" tamamen anti-demokratik, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin her türlü grev, örgütlenme, siyasal özgürlüklerini kısıtlayan ve devrimci, sosyalist düşüncelerin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri arasında yayılmasına legal olarak hiçbir olanak tanımayan bir "anayasa"dır; ve reddedilmelidir.

Kıbrıs'ın kuzeyinde üretici güçler harap edilmiş ve işçiler ve emekçiler artan bir yoksulluğa, sefalete itilmişlerdir. Burjuvazi ve proletarya arasındaki ayrışma daha da keskinleşmiştir. Küçük burjuvazinin büyük bir kesimi proletaryanın saflarına atılmıştır. İşçilerin kapitalist patronlar tarafından fabrika ve işyerlerindeki sömürüsü gittikçe daha da katmerleşmektedir. İşçi ve emekçi kesimlerinin ekonomik talepleri doğrultusundaki sendikal mücadeleleri artmaktadır. Buna karşın Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin "hükümet"i ardı arkasına çıkardığı yeni yasalarla işçi ve emekçi kitlelerinin temel hak ve siyasal özgürlüklerini daha da kısıtlamaktadır. İşçilerin çeşitli üretim dallarında başlattıkları grevler, "milli davaya zarar verecek", "siyasal durumun bir gereği" gibi safsatalarla yasaklanmaktadır (örneğin, Cypruvex grevleri). İşçiler grev yasağına rağmen grevlerini sürdürmüşlerdir. Geçtiğimiz yılın Aralık ayında, Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin içinde bulunduğu ekonomik krizlerin yükünü işçi ve emekçi kitlelerin omuzlarına yıkmak için "KKTC hükümetinin uyguladığı zamlara, sendikal veya sal hakları kısıtlamayı amaçlayan uygulamalara karşı, işçilerin genel greve gitmesi, haklarını almada kararlı olduklarının ispatıdır. İşçi sınıfı ve emekçi kesimlerinin burjuvaziye karşı artan hoşnutsuzluğu grevlere, eylemlere ve protestolara dönüşmektedir.

Bugün işçilerin bağlı bulunduğu sendikalar (Türk-Sen ve Dev-İş gibi) işçi aristokratlarının yönetimindedir. İşçilerin yürüttüğü grev ve eylemler, bizzat işçilerin baskısı sonucunda, sendika liderlerince uygulanmak zorunda kalmaktadır. İşçilerin talepleri sarı sendika temsilcilerinin patronlarla yaptığı sözleşmelerde satılmakta, işçilerin taleplerinin kazanılması yönünde hiçbir çaba göstermemekte, patronlarla işbirliği yapmaktadırlar. Bunu kavrayan işçiler ayrı sendikalaşmaya gitmektedirler. Örneğin, 11 Aralık '84'teki işçilerin genel grevinden sonra Magosa limanında çalışan işçiler, varolan sarı sendikanın "hem işveren hem de işçi sendikası" durumunda olduğunu, çalışan işçilerin haklarını savunmadığını dile getirerek "Hür-Sen"i kurmuşlardır. İşçiler, varolan sarı sendikaların haklarını savunmadığını pratikte yaşamaktadırlar. Devrimci, sınıf bilinçli işçiler sendika ağalarına karşı mücadele etmeli, tüm sendikalarda önderliği ele geçirmek için mücadele etmelidir.

Bugün, Kıbrıs'ın kuzeyindeki bütün resmi siyasal partiler (baştakiler ve muhalefetteki-ler) varolan kapitalist düzenin, sömürünün devamından yanadırlar. Hiçbirisi Kıbrıs'ın kuzeyinin işgaline karşı çıkmamaktadır. Bu sömürü ve baskı düzeninin işçi ve emekçi yığınlarının yararına değişmesinden, yani sosyalist devrimden korkmaktadırlar. Bunlar sosyalist değillerdir; tersine sosyalist hareketten nefret e-

derler. Kendilerine "halkçı", "ilerici", "sos - yal-demokrat" sıfatını takan burjuva, refor - mist, revizyonist ve modern revizyonist parti ve gruplara karşı işçi sınıfı ve emekçi kitle leri arasında sürekli devrimci, komünist bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütülerek her alanda (ekonomik, siyasi ve ideolojik) sü rekli bir teşhir kampanyasının sürdürülmesi, her sınıf bilinçli işçinin, devrimcinin, komü nistin görevidir!

Devrimci, komünist hareketten yoksun olan kendiliğindenci işçi sınıfı hareketi kaçınılmaz olarak burjuva partilerinin, burjuva siya setinin kuyruğunda gider. Kıbrıs'ın kuzeyinde ve güneyinde durum budur. Ve bu, "işçilerin kurtuluşu kendilerinin eseri olmalıdır" sloga nına karşı bir hareket olur. İşçi sınıfının kurtuluşu sadece işçi sınıfının kendi eseri o labilir. Toplumun tüm diğer geçici sınıfları, varolan ekonomik düzenin temelini korumaktan yanadırlar. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu ka pitalizmin evrimi tarafından hazırlanan bir sosyal devrim, yani özel mülkiyetin kaldırılması ve metaların, kapitalist üretimin bir bü tün olarak toplumun yararına maddelerin üreti minin sosyalist örgütlenmesiyle yerleştirmekte yatar. Bu sosyal devrimi yürürlüğe koyması için proletarya siyasi iktidarı kazanmalıdır. Bu anlamda proletaryanın diktatörlüğü sosyal devrimin gerekli siyasi şartıdır.

Bugün Kıbrıs'ın kuzeyinde işçi sınıfı hareketi kendiliğindenci, burjuva sınırlarını aşmayan, sendikal temelde burjuva partilerin kuyruğunda gitmektedir. Kıbrıs'ın güneyinde de Kıbrıslı Rum işçi sınıfı hareketi modern re - vizyonist AKEL'in ve ona bağlı sendikaların (PEO vs.) ve faşist sendikaların (SEK vs.) ve diğer hakim sınıf partilerinin kuyruğunda git mektedir. Örneğin, Kıbrıs'ın kuzeyinde genel greve giden Kıbrıslı Türk işçi sınıfını destekleyici yönde Kıbrıslı Rum işçi sınıfının kı lının bile kıpırdamamasının nedeni de, burjuva, modern revizyonist, faşist parti ve grupların kuyruğunda gitmesi, devrimci, komünist önderlikten yoksun olmasıdır.

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi) (KKP/B-ÖK), Kıbrıs proletaryasının öncü örgütü Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik' i kurma yönünde çaba göstermektedir. İşçi sınıfının öncü rolünü oynayabilmesi için bağımsız siyasal bir partide birleşmesi zorunludur. İşçi sınıfı kendi güçleriyle, işi kendisi yürütmelidir. Bağımsız siyasal parti ona bunun için gerekli gücü verecektir. Bu siyasal partinin (KKP/B'nin) kurulması ancak ve ancak iş çi sınıfının en ileri, sınıf bilinçli unsur - ları, devrimci aydınları bağrında toplamakla mümkün hale gelir. Eğer güçlü örgütlenmiş bir siyasal partimiz olursa, Kıbrıs halkının emperyalist boyunduruktan, tüm işgalcilerden kur tulması; varolan kapitalist düzenin yıkılıp ye rine proletarya diktatörlüğünün kurulması, sos yalist ekonominin inşası başarıya ulaşabilir. Siyasal iktidar proletaryanın eline geçmeden (proletarya diktatörlüğü) varolan kapitalist düzenin değişmesi olanaksızdır.

J.V.Stalin yoldaşın sözleri, bugün Kıbrıslı komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, devrimcilerin yolunu berrak bir şekilde aydınlat maktadır:

> "İşçi hareketi olmayan bilimsel sosyalizm nedir? Kullanılmadığı zaman sadece paslanan ve sonra da denize atılması gereken bir pusula.
>
> Sosyalizmsiz işçi hareketi nedir? Pusula - sız da karşı kıyıyı tutacak olan, ama bir pu sulası olursa kıyıya daha çabuk ve daha az tehlikeli olarak varacak olan pusulasız bir gemi.
>
> Her ikisini de birleştiriniz, o zaman kıyı yı tutacak ve hiçbir zarara uğramadan lima na ulaşacak kusursuz bir gemi elde edersi - niz.
>
> İşçi hareketini sosyalizmle birleştirin, o zaman doğru yoldan "kutsal ülkeye" ulaşmaya çalışan sosyal-demokrasi (sosyalizm) hareke tini elde edersiniz." (J.V.Stalin, Cilt 1, İng. baskı, s.104)

Komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin ve devrimcilerin görevi sosyalizmi işçi hareke - tiyle birleştirmek, işçi sınıfı hareketine sos yalist bilinç götürmek, kendiliğindenciliğe son vermek, işçi sınıfının öncü örgütü KKP/B' i yaratmaktır. İşçi sınıfı hareketi sosyalizm le birleştirilmek zorundadır. İşçi sınıfı hareketiyle birleşen sosyalizm, boş laf olmaktan çıkıp, işçilerin elinde en büyük güç hali ne gelecektir.

İşte bugün bizim de esas görevimiz, kendili ğindenci hareketin burjuva partilerin kuyru - ğunda gitmesine son verip sosyalizm yoluna ge tirmektir; bu harekete sosyalist bilinci götürmek ve işçi sınıfının ileri güçlerini bir tek partide, KKP/B'te birleştirmektir. Ancak böylece çeşitli milliyetlerden Kıbrıs prole - taryası tarihi öncü rolünü oynayabilir.

KKP/B-ÖK, kapitalistlerin çıkarları ve işçi lerin çıkarları arasındaki uzlaşmazlığı gözler önüne serecek, sosyal devrimin tarihi öne mini, karakterini ve gerekliliğini gösterecek, devrimci bir sınıf partisini, proletaryanın her türlü mücadelesine yön vermeye yetenekli devrimci bir sınıf partisini, KKP/B'i örgütle me görevini üzerine aldı.

Kıbrıs'ın tüm işgalci ordulardan, İngiliz em peryalizminin askeri üslerinden temizlenmesi, ABD emperyalizminin hizmetine açılmak üzere in şa edilen askeri uçak alanlarının temizlenmesi, Kıbrıs'ın askeri stratejik bir üs olarak Orta-Doğu halklarına karşı kullanılması olana ğının ortadan kaldırılması, emperyalist (sosyal emperyalist) sistemin hegemonyasının orta dan kaldırılması ve Kıbrıs'ta sosyalist bir dü zenin (proletarya diktatörlüğünün) kurulması ancak ve ancak proletaryanın öncü örgütü KKP/

B'in yaratılmasıyla ve önderliğinde başarılabilir. Daha önce de vurgulamaya çalıştığımız gibi, işçi sınıfı hareketi ile komünist hareket birleştirilmelidir. Bugün acil görevimiz, işçi sınıfı ile Kıbrıs komünist hareketi arasında organik bir bağın kurulması ve güçlendirilmesidir.

"Görevimiz, daima hareketin başında yürümek ve —dost ya da "düşman"— bu ödevlerin gerçekleştirilmesini engelleyen herkesle usanmadan savaşmaktır." (J.V.Stalin, Cilt 1, İngilizce baskı, s.107)

KKP/B-ÖK, uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü Kızıl 1 Mayıs ta, kapitalist sömürüye, baskı ve zulme karşı hak ve özgürlükleri için azimle sınıf mücadelelerini yürüten tüm dünya proletaryasına komünist selamlarını iletir.

KKP/B-ÖK, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, burjuvaziye, her türlü gericiliğe ve revizyonizme, modern revizyonizme ve her renkten oportünizme karşı ve devrimin, sosyalizmin başarıya ulaşması için mücadele eden tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halklarına komünist selamlarını iletir.

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

YAŞASIN HER MİLLİYETTEN KIBRISLI İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!

TÜM İŞGAL ORDULARI DERHAL KIBRIS'TAN DEFOLUN!

TÜM KOMÜNİSTLER, SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS PROLETARYASININ ÖNCÜ SINIF PARTİSİ KKP/B'İ YARATMAK İÇİN İLERİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL-FAŞİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

KKP/B-ÖK

Yazı Kurulu.

1 Mayıs 1985

*

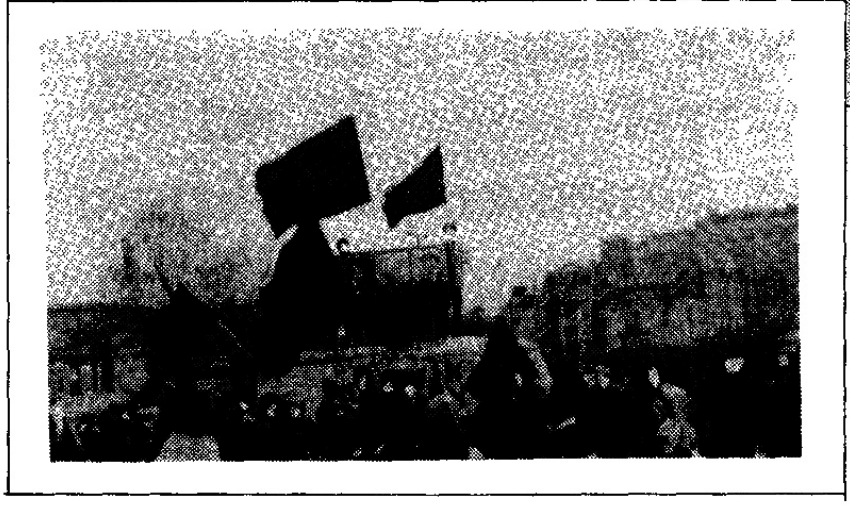

Bolşevik Partizan'ın Paris'teki 1 Mayıs 1985'teki eyleminden bazı görüntüler

8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985
Hitler faşizmini yaratan Alman emperyalizmidir!

Faşist Hitler Almanyasının teslim oluşunun kırkıncı yıldönümünde bütün dünyada çeşitli siyasi güçler kendilerine uygun tavırlar takındılar.

8 Mayıs 1985'de, bugünün nasıl anılması gerektiği özellikle Batı Almanya'da yoğun tartışmalara neden oldu. Batı Alman emperyalizminin sözcüleri, bu günün mümkün olduğunca Alman emperyalizminin savaş suçunu gözlerden gizleyecek biçimde anılması için elinden geleni yaptılar.

Onları bu çabalarında, Mayıs başında Bonn'da yapılan ve "Dünya ekonomi zirvesi" adı verilen; batılı emperyalist büyük güçlerin, dünyaya egemen olma dalaşmalarının zirvesi için Batı Almanya'da bulunan, Amerikan emperyalizminin bugünkü başı Reagan da destekledi. Batı Alman başbakanı Kohl ile, ABD devlet başkanı Reagan, bütün protestolara rağmen; Bitburg'daki asker mezarlığını birlikte ziyaret ederek; İkinci Dünya Savaşında faşist Alman ordusunda yeralan; yalnızca faşist Alman ordusunda zorunlu askerlik görevini yapanlardan değil, gönüllülerden oluşan ve bir dizi katliamın doğrudan uygulayıcısı olan ordu içindeki özel SS bölüklerinde yeralanları da aklayan bir tavır içine girdiler.

İkinci dünya savaşı içinde, çelişen çıkarları nedeni ile karşıt savaş cephelerinde yer alan iki emperyalist gücün temsilcilerinin, bugün faşist Alman ordusunun ölüleri önünde bir likte eğilmeleri; onların birlikte Alman Nazizminin savaş suçlarını gözlerden gizlemeleri ve Batı Alman emperyalizminin, Hitler faşizminin devamı olduğunun gözlerden gizlenmesi anlamına geliyordu. Ve onlar bu adımı — bir bölümü Nazizmin bu kadar açık bir biçimde aklanmasını akıllıca bulmayan burjuva kampından da gelen— bütün eleştiri ve itirazlara rağmen bilinçli olarak atarak, ne olduklarını bir kez daha gösterdiler. Onlar ile Hitler arasında, hizmet ettikleri sınıflar açısından bir fark yoktur. O yüzden de, onların yer yer ve zaman zaman "faşizme" karşı demokrasi adına, özgürlük adına vb. attıkları nutuklar da; esasta göstermelik pazar konuşmalarıdır.

Biz Türkiyeli komünistler, 8 Mayıs'ın kırkıncı yıldönümü ile ilgili çıkardığımız bir bildiride, bu günün anlamını ve emperyalistlerin sahtekarlıklarını teşhir ettik. Batı Almanya'da revizyonistlerin başını çektiği 8 Mayıs'la ilgili gösterilerde, bu bildirimizi geniş olarak dağıttık. Fırlattığımız el ilanları ile Marksist-Leninist görüşleri tanıtmaya çalıştık.

4 Mayıs'ta Bonn'da haydutlar zirvesi'ne karşı yapılan ve Batı Alman devrimci bir dizi grubun da katıldığı, Yeşillerin iznini aldığı yürüyüşte de bu bildirimiz dağıtıldı, el ilanları fırlatıldı.

Batı Alman polisi, bu yürüyüşte, devrimci kesime saldırdı. Devrimciler polisle çatışmaya girdiler. Bu çatışma sırasında, yürüyüş iznini alan Yeşillerin, saldıran polisi engellemeye çalışacak yerde, devrimcileri engellemeye çalışması, bunların Batı Alman emperyalizmi ile nasıl içiçe geçtiğinin başka bir işareti oldu.

Aşağıda 8 Mayıs'la ilgili çıkardığımız bildiriyi belgeliyoruz:

8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985
Batı Alman emperyalizmine ölüm!
Hitler faşizmini yaratan Alman emperyalizmidir!
Batı Alman emperyalizmi
Alman emperyalizminin devamıdır!

BATI ALMAN DEVLETİNİN TEMELLERİ ALMAN HİTLER DEVLETİNİNKİLERİ İLE AYNIDIR: EMPERYALİST MALİ SERMAYENİN İKTİDARI!

Bu 8 Mayıs'ta, faşist Hitler Almanyasının teslim oluşunun kırkıncı yıldönümünde, CDU'dan SPD'ye; ve Yeşillere kadar bütün burjuva partileri, bugünkü Ba

tı Alman devletinin, 8 Mayıs 1945'de halkların mücadelesi ile yıkılan Hitler devleti ile hiçbir ortak yanı olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Onlar bu şekilde Alman faşizminin halklara getirdiği büyük felaketlerin bir kez daha tekrarlanması tehlikesi kalmadığını hem Alman halkına, hem de tüm dünya halklarına yutturmaya çalışıyorlar.

Onlar bugünkü Alman devletinin "demokratik temeller" üzerinde yükseldiğini; "özgürlükçü-demokratik Anayasal düzen" üzerinde inşa edildiğini ve Hitler Almanyası ile ortak bir yanının olmadığını propaganda ediyorlar.

Hayır! Onların bütün bu propagandaları, gerçeklerin tersyüz edilmesidir! Bugünkü Batı Alman devletinin üzerinde yükseldiği temeller ne ise; Hitler Almanyasının da temeli o idi! Dün de, Hitler Almanyasında; bugünün Batı Almanyasında iktidarda olan güç; emperyalist tekelci sermaye sınırsız olarak iktidarda idi. Dün de Hitler Almanyasında iktidar; bugünün Batı Almanyasında iktidarda olan, Batı Almanya'da ve Batı Berlin'de proletaryayı ezen ve sömüren Flickler, Krupplar, Thyssenler... idi!

Stalin, tarihin materyalist analizine dayanarak daha 1944'te Alman devletinin askeri yenilgisinin gündemde olduğu bir dönemde uyarıcı şu tespitleri yapıyordu:

"Tarih Almanya'ya 20-30 yıllık bir kısa dönemin, onun yenilgisının yaralarını sarması için yettiğini ve yeniden eski gücüne kavuştuğunu göstermiştir."
(Büyük Sosyalist Ekim Devriminin 27. Yıldonümündeki Konuşma'dan, 6 Kasım 1944)

Stalin'in bu materyalist çözümlemesi bugün bütünü ile gerçek haline gelmiştir.

Batı Alman emperyalizmi bugün Batı Avrupa'daki **en güçlü** emperyalist güçtür. O Batı Avrupa'da bugün en güçlü ekonomik; askeri ve siyasi güç durumundadır.

Bugün eğer Batı Alman emperyalizminin politikacıları 8 Mayıs 1985'de karşımıza çıkıp —her fırsatta— bugünku Batı Alman devletinin —Federal Almanya Cumhuriyetinin— Hitler Almanyası ile bir bağı olmadığı konusunda yeminler ediyorsa; onlar bunu, izleri yoketmek isteyen; proletarya ve emekçileri kendi düzenlerine ideolojik olarak daha çok bağlamak isteyen, kapitalistler sınıfının çıkarları için yapıyorlar.

Bugün kendilerinin Batı Alman emperyalizminin siyasi savunucularının "alternatifi" olduğunu ile süren Yeşiller, 8 Mayıs'la ilgili tartışmalarda, kendi esas sorunlarının 8 Mayıs'ın Batı Alman emperyalizminin diğer partileri ile ortak olarak şurada mı yoksa burada mı anılması olduğunu ortaya koydukları noktada; "alternatif" maskeleri bir kez daha düşüyor; emperyalizm yanlısı gerçek yüzleri bu noktada da ortaya çıkıyor. Emperyalizmin siyasi temsilcilerine yapılan "birlikte anma çağrısı", dünün katillerine, onlarla birlikte o katillerin kurbanlarını anmaya yapılan bir çağrıdır!

Batı Alman emperyalizminin partilerinin tümü, 1945 sonrasında — Nazi katilleri; Nazi yargıçları ile, Nazi öğretmenleri ile; emperyalist iktidarın bir biçimi olan "Nasyonal Sosyalizm"in ideolojik - siyasi-askeri taşıyıcıları ile elele; bugünkü Batı Alman devletini inşa eden partilerdir.

8 Mayıs 1985'de bütün demokratlar, anti-emperyalistler, devrimciler, Marksist-Leninistler için her kezi görevlerden biri, Devrim ile Karşı-Devrim arasında kalın, berrak bir ayrım çizgisi çekmek; özellikle de bugünkü Batı Alman devletinin, onun bütün siyasi temsilcileri ile birlikte, Hitler faşizmini emperyalist iktidarın bir biçimi olarak yaratan, gerçekleştiren Alman emperyalizminin devamı; onun izleyicisi olduğunu teşhir etmektir.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ BİR "EMPERYALİST BOYOK GOÇ"TOR!

Bugünkü Batı Alman emperyalizmi; diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası konusunda rekabet içinde bulunan emperyalist bir büyük güçtür. Bu gerçek, özellikle kendilerini Yeşillerin bazı aşırı reformist siyasetlerinden ayırmaya çalışan ve fakat Batı Alman emperyalizmi konusundaki tavırlarında öz de Yeşiller ile aralarında bir fark bulunmayan her türden oportünist ve revizyonistlere karşı mücadele içinde vurgulanmak zorundadır. Mesela bunlardan Almanya Komünist Partisi (eskiden ML! eki ile) Batı Alman emperyalizminin ABD emperyalizminin "küçük ortağı" olduğu biçimindeki tavrı ile Batı Alman emperyalizminin tehlikeliliğini gözlerden gizleyen bir konumda durmaktadır.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ İNTİKAMCIDIR!

Batı Alman emperyalizmi bugün kendi başına bir savaş kaynağıdır. Batı Alman emperyalizmi Batı Almanya'nın bugünkü sınırlarını kabul etmemekte; "Alman imparatorluğunun sınırları"nı yeniden tesis etme; bunun ötesinde bütün dünyada daha çok "etki alanı"nı ele geçirme hedefi için her aracı kullanmaktadır; kullanacaktır.

DGB gibi; Yeşiller gibi güya 8 Mayıs 1985'de "halkların yanında" olduklarını açıklayan reformistler; sürekli olarak Batı Alman devletinin güya demokratik Anayasasına dayandıkları noktada; Batı Alman devletinin intikamcılığının savunucuları oldukları nı; halkların yanında değil, onlara karşı olduklarını ispatlamaktadır. "İntikamcılık" Batı Alman devletinin Anayasa hükmüdür! O çok ileriçi, çok demokrat olduğu masalları anlatılan Batı Alman devleti Anayasası, "Alman imparatorluğu" sınırlarının yeniden tesisi için her çabayı görev olarak koymuştur.

HALA VERİMLİ OLAN TOPRAK...

Batı Alman emperyalizmi İkinci Dünya Savaşındaki yenilgisinden sonra yeniden güçlenmiştir. Evet, faşist devlet halkların; herşeyden önce de Sosyalist Sovyetler Birliği halklarının mücadelesinin darbeleri altında yıkılmıştır; ama Almanya'nın batı bölgesinde — bugünkü Batı Almanya'da; ve Batı Berlin de; **o bütünü ile parçalanmamış**, tersine Amerikan emperyalistleri ve onun müttefikleri aracılığı ile "Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı kale" olarak yeniden ayakları üzerine dikilmiştir. Alman faşizminin temeli olan Alman mali sermayesinin iktidarı kırılmadığı için; faşizmin kökleri de sökülüp atılmamıştır.

Marksizm-Leninizm, emperyalist ülkelerde faşizmin kökünün-temelinin, bizzat emperyalizmin iktidarında olduğunu öğretmektedir. Batı Alman emperyalist burjuvazisi kendini yeterince güçlü hissettiğinde; emperyalist bir paylaşım savaşını başlatmaktan çekinmeyecek; işçi sınıfının mücadelesi karşısında kendi iktidarını gerçekten tehdit altında hissettiğinde ise yeniden faşist yönetim aracına başvurmaktan da çekinmeyecektir.

Daha bugünden Batı Alman emperyalizmi iç faşistleşme yolunu tutmuştur. O açıktır ki bugün 1933'den değişik araç ve yöntemler kullanmaktadır. Ama bugün de yasalar; ideolojik kampanyalar ile; demokratik hakların sınırlandırılması ve kaldırılması biçiminde gerçekleştirilen iç faşistleşmenin hedefi aynı-

dır: Gerekli olduğunda kurulacak bir faşist diktatörlüğün yolunu düzlemek!

"YABANCI DOŞMANLIĞI" İÇ FAŞISTLEŞMENİN BİR İDEOLOJİK ARACIDIR!

Hitler faşizminin ırkçı-şövenist ırkçılık teorilerine yaslanan Batı Alman emperyalizminin tüm partileri, şu ya da bu biçimde "yabancı düşmanlığı"; özellikle de "Turk düşmanlığı"nı körüklemektedir.

Bu bağıntıda biz; 8 Mayıs 1985'i,bizim bugün "öz gürlükçü-demokratik Anayasal düzen"de yaşadığımızı anlatmak için; ve bugünkü Batı Almanya ve Batı Berlin'de Hitler faşizminin iktidarı öncesi ile hiçbir paralellik kurulamayacağını anlatmak için kullanan emperyalizmin politikacılarının maskesini yırtmayı görevimiz biliyoruz. Biz, bugünkü Batı Almanya-Batı Berlin'deki gerçek toplumsal gelişmelerden yola çıkarak; bugünkü devlette faşistleşmenin önemli unsurlarının olduğunu ispatlamayı görev biliyoruz. Açıktır ki, biz bugün yeni bir 1933'ün kapının eşiğinde olduğunu söylemiyoruz. Bunu bizim pozisyonumuzmuş gibi gösterenler; bizim pozisyonumuzu çarpıtan oportünist ve revizyonistlerdir. "Yeni bir 1933 ün eşikte durduğu" tezi, faşist bir diktatörlüğün hazırlanması ve kurulmasının bir tek yolu olduğunu sanan ilkel materyalist bir tezdir.

Bizim yorulmadan propaganda ettiğimiz ve edeceğimiz gerçek şudur: Batı Alman emperyalizmi faşistleşme yönünde önemli adımlar atmaktadır; ve bu noktada esas tehlike faşist Neo-Nazilerden değil, biz zat Batı Alman emperyalizminin büyük partilerinden gelmektedir.

DGB ve Yeşiller gibi Batı Alman emperyalizminin reformist örgütleri; ve D"K"P'sinden "K"PD'sine; MLPD'sine kadar her türden revizyonist ve oportünist örgütler Batı Almanya'da faşizm tehlikesi sanki yalnızca Neo-Nazilerden gelmekte imiş gibi göstererek; faşizm ve Nazizmin bu en uçtaki temsilcilerini faşizm konusundaki gerekli mücadelenin esas hedefi göstererek; bugün iktidarda olan ve iç faşistleşmeyi her geçen gün ilerleten CDU-CSU-FDP gibi partileri; ve 13 yıllık iktidar dönemi boyunca aldığı bir dizi tedbirle iç faşistleşmeyi; militarizmi; intikamcılığı yaygınlaştıran SPD gibi partileri ateş hattı dışına almaktadırlar.

YAŞASIN HITLER FAŞİZMİNİN YENİLMESİNDE BELİRLEYİCİ ROL OYNAYAN; STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOVYETLER BİRLİĞİ!

Bütün batılı emperyalist politikacılar, 8 Mayıs'ın yıldönümünü kitleler arasında Antikomünizmin yaygınlaştırılması için kullanıyor. Onlar bunu, Hitler'in faşist diktatörlüğü altındaki Almanya ile; Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ni aynı nitelikte iki "totaliter terör diktatörlüğü" olarak eşitleyerek yapıyor. CDU Genel Sekreteri Geissler'in şu sözleri bu anlayışı en berrak biçimde dile getiriyor: "8 Mayıs 1945'de komünist sosyalizm de faşizme karşı zafer kazandı. Eğer her ikisi de o zaman dünya tarihinden silinip gitmiş olsalardı, çok daha iyi olurdu." Burjuva ideologları bu biçimde bir demagoji ile iki hedef gütmektedir.

Önce onlar bu demagoji ile Hitler faşizminin suçlarını hafifletmeye çalışmaktadır. Sovyetler Birliği'ndeki diktatörlük ile karşılaştırıldığında, Hitler faşizmi hiç de öyle korkunç değildi demektedirler.

İkinci olarak onlar bu demagoji ile, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmine karşı mücadelesine; ve genel olarak sosyalizme kara çalmaktadırlar.

Onlar bunu yaparken; Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ni, bir avuç iktidar delisi caninin halk üzerindeki kanlı bir diktatörlüğü olarak gösteren bir dizi oportünistin ve özellikle de Troçkistlerin tam desteğine sahiptir.

Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği, bütün ülkelerin işçilerine ve geniş kitlelere büyük acılar ve felaketler getiren Hitler faşizminin yenilmesinde belirleyici bir rol oynadı. Sosyalist Sovyetler Birliği, 20 milyona yakın Sovyet emekçisini; yüzbinlerle komünisti şehit verdiği bu mücadeleyi —şimdi burjuva ideologlarının halklara yutturmaya çalıştığının tersine— milliyetçi düşünceler ve amaçlarla yürütmedi. Sovyetler Birliği'nin bu savaştaki yolgöstericisi, bütün dünyada proletaryanın ve ezilen halkların çıkarları idi. Sosyalist Sovyetler Birliği, uluslararası proletaryanın ve halkların çıkarları doğrultusunda; proletaryanın, ezilen halkların baş düşmanı durumunda olan faşistlere karşı fedakar; ve yiğit bir mücadele verdi. Bu mücadelede Sovyetler Birliği'nin; uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların gücüne dayanan Sovyetler Birliği; Karşı-Devrimin kendi için-deki çelişmelerden de ustaca yararlanmasını bildi; Hitler rejimine karşı olan tüm güçleri birleştirdi. Sosyalist Sovyetler Birliği için II.Dünya Savaşı; esas olarak emperyalistlerarası bir dalaşma olan I. Dünya Savaşından değişik bir karaktere sahipti. Stalin bunu şöyle ortaya koymaktadır:

> *Işte bu sebeplerden kapitalist dünya ekonomisi sisteminin birinci buhranı sonucu 1. dunya savaşı; ikinci buhranı sonucu 2. dun*

Kızılordu askerleri Berlin'de Reichstag binasına kızıl bayrak dikerlerken

ya savaşı ortaya çıktı. Bu tabii ki, ikinci dünya savaşının, birincisinin kopyası olduğu anlamına gelmez. Tam tersine. ***İkinci dünya savaşı niteliği itibarı ile birincisinden kökten ayrılır.***

Şuna dikkat edilmelidir ki: Tayin edici faşist devletler —Almanya, Japonya, İtalya — ittifak devletlerine saldırmadan önce, kendi ülkelerinde burjuva demokratik özgürlüklerin en son kırıntılarını da yok etmişler, kendi ülkelerinde korkunç bir terör rejimi kurmuşlar; küçük ülkelerin bağımsızlık ve özgür gelişmesi ilkelerini ayaklar altına almışlar; yabancı alanların fethini kendi siyasetleri olarak ilan etmişler ve tüm dünyaya dünya hakimiyeti ve faşist rejimin tüm dünyaya yayılması için mücadele ettiklerini açıklamışlardı. Mihver güçleri (Almanya, Japonya, İtalya —ÇN), Çekoslovakya ve Çin'in merkezi alanlarının işgali ile bu tehditlerini gerçekleştirmeye hazır olduklarını, yani özgürlüksever halkları köleleştirmeye yöneldiklerini göstermişlerdi. İşte bunların sonucu olarak ***mihver güçleri ne karşı dünya savaşı,*** *birinci dünya savaşının tersine,* ***başından itibaren, görevlerinden biri de demokratik özgürlüklerin yeniden kurulması olan, anti-faşist bir kurtuluş savaşı niteliğine büründü. Sovyetler Birliği'nin mihver güçlerine karşı savaşa girmesi, savaşın anti-faşist ve kurtuluş savaşı olma niteliğini yalnızca güçlendirebilirdi, nitekim de güçlendirdi.***

Kaynak: Stalin, Eserler, c.17, s.345-346, Almanca; abç.

Dün Hitler faşizmine karşı gerek halkların zorlaması sonucu, gerekse emperyalist rekabet sonucu tavır takınmak zorunda kalan ve bu noktada objektif olarak olumlu bir rol de oynayan ve bu nedenle Anti-Hitler Koalisyonu içinde yer alan ABD, Fransa ve İngiltere; savaşın hemen ertesinde Sovyetler Birliği'ne karşı soğuk savaşı başlatmışlardır. Bu ülkelerde emperyalist burjuvazinin iktidarları daha sonra, ikinci dünya savaşında uğrunda mücadele ettiklerini söyledikleri —halkların gerçekten mücadele ettiği— "demokratik hak ve özgürlükleri" bizzat kendileri ayaklar altına almıştır. Anti-Hitler koalisyonunun bu "ortak"ları, bugün kendi ülkelerinde faşistleşmeyi ilerleten; dışta saldırgan; dünya hegemonyası için dalaşan emperyalist büyük güçlerdir. **Hitler faşizmi üzerindeki zaferi bugün kendi zaferleri olarak kutlayan Reaganlar, Mitterandlar, Thatcherlar; sahtekar emperyalist demagoglardır. Hitler faşizmine karşı kazanılan zafer; emperyalistlerin değil; halkların zaferidir!**

BUGÜNKÜ SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN LENİN VE STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOVYETLER BİRLİĞİ İLE HİÇ BİR İLGİSİ YOKTUR!

Bütün burjuva politikacıları, bugün yalnızca lafta sosyalist; gerçekte ise emperyalist bir büyük güç olan bugünkü Sovyetler Birliği ile, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliğini demagojik bir biçimde bir ve aynı gösteriyorlar. Onlar bugünün Rus sosyal-emperyalizminin emperyalist politikasına işaret ederek, dün Hitler faşizmine karşı mücadelenin esas yükünü taşımış olan Sosyalist Sovyetler Birliği'nin politikası ile bu politikayı eşitliyorlar. Onlar böylece Hitler faşizmine karşı Sosyalist Sovyetler Birliği'nin proleter enternasyonalist anlayış ile yürüttüğü yiğit, fedakar mücadeleyi karalıyorlar. Biz, burjuva politikacıları - nın her renginin bu alçakça demagojilerine karşı şu nu söylüyoruz:

Bugünkü Sovyetler Birliği, lafta sosyalist, gerçekte emperyalist bir büyük güçtür. Bugünkü Sovyetler Birliği, uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların dostu değil, candüşmanlarından biridir. O Varşova paktı içindeki köle devletleri sıkı sıkıya kendine bağlamıştır; o Afganistan'a saldırmış ve onu pratikte ilhak etmiştir; o bütün dünyada diğer emperyalist büyük güçler ile dünya hegemonyası için dalaşmaktadır.

Bugünkü Sovyetler Birliğinin, dünya proletaryası ve ezilen halklarının dostu, kurtarılmış alanı, anavatanı olan; Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ile adından başka bir benzerliği kalmamıştır.

Bugün kendi ülkelerinde ve etki alanlarında sosyal-faşist diktatörlükler oluşturmuş olan revizyonist şeflerin; dünya hegemonyası için diğer emperyalist büyük güçlerle dalaşan sosyal - emperyalist şeflerin Hitler faşizmine karşı başta Sovyet halkları olmak üzere bütün dünya halklarının kazandığı şanlı zafere sahip çıkması büyük bir sahtekarlıktır. Hayır! 8 Mayıs, sosyal-faşistlere, sosyal-emperyalistlere de ait değildir. O dünya halklarının, proletaryanın kazandığı bir zaferin günüdür. O sosyal-emperyalistlere, sosyal-faşistlere karşı da mücadeleye bir çağrıdır!

Ne emperyalist burjuva politikacıları, ne de bugünkü sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin revizyonist siyasetçileri, Hitler faşizmine karşı Stalin önderliğindeki şanlı mücadelenin anısını kirletemeyecektir.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
- BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
- 8 MAYIS, STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN, ULUSLARARASI PROLETARYANIN VE EZİLEN HALKLARIN HİTLER FAŞİZMİNE KARŞI ZAFER GÜNÜDÜR!
- 8 MAYIS, EMPERYALİSTLERE, SOSYAL-EMPERYALİSTLERE AİT DEĞİL; BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNE VE EZİLEN HALKLARA AİTTİR!
- 8 MAYIS, FAŞİZMİN KAYNAĞI EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ ÇAĞRISIDIR!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM!
- YAŞASIN DEVRİMİN YOLUNU AYDINLATAN MARKSİZM-LENİNİZM!

****

V.i.S.d.P.: G.Sommer, Schusterstr.25, 741 Reutlingen

Paris'te Komunist Partisi ve Partileşme süreci üzerine ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI YAPILDI!

Geçen sayımızda, Paris'te Alternatif, Mayıs ve BP tarafından "Komünist Partisi ve partileşme süreci üzerine" ortak bir tartışma toplantısının planlandığını haber vermiştik. Bu toplantının ön hazırlıkları üzerine bilgi vermiştik.

Toplantı ile ilgili olarak, toplantıyı hazırlayan gruplar adına toplantı öncesinde aşağıdaki bildiri çıkartılarak geniş bir şekilde dağıtıldı:

"KOMÜNİST PARTİSİ VE PARTİLEŞME SÜRECİ ÜZERİNE BİR ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISINA ÇAĞRI!

Kürt, Türk, Arap, Ermeni vb. milliyetlerinden devrimciler!

Marksizm-Leninizme sempati duyanlar!

Yoldaşlar!

Bugün dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da, "yeniden partileşme süreci", "partinin inşa edilmesi", "bolşevik bir partinin yaratılması" gibi tanımlamalarda ifadesini bulan bir konuda belli bir tartışma sürmektedir.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde ve ülkemizde, kendisini "komünist", "işçi partisi" vb. isimlerle niteleyen, ama gerçekte bütünüyle burjuvazinin sınıfsal işlevini sürdürmekte olan modern revizyonist örgütler ve partilerin varlığı koşullarında bu sorun üzerine ne denli durulsa yeridir.

Aşağıda imzası olanlar, bu özel konu üzerinde, ideolojik mücadeleyi geliştirmenin bir aracı olan bir ortak siyasi tartışma toplantısı düzenleme kararı almışlardır. Bu ortak tartışma toplantısında, bu açıklamayı imzalayan ya da dışardan destek olan devrimci grup ve örgütler, partileşme süreci üzerindeki görüş farklılıklarını ortaya koyacaklar; birbirlerinin yanlışlarını açıkça devrimci kamuoyu önünde eleştireceklerdir. Birbirlerini eleştirilerinde çıkış noktası olması gereken şey, Marksizm-Leninizmin genel ve bu konudaki özel öğretileri olmalıdır. Yine birbirlerini eleştirirken ve kendi görüşlerini ortaya koyarken, Marksist-Leninist devrimci yöntemlere bağlı kalınmalı; iddialar ispatlanmaya çalışılmalı; hatalara özeleştirel bir yaklaşım gösterilmeli; tartışma devrimci bir siyasi seviyede yürütülmelidir.

Kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin bir parçası olan ortak tartışma toplantılarından amaç, kabaca, devrimci kitlelerin ideolojik-siyasal bilincini ve canlılığını yükseltmek; ML'e aykırı görüşleri, Marksizm-Leninizme dayanarak mahkum etmeye çalışmak; doğru Marksist-Leninist görüşlerin zaferinin imkanını hazırlamaya çalışmak vb. olmalıdır. İnanıyoruz ki, toplantıya katılan grup ve örgütler arasında önemli ve ciddi görüş ayrılıkları olmasına rağmen, bu tür açık ideolojik mücadele toplantıları, doğru görüşlerin egemenliğinin sağlanmasına ve ideolojik-siyasal birliğin ürünü olarak örgütsel birliğin gelişimine hizmet edecektir.

Aşağıda imzası bulunan örgütlerden BOLŞEVİK PARTİZAN-İLERİ-MAYIS, doğrudan bu toplantının örgütleyici güçleri olarak görev almışlardır. KAWA, parti inşası toplantısının hazırlanması için yürütülen görüşmelere katılmış, fakat örgütleyici güç olarak değil, tartışmaya katılan güç olarak değerlendirilmesini istemiştir.

İster örgütleyici, ister tartışmacı olsun, tüm imzacı güçler, devrimci örgütlerin yöneticı ve taraftarlarına; şu ya da bu örgütten olmayan devrimci kişilere, toplantı konusu üzerinde yürütülecek tartışmalara katılma çağrısı yapmaktadırlar. İmzacı güçler, toplantıda, devrimci örgüt ve kişiler [illegible] olduğunca demokratik bir uygulama olacağını açıklarlar.

Marksizm-Leninizme sempati duyan tüm devrimci arkadaşları toplantımıza katılmaya; bu toplantı için siyasi bakımdan hazırlanmaya çağırıyoruz.

4 Nisan 1985

Örgütleyiciler:

BOLŞEVİK PARTİZAN İLERİ PARİS TARAFTARLARI MAYIS

Destekleyenler: KAWA

AÇIKLAMA:

Toplantı hazırlığı başında, Partizan, Halkın Kurtuluşu ve ATT'ye de aşağıdaki çağrı gönderilmiştir:

"... yönetici ve taraftarlarına, 13.3.85

Bolşevik Partizan, İleri ve Mayıs temsilcileri arasında yapılan bir toplantıda, "Türkiye'de partileşme süreci" konusunu tartışmak üzere bir AÇIK TARTIŞMA TOPLANTISI düzenlenmeye karar verilmiştir. Bu sorunun Türkiye ve

Türkiye Kürdistanı'ndaki devrimci hareketlerin tümünü ilgilendiren bir sorun olduğunu düşünerek, bu toplantıda sizlerin de hazır bulunmanızda ve "eşit söz hakkı" prensibi uyarınca görüşlerinizi açıklamanızda büyük yarar görüyoruz.

Tartışma toplantısının gündemini, zamanını ve hazırlıklarını ortaklaşa belirlemek ve hazırlıklarını ortaklaşa yürütmek için, ilk adım olarak, ... 1985 günü, saat ..'de ... de yapılacak toplantıya bir veya iki temsilci ile katılmanızı dileriz.

Devrimci Selamlar, Bolşevik Partizan-İleri Mayıs"

Bu çağrıya HK ve ATT yanıt verme gereği bile duymamışlardır.

Partizan ise, çağrı sonrası ilk iki toplantıya katılmıştır. İlkinde sadece izleyici olmuş; ikincisinde ise, diğer güçlerin ortak toplantı üzerinde birliğe varmalarından sonra, bu girişimi bölme sonucunu doğurabilecek tarzda, ilginç bir şekilde sadece Bolşevik Partizan'a aynı konuda ve aynı tarihlerde bir ortak tartışma teklifi sunmuştur. Bu önce BP ve sonra da diğerleri tarafından reddedilince, Partizan bu girişimden ayrılmıştır.

Biz, Partizan'ın bu tutumunu onun yanlış ideolojik mücadele anlayışına bağlıyoruz. Onlara, bir kez daha yüzlerce devrimcinin katıldığı bu tartışma toplantısına katılıp, görüşlerini kitleye açıklamaları çağrısı yapıyoruz. Onlara Kawa vb. kadar söz hakkı tanıdığımızı açıklıyoruz."

*

Toplantı 4/5 Mayıs'ta yapıldı. Toplantıya BP-Mayıs-İleri (Paris örgütü) düzenleyici olarak katıldı. Kawa ve TKP/ML Hareketi adına da konuşmacılar katıldı. Bunun dışında çok sayıda "bağımsız" (herhangi bir örgüte dahil olmama anlamında bağımsız) konuşmacıya da söz hakkı verildi.

Toplantının söz tutanağını biz önümüzdeki dönem içinde devrimci kamuoyuna sunacağımız için, burada yalnızca toplantının gidişatı hakkında, ve toplantıda tartışılan bazı sorunlar hakkında kısaca bilgi vermekle yetineceğiz.

Toplantı, daha önceden tespit edilmiş olan ve toplantıyı düzenleyen her üç örgütün birer temsilcisinden oluşan bir divanın yönetiminde başladı.

Toplantıya saygı duruşu ile başlandı. İleri den arkadaşların, öncelikle kısa süre önce ölen Enver Hoca'nın saygı duruşunda adlandırılması konusundaki ısrarlı talepleri; Bolşevik Partizan temsilcisinin, bizim Enver Hoca'nın özellikle son dönemde revizyonist bir çizginin mimarlarından biri haline geldiğini düşündüğümüz açıklaması ile birlikte yerine getirildi.

Ardından örgütler adına yapılan konuşmalara geçildi.

Her örgüt adına yarımşar saat konuşmadan sonra, söz hakkı tartışmacı olarak katılmak isteyen örgütlere verildi. Kawa ve TKP/ML Hareketi adına konuşanlara 20'şer dakika söz hakkı verildi.

Tartışmanın bu bölümünde, 2/3 Mart'ta yapılan toplantıda olduğu gibi, "İşçinin Sesi" grubundan ayrılan "Kurtuluş Yolu" söz hakkı istedi. Divanda İleri temsilcisi, Kurtuluş Yolu'na söz hakkı verilmesine kesinlikle karşı idi. Mayıs temsilcisi söz hakkı verilmesinden yana idi. Bolşevik Partizan temsilcisi ise Kurtuluş Yolu'na söz hakkı verilmesine —bizim bu grup hakkında devrimci bir grup olduğu şeklinde bir değerlendirmemiz olmadığı, bu toplantıda ise bizim yalnızca devrimci gördüklerimize demokrasi tanıyacağımızı ilan ettiğimiz gerekçesi ile— karşı idi. Divan bu durumda Kurtuluş Yolu'na söz hakkı vermedi.

Bu durumda toplantıdan divana müdahaleler oldu. Önce Kurtuluş Yolu'ndan toplantıya gelenler yüksek sesle müdahalede bulundular. Ardından Mayıs adına konuşan bir arkadaş, yapılanın "demokratik olmadığı, Türkiye solu'nun hep bu demokratik olmayan tavırlar dolayısı ile bu hale geldiği" yönünde bir konuşmadan sonra, sorunun toplantıdaki kitleye danışılmasını, oylama yapılmasını talep etti. Tartışmalar sonrasında divan sorunu kitlenin oyuna sundu. Kitlenin çoğunluğu Kurtuluş Yolu'na söz hakkı verilmemesinden yana tavır takındı. Kurtuluş Yolcular aradan sonra toplantıyı terkettiler.

Ardından "bağımsız"lara söz hakkı verildi. 15'er dakikalık söz hakkını birinci turda toplam dört "bağımsız" kullandı.

Ardından örgütler ikinci tur konuşmalarına geçtiler.

İkinci tur konuşmalarda örgüt temsilcilerine sorular da soruldu. Ve konuşma dışında soruları cevaplandırmaları için de 10'ar dakika zaman tanındı.

Örgüt temsilcilerinin ikinci tur konuşmasından sonra, yeniden önce katılan örgütlere söz hakkı verildi. Kawa ve TKP/ML Hareketi adına konuşmalar yapıldı. Bu turda onlara da soru soruldu. Tartışmanın bu aşaması sırasında salonda Partizan'dan olan birkaç kişi de bulunuyordu. Bunlara tartışmaya katılmaları için açık çağrı Divan tarafından bir kez daha yinelendi. Çağrının hemen ertesinde, Partizan'dan olanlar salonu terkederek, ne kadar "ideolojik mücadele" yanlısı olduklarını gösterdiler.

Ardından yeniden "bağımsızlara" söz hakkı verildi. Bu turda da üç kişi 15'er dakikalık söz hakkını kullandı. Bir gün önce tartışmada söz hakkı almış olan bağımsızlardan ikisi, toplantının ikinci günü toplantıda yoklardı!

Sonra üçüncü tur konuşmalara geçildi. Bu turda, düzenleyici örgütlerin konuşmaları 20'şer dakika ile sınırlı idi. Ve ikinci turda olduğu gibi, soru bölümü vardı.

Toplantı düzenleyen her üç örgütün 10'ar dakikalık kapama konuşmalarından sonra, hep bir

likte söylenen Enternasyonal ile kapandı.

*

Biz toplantıyı özellikle Bolşevik sayı 7 'de derli toplu ortaya konmuş bulunan Parti İnşası ile ilgili görüşlerin tartışıldığı; katılanların karşılıklı olarak birbirinden öğrenmeye çalıştığı bir toplantı olarak ele almaya çalıştık. Kuşkusuz toplantı eğer düzenleyen diğer gruplar adına konuşan arkadaşlar bu broşürde getirilen görüşlerle doğrudan polemiğe girselerdi, bu broşürde savunulan görüşlerle hesaplaşmaya çalışsalardı, çok daha verimli ve yararlı olurdu. Ama bu olmadı. Broşürde savunulan gerçek görüşlere eleştiri getirilen noktalarda ise, eleştiri getirenler esasta kendi anlayışsızlıklarını sergilediler.

İleri adına konuşan arkadaşın broşüre getirdiği temel eleştiri, "iki aşamalı parti inşasının ilkesel bir sorun olduğu, bir kural olduğu'nun BP'nin uydurması olduğu" biçimindeydi.

Mayıs'ın temel eleştirisi ise, bizim proletaryanın tarihi misyonunu anlamadığımız, partinin gerekliliğini yanlış gerekçelendirdiğimiz noktasında düğümleniyordu.

Bağımsızlar'ın hepsinin birleştiği ortak nokta, Parti öğretisi üzerine yürütülen böyle bir tartışmanın temelden yoksun bir tartışma olduğu; karşılıklı alıntılarla "skolastik" bir tartışma yürütüldüğü vb. idi. Bunlardan bir bölümü çok bilmiş pozlarda öğütler verdikten sonra, Marksist-Leninist parti örgütlenme ilkelerinin "kilise ve ordu örgütlenmesi ilkeleri" olduğu tespitini yaptıktan sonra, tartışmanın ikinci gününe kalıp bizleri aydınlatma zahmetine bile katlanmadan çekip giderek —çok önemli işleri olsa gerek!— ne kadar "ciddi" olduklarını, ne kadar "ciddiye alınmaları" gerektiğini bizlere pratik içinde öğrettiler.

Bizler bugün "bağımsız"lık akımının sorumluluğunun bir bölümünü de örgütlerin de taşıdığını düşündüğümüz için; tartışma içinde örgüt adına kullanılan zaman dışında kalan tartışma zamanını —örgütlü olan ve tartışma zamanı içinde söz almak isteyenlere açıkça haksızlık yapmayı göze alarak, yalnızca bu "bağımsız"ların iyiniyetli olanlarına görüşlerini aktarma ve onların görüşlerine karşı da ideolojik mücadele yürütme amacı ile— bağımsızlar arasında bölüştürdük. Gördük ki, onların en azından bir bölümünün bu tartışmaya katacakları fazla birşey yoktur. Bundan böyle bu ders göz önüne alınmalı, "bağımsız" dediklerimize ayrımcı yaklaşılmalıdır.

Toplantıya kitle katılımı 80 ile 130 arasında değişti. Dinleyicilerin toplantıyı izlemedeki dikkatleri, bu gibi tartışmalara duyulan ilginin, bu gibi toplantıların ideolojik mücadele açısından öneminin açık bir göstergesiydi.

Biz konuşmalarımızda gerek İleri'nin "ideolojik akım" ile "parti" arasında yaptığı yanlış ayrımları; gerekse Mayıs'ın özellikle Stalin üzerinden getirdiği eleştirilere, gerek bağımsızların çok köktenci görünüşlü, gerçekte ise çözümsüzlüğü kronikleştirmeye yönelik görüşlerine karşı Parti öğretisi konusunda doğru gördüğümüz görüşleri ortaya koymaya, tartışmayı ilerletmeye çalıştık. Toplantı istediğimiz verimi vermemesine rağmen, bir bütün olarak ele alındığında yararlı ve başarılı bir toplantı oldu. Toplantıda diğer grupların görüşlerini daha yakından tanıma, görüşlerimizi belli bir ölçüde onların tabanına da doğrudan ulaştırma imkanı bulduk.

Bu gibi toplantıların sürdürülmesi, kuşkusuz Marksist-Leninist görüşlerin yaygınlaştırılması açısından; gruplar arasında varolan görüş ayrılıklarının berrak bir şekilde ortaya çıkarılması açısından doğru olacaktır.

Bir tartışma yazısı: ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE

Ortak olarak yapılan ve geliştirilmesinde yarar gördüğümüz Tartışma toplantılarının gözler önüne serdiği bazı gerçekler var. Bunlardan en başta geleni, kuşkusuz, Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci çevre, grup, parti... ler içinde, onların taraftarları arasında **gruplar arasında** devrimci bir temelde kuru lacak diyaloga, yapılacak tartışmalara —eskiden olduğuna göre— duyulan ilginin artmış olmasıdır. Birçok kişi artık yalnız kendi grubunun söyledikleri ile yetinmekten uzaklaşma, diğerlerinin de ne dediğini öğrenmeye çalışma yönünde gelişmeler göstermektedir. Kuşkusuz henüz, bizim "takım tutma" olarak adlandırmak istediğimiz, birçok örgütün yönetimleri tarafından da körüklenen, tutulan "takım"a (örgüt'e) körce inanç; onun dediklerini, yaptıklarını adeta doğrunun kıstası olarak görme, kendi örgütüne getirilen eleştirilere kulaklarını tıkama vb. hastalığı aşılmış değildir; hala önemli ölçüde, Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci örgütler içinde ve çevresinde varlı-

ğını, HK, Partizan gibilerinde **hakimiyetini** sürdürmektedir. Ama yine de bu hastalık eski etkinliğini yitirme sürecinde bulunmaktadır. Tartışma toplantılarına duyulan ilgi, bir çok grubun zorlamalar sonucu da olsa bu gibi toplantılarda yanyana gelebilmesi bunun açık bir göstergesidir.

Tartışma toplantılarının ortaya koyduğu bir başka gerçek şudur: Gruplar arasında yapılacak bu gibi sözlü tartışma toplantılarına ilgi artmış olmasına rağmen, grupların tabanında diğer örgütlerin yayın organlarını düzenli izleme kuraldışı bir durumdur. Bırakalım tabanı bir yana, yöneticilerin bile —kendilerine en yakın gördüğü grupların bile— ne dediğinden tam olarak haberi yoktur. Dergi sayfalarında grupların birbirlerine karşı yürüttüğü polemikler (ki derli toplu, sistemli, planlı polemik yok gibi; varolan, şu veya bu detay sorununda, genellikle de siyasi hasmının gerçek görüşlerine yönelmeyen sığ, verimsiz polemikler), ancak grupların kendi tabanına ulaşıyor; bizzat polemiğin doğrudan hedefi olan grubun tabanına bile ulaşmıyor. Böylece ortaya "sağırlar diyalogu" diye adlandırabileceğimiz bir durum çıkıyor. Bu durum ideolojik mücadele açısından çok olumsuz, çok verimsiz bir durumdur. Bu durumun mutlaka aşılması gereklidir.

Bu durumun aşılmasında kuşkusuz ortak tartışma toplantıları küçük birer adımdır. Ama yeterli değildir. Bu tartışma toplantıları bugünkü durumda ancak devrimci örgütlerin tabanında diğer gruplara karşı olan; onların yayınlarını izlememe şeklindeki, onların ne dediği önemli değildir, nasıl olsa yanlış söylüyorlar şeklindeki vb. önyargıları yıkmaya hizmet ettiği; kafalarda soru yarattığı; bireysel araştırma ve incelemeye itecek bir merak uyandırdığı ölçüde yararlıdır. Devrimci kitlelerin bir maç seyreder gibi seyretme yönünde eğitilmiş olduğu; kendi tarafı, karşısındakini —demagojik yöntemlerle de olsa— sıkıştırdığı zaman yenmiş sayıldığı tartışma toplantılarından, gruplar arasında varolan görüş ayrılıklarını berraklığa kavuşturmasını beklemek, çok şey beklemek olur. Diğer yandan, soruna gerçekçi bir biçimde yaklaşılırsa, şu da tespit edilmek zorundadır ki, her grubun **yazılı tartışmayı** yalnızca kendi yayın organının sütunlarında yürütmesi ile de, diğer gruplar içindeki devrimci, Marksizm-Leninizme sempati duyan unsurları etkileme ve onları kazanma imkanları olağanüstü sınırlıdır.

Ortak tartışma toplantılarının gösterdiği bir gerçek, toplantıların **ortak** yapılması sonucu, katılan çevrenin —her grubun kendi çevresini seferber etmesi, ve gruplar dışında olanların da böyle toplantılara daha fazla ilgi duyması sonucu— tek tek grupların kendi başlarına yaptıkları toplantılarla karşılaştırılamayacak kadar genişlemesidir.

Bu gibi toplantılar ideolojik mücadelenin bir aracı olarak çeşitli devrimci grupların ORTAKLAŞA çıkardıkları bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI'nın önemli yararları olacağını göstermektedir. Nasıl ortak tartışma toplantısı, bir tek grubun yaptığı bir tartışmaya katılanlardan daha geniş bir çevreyi harekete geçiriyorsa; ORTAK bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI da; tek tek örgütlerin yayın organlarından daha geniş bir çevreye (en azından bu yayın organını ortak çıkaranların tabanı, artı böyle bir girişimin etkilediği çevre) ulaşma üstünlüğüne sahip olacaktır. Ama ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANInın tek üstünlüğü ve yararı, ve evet, esas gerekçesi de bu değildir.

Bugün gerek uluslararası planda, gerek Türkiye'de kendine Marksist-Leninist diyen, Marksizm-Leninizm adına konuşan pek çok parti, kişi, grup; hem uluslararası planda Marksist-Leninist Komünist hareketin ortak çabalar, ideolojik tartışma, mücadele sonucu ortaya çıkarılmış bir ORTAK ÇİZGİ, ORTAK TEMEL PLATFORMun olmadığı şartlarda; hem de buna bağlı olarak Türkiye'de de Türkiye devriminin en temel sorunlarında bile ileri sürülen bir dizi tezin Marksist-Leninist bilimsel temele tam olarak oturtulamadığı; (ancak Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, ve Türkiye somutunun Marksist-Leninist bir tahlili sonucu sağlam bir temele oturtulabilecek olan) proleter dünya devriminin bir parçası olarak **Türkiye devriminin** sağlam temellere oturtulmuş **programının** olmadığı şartlarda bir çalışma yürütmektedir. Her biri birbirinden hemen hemen bütünü ile habersiz yürüttüğü bu çalışmalarda aynı konuda "Marksizm-Leninizm budur" diye değişik şeyler savunmakta, savunabilmektedir. Modern revizyonizmin Marksizm-Leninizme yoğun saldırıları sonucu; Marksist-Leninist güçlerin de bu saldırılara yeterli bir cevap verememesi sonucu ortaya çıkmış olan ideolojik kaos, bütün "görkemliliği!!!" ile hükmünü sürdürmektedir. Türkiye'de 1980 öncesi yükselen devrimci durumun bastırılmış olması, devrimci hareketin ağır bir yenilgiye uğraması da, Türkiye özelinde, varolan ideolojik kaosun daha da ağırlaşmasında ve özellikle "çözümsüzlük", çözümü Marksizm-Leninizm dışında arama, umutsuzluk, yozlaşma, devrimden uzaklaşma eğilimlerini güçlendiren bir rol oynamıştır.

İdeolojik kaosun hükmünü sürdürdüğü ve onun aşılması için mümkün olan azami çabanın sarfedilmediği; bu kaosun aşılması için, bu yönde çalışmaya niyet ve istekli her kişinin, her grubun bu iş içine doğrudan çekilmediği; bu kaosun çözümünde kendi çapında katkıda bulunabilecek tüm güçlerin güçlerinin bir noktaya yöndendirilemediği her gün, her an, Marksizm-Leninizm açısından, proleter dünya devrimi açısından kayıp; Marksist-Leninist saflarda en büyük tahribatı yapan modern revizyonizm ve onun türevleri açısından, uluslararası Karşı-Devrim açısından, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik açısından —iktidarlarını sürdürmeleri için— kazançtır.

Varolan ideolojik kaosu aşmak için yapılması gereken ilk şeylerden biri, kuşkusuz, önce likle kendine Marksist-Leninist diyen, modern revizyonizme ve onun tüm türevlerine, her türden oportünizme karşı olduğunu yüksek sesle ilan eden güçlerin, kendi aralarındaki ayrılık ve birlik noktalarını ortaya çıkarmak için azami çabayı sarfetmeleridir. Aralarında mesela emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı olmak; modern revizyonizme, her türden oportünizme karşı olmak; proleter dünya devriminden yana olmak vb. konularda laf düzeyinde birlik olanların; laf düzeyindeki bu birliğinin gerçek bir birlik olup olmadığını, hangi noktalarda ayrılıklar olduğunu, bu ayrılıkların temelinin ne olduğunu **tartışmaları**; sorunların berraklığa kavuşmasında, Marksizm-Leninizmin yanlışlarla mücadele içinde kendini kabul ettirmesinde, uluslar arası planda ORTAK PLATFORMUN yaratılması ve örgütsel bir birliğin de önşartlarının oluşturulmasında; Türkiye özelinde Türkiye devriminin programının temellerinin yaratılması, ve Marksist-Leninist güçlerin bir parti içinde birleştirilmesi sürecinin yaşanmasında mutlak gerekliliktir. ORTAK bir TARTIŞMA YAYIN ORGANInın esas gerekçesi kabaca budur. Ortak bir tartışma yayın organı, işte bu amaca hizmet eden iyi bir araç olabilir.

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI bugün hem uluslararası planda ve hem de Türkiye'de Marksizm Leninizm adına konuşan çeşitli grupların her birinin kendi başına, kendi planı ve programı çerçevesinde adeta birbirinden habersiz yürüttüğü tartışmaları da biraraya topladığı ölçüde; aynı konuda değişik grupların ne dediğini belgelediği ölçüde; aynı konuda çeşitli örgütleri birbirlerine karşı doğrudan polemiğe zorlayan bir araç olduğu ölçüde, onu okuyan ve inceleyen devrimci çevreye, aynı yayın organı içinde doğru ile yanlışın mücadelesini denetleme imkanı verecek; doğru Marksist-Leninist görüşlerin, yanlış görüşlerle ideolojik mücadele içinde yaygınlaşmasının bir aracı olacaktır. Böyle bir ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI, Marksist-Leninistlerin bir parti içindeki ideolojik birliğine ve o ideolojik birliğin bir sonucu olması gereken örgütsel birliğine hizmet eden bir araç olacaktır, olmak zorundadır.

Bir ortak yayın organının gerekliliği üzerine tartışan kuşkusuz ilk biz değiliz. Bu düşünce önceden de birçok kişi ve grup tarafından ortaya atıldı. Bu konuda bugün çeşitli düşünce ve öneriler var. Bu konudaki önerilerden biri, İleri'nin 16/2 sayısında R. Tanyeri imzası ile yayınlanmış olan, "Düşmanlık değil ilkeli savaşım temelinde birlik" başlıklı yazıda, "Komünistlerin birliği yolunda ilk adım: Bütün komünistleri bir yayın organı etrafında birleştirmek!" ara başlığı altında getirilmiş olan öneridir.

Bu öneri görüşümüzce bugünkü ihtiyaca cevap vermeyen; ve amacı AEP yanlılarını yanyana getirmek olan bir öneridir.

Bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan grupların hiçbiri Marksist-Leninist anlamda "çehresini ortaya çıkarmış" olduğunu; —bunun için, Marksizm-Leninizm adına konuşan diğer guruplarla her alanda **köklü bir hesaplaşma** önşarttır— söyleyemez. (Söylese de, söylediği, gerçek durumun bir ifadesi değil, boş bir böbürlenme olur.)

Bugün bütün Marksizm-Leninizm adına konuşan gruplar açısından ideolojik planda temel görev, Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm diğer gruplarla varolan temel ayrılık noktaları üzerine yürümek, bu **ayrılık noktaları** üzerine yürütülecek ilkeli bir tartışmayla berraklığa hizmet etmektir. Aralarında **ideolojik birlik** olmayan, ideolojik alandaki ayrılık ve birlik noktalarının ne olduğu konusunda berrak olmayan grupların; —eğer gerçekten Marksist-Leninistleri bir örgüt içinde birleştirmek diye bir dertleri varsa— bugün buna hizmet edecek adımı atmaları gereklidir. Birlik ve ayrılık noktalarının ne olduğunun bile tam olarak bilinmediği bir ortamda atılması gereken adım,

> "Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, ilk başta aramızdaki **ayrılığın sınırlarını kesin olarak çizmemiz gerekir**" (Lenin, aktaran SBKP/B Tarihi, s.53)

sözlerine uygun davranmak; aramızdaki **ayrılığın**, ayrılıkların sınırlarını kesin bir şekil de çizmektir.

Lenin'e dayanarak "önce... **aramızdaki** ayrılığın sınırlarını kesin **olarak çizmemiz** gerekir" derken, bunu **Marksist-Leninist** güçleri bölme, ya da birarada **bulunmayan** Marksist-Leninist güçleri **biraraya getirmeyi** engelleme amacıyla **söylemiyoruz. Biz** bütün Marksist-Leninistlerin **sağlam ideolojik** temellere, berrak **bir siyasi çizgiye dayanan** ve bunların sonucu olan **en ileri örgütsel birliğinden**; tüm **Marksist-Leninistlerin uluslararası** alanda bir **Enternasyonal parti; tek tek ülkelerde bir bolşevik parti içinde birleşmesinden** yanayız. Böyle **bir birlik**, salt onu istemekle yaratılamaz. **Böyle** bir birliği yaratmanın yolu, ilkeli ideolojik mücadeleden geçer. **Görünürde** birleşebilmeleri için engel olmayanların, gerçekte **birleşebilmelerinin** engeli olup olmadığını ortaya çıkartmanın bir tek yolu vardır: Varolan görüş ayrılıklarının üzerine —ki henüz işin başlangıcında olduğu bir noktada, böyle görüş ayrılıkları nüanslarda bile olsa, çok önemli sonuçlar doğurabilir— ilkeli bir şekilde yürümek, "ayrılığın sınırlarını kesin olarak çekmek. Bu aynı zamanda birliğin sınırlarını da, kiminle nereye kadar, ne için birlik sorusuna kesin cevap veren sınırları da çizmek demektir. İşte bugün kendine Marksist-Leninist diyenlerin öncelikle yapması gereken budur.

İşte bugün çeşitli grupların çıkaracağı ORTAK YAYIN ORGANI öncelikle bu amaca, çeşitli

grupların arasındaki görüş ayrılıklarının sınırlarını kesin bir şekilde çizme, gruplar arasında ideolojik mücadeleye araç olma amacına hizmet eden bir YAYIN organı; bir ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI olmak zorundadır.

R. Tanyeri'nin önerisi ise bundan bütünüyle değişik bir öneridir. Ona göre:

"Çıkarılacak yayın organı anlaşma yapan grup, çevre, kişilerin ORTAK YANLARINI ÖNPLANA ÇIKARMA DURUMUNDADIR. Böyle bir yayın organının öncelikle emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı devrimci bir propaganda ve ajitasyonu gerçekleştirmesi zorunludur. Ancak böylelikle gerçekten devrimci propaganda tek merkezden etkili olarak yürütülebilir ve reformistlerle, revizyonistlerle ve sosyal-emperyalizme karşı orta yolcu bir mevzide bulunan akımlarla kendi arasında kalın bir çizgi çekilebilir." (agd, s.11)

R. Tanyeri daha sonra önerdiği yayın organı nın platformu konusunda söylediklerinden görüldüğü gibi, esasında ORTAK YAYIN ORGANINI öncelikle onu çıkaran grupların **kendi aralarındaki** ayrılıklarının sınırlarını kesin olarak çizmeye hizmet eden, ve böylece gerçek anlamda ideolojik-örgütsel birliğe hizmet eden bir araç olarak değil; aralarında ideolojik birliği varsaydığı grupların, **kendi dışlarındaki** gruplarla (reformistler, revizyonistler, orta yolcular) "kalın çizgiler" çekmesinin; "öncelikle" de "emperyalizme, sosyal-emperyalizme, ve faşist diktatörlüğe karşı" ortak yapılacak bir propaganda ve ajitasyonun bir aracı olarak düşünüyor. Onların bu önerisi bir yanıyla Aydınlık'ın 1976'da yaptığı "Proleter Devrimcilerin Birliği" çağrısına benziyor. Yalnız tabii İleri'nin "Proleter devrimci" gördükleri değişik.

Aralarında gerçekten ideolojik birlik olan gruplar açısından böyle bir öneri doğrudur. Gerçekleşmesi halinde de Marksist-Leninistlerin işini kolaylaştırıcı bir rol oynayabilir. Çünkü ideolojik birliğe sahip olup da, çeşitli siyasi ve örgütsel sebep ve **bahanelerle** ayrı ayrı örgütlerde olanların yanyana gelmesi; safların netleşmesine hizmet eder.

Ama şurası bir gerçektir ki, R.Tanyeri'nin ORTAK YAYIN ORGANI çağrısının esas hedefleri olan AEP yanlıları arasında bir ideolojik birliğin olup olmadığı bile bugün gerçek anlamda belli değildir. Çünkü bu gruplar arasında bir birlerinin çizgisi ile köklü bir hesaplaşma mevcut değildir. Her grubun kendi içinde de bir dizi eğilimler vardır. Bunlar arasında da kesin hesaplaşma, ayrılığın sınırlarının kesin hatları ile çizilmiş olması sözkonusu değildir. Yani yalnızca bunların ortak yayın organı bile bugünkü şartlarda kendi içlerinden en azından temel sorunlarda varolan ayrılıklar üzerine tartışmayı merkeze koymaz ise, gerçek anlamda ideolojik birliğe hizmet etmeyecek, yalnızca varolan görüş ayrılıklarını yokmuş gibi göstermeye hizmet edecektir.

Kaldı ki, bugün gerek uluslararası planda; gerekse Türkiye'de Marksist-Leninistlerin M-L örgüt içinde birleşebilmesi için acil ihtiyaç duyulan şey, AEP çizgisini doğru bulanların birleşmesi değil; Marksizm-Leninizm adına konuşan, Marksizm-Leninizmden şu veya bu ölçüde etkilenmiş, devrimci konumda bulunan, proletarya önderliğinde bir devrimi gerçekleştirmek için proleter partinin gerekliliğini savunan bütün grup ve kişilerin ayrılıklarını kesin olarak belirlemek için bir mücadele yürütmeleridir. İşte bugün bu yüzden acil ihtiyaç olan ORTAK YAYIN ORGANI, TARTIŞMA YAYIN ORGANI OLMAK zorundadır.

Bu tartışma yayın organı, bugün uluslararası komünist hareket içinde de, Türkiye'de de canalacı temel sorunlarda değişik grup ve kişilerin görüşlerini (bu grup ve kişilerde aranan nitelik, öncelikle devrimci olmak, Marksist-Leninist olma iddiasında olmak, tartışmayı ilerletici rol oynamak olmalıdır. Gerektiğinde eğer tartışmayı ilerletmek için, devrimci olmayan bir konumla belgeli hesaplaşma ihtiyacı duyulursa, devrimci olmayan bir grup ve ya kişinin bir yazısı da —onun eleştirisiyle birlikte— bu özel amaç belirtilerek— yayınlanabilir) yayınlamalı; **teorik** sorunların çözümlenmesine hizmet etmelidir.

Açıktır ki, böyle bir tartışma yayın organı nın planlanması; teknik olarak nasıl olacağı, redaksiyonunun nasıl oluşturulacağı, bizim açımızdan ne gibi zorluk ve sorunları olduğu v. b. önceden detaylı olarak tartışmayı gerektiren bir sorundur. Biz bunları bir başka yazıda tartışacağız.

Ama önce böyle bir yayın organından beklenenin ne olduğu üzerinde anlaşmak, amacın ne olduğu konusunda anlaşmak gerekir. Biz **şimdilik** amacı, kendine Marksist-Leninist diyen grupların (Bu konuda bugün kendine Marksist-Leninist diyen gruplar arasındaki ayrımların nasıl yapılması gerektiği; öncelikle bu tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği ve çıkarılabileceği vb. konularını bir başka yazıda tartışacağız) **aralarındaki** ayrılıkların sınırlarını kesin **bir şekilde** çizmeye hizmet etmek olan bir TARTIŞMA YAYIN ORGANININ **ihtiyaç** olduğu ve **bunun yaratılmasının** şartlarının da belli ölçülerde **oluştuğu** düşüncesinde olduğumuzu söylüyoruz. Ve bütün yoldaşları, ve bütün devrimcileri bu düşünce üzerine tartışmaya çağırıyoruz.

1 Haziran 1985 İ. Güzel

Not: Önümüzdeki sayılarda bu sorunun tartışmasının gelişmesi içinde İleri ve varsa diğer grupların "ortak yayın organı" konusundaki görüşlerini belgeleyip; onlar hakkında genişçe tavır takınmaya; ve kendi görüşlerimizi koymaya çalışacağız.

AÇIK TARTIŞMA:

MARKSİZMİN SKOLASTİK BİR YORUMU MU? YOKSA SKOLASTİZME KARŞI MÜCADELE ADINA MARKSİZMİN ÖZELLİKLE SINIF MÜCADELESİ İLE İLGİLİ İLKELERİNİN AFFEDİLMEZ BİR KÜÇÜMSENİŞİ Mİ?

Bolşevik Partizan'ın 16/17. sayısında "Yöntem Üzerine... Ya da Marksizm-Leninizm Yalnızca Yöntem Midir?" başlıklı bir tartışma yürütülmüştü.

Bu tartışmanın bir yanını "Yöntem Üzerine" başlıklı bir yazının yazar(lar)ı; diğer yanını ise buna cevap yazan ben oluşturuyordum.

Şimdi benim yazıma cevabi olarak yazılmış, "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" başlıklı, tartışmayı sürdüren bir yazı geçti elime.

Yazı aynen şöyle:

"

Marksizmin skolastik yorumuna açık bir örnek

"Yöntem Üzerine" başlıklı yazıyla eleştirisi Bolşevik Partizan'ın 16. sayısında yayınlandı. Oldukça iddialı bir uslupla kaleme alınan "eleştiri" yazısı, Marksizm konusundaki kavrayışsızlığın, onu şematik kalıplar içerisine hapsetmenin açık bir örneğidir. Ama bu da, sözümona Lenin'e dayandırılmaya çalışıldığından, çok keskin iddialarla yapılan bu çıkışın altında Marksizmin kapsamını daraltan, onun sınıf mücadelesine yön verme özelliğini bir kenara bırakan skolastik bir mantığın yattığını bir kez daha ortaya koyma gereği doğmuştur. Tartışılan konu bizzat Marksizmin kapsamı olduğundan, sık sık Marksist klasiklere başvurma ihtiyacı duyulacaktır. Yapılan alıntılar da dogmatik bir tarzda ele alındığından, bu dogmatik yaklaşımı açığa çıkarmak ve çarpık yorumların temelini kavramak açısından da bu gereklidir.

Yazının girişinde "buhran" konusunda bir yaklaşım getirilmeye çalışılıyor. Ve bu arada da "Yöntem Üzerine" ile görünüşte bir benzerliğin olduğu vurgulanıyor. Hemen ifade edelim ki benzerlik sadece görünüştedir. Özde tamamen bir farklılık mevcuttur. Onlara göre buhranın sebebi Marksizm-Leninizmin ilkelerinin yeterince kavranamamış olmasıdır. Buhranı aşmanın yolu ise ilkeleri kavramaktır. Bu söylenenler ilk bakışta kulağa hoş gelmektedir, ama mesele biraz derinleştirilmeye kalkıldığında hiç de hoş olmayan cızırtılar gelmeye başlamaktadır. Şundan:

Meselenin başında ilkelerle somut pratik birbirinden ayrı düşünüldüğünden, ilkelerin kendisine olduğundan farklı bir anlam yükleniyor ve mantık bu anlam üzerine inşa ediliyor. İlkelerin kavranışı, pratiğin sorunlarına çözüm arayışı içerisinde değil de, pratiğin, onun sorunlarının dışında ele alınıyor. Önce ilkeler teker teker kavranacak, sonra adım adım pratiğe müdahale edilecek ve buhran aşılmış olacak(!) Ülkemiz devrimci hareketi (1) içerisinde hakim olan, kalıplaşmış birtakım sözde ilkeleri ezberliyerek teorik cephedeki mücadele görevini çözmüş sayan anlayışa tepki olarak B Partizan aynı mantığın biraz daha derinleştirilmiş şeklini ortaya kovmaktan başka bir şey

(1) Devrimci hareket derken, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin işbirlikçisi olmayan, düzene karşı mücadele eden güçleri kastediyoruz. Esasında buhran Marksist hareketin buhranıdır. Ancak Marksist bir hareketin yaratılamamış oluşu ve aynı zamanda devrimci hareketin Marksizm-Leninizm adına hareket ediyor oluşu, buhranı genel olarak devrimci hareketin buhranı olarak ele almayı gerektirmektedir. Marksistlerin sorunları ortaya koymaları ve proletaryanın çıkarları doğrultusunda bütünlüklü bir alternatif oluşturmaları buhranın tek çözümüdür.

yapmamaktadır. Teoriyle pratik arasındaki kopukluğu ortaya koyacağı yerde, teoriyle pratiği birbirinden iyice uzaklaştırılmaktadır. Onların iddia ettiklerinin tersine, buhranın sebebi **ortaya çıkan olguların çözümlenememesi, proletaryanın yolunun aydınlatılamamasıdır.** Mevcut olguların doğru bir analizi yapıldığında çözüm yolu açılacaktır. Teorinin yüksek düzeyde kavranışıyla, pratiğin yorumlanması aynı sürecin unsurları olduğundan, her iki alanda da görülecek gerilemeler, boşluklar, süreçte tıkanmaya yolaçar. Tıkanıklığın göstergesi çözümsüzlük, kargaşa ve netlikten yoksunluktur. Çözüm yolu çözümsüzlüğe, kargaşalığa son vermektir; bu da ancak pratik olguların çözümlenmesi ve görevlerin doğru bir tarzda ortaya konmasıyla mümkündür. Teorinin gelişimi de aynı sürecin ürünüdür.

Yazının ilerki bölümlerinde de gösterileceği gibi, Bolşevik Partizan Marksizm-Leniniz-min ilkelerini pratikten kopardığından pozitivist bir yaklaşıma ulaşmakta, Marksizmi kavrayıştaki bu yaklaşım, buhranın tespiti konusunda da devam ettirildiğinden ayaklar tamamen yerden kesilmektedir. Tabii ki çözüm konusunda da aynı yaklaşım gündemdedir.

Bolşevik Partizan'ın temel eleştirisi Marksizmle diyalektik materyalizm arasındaki ilişki konusundadır. "Yöntem Üzerine"de Marksizm-Leninizmin bir yöntem, bir mantık bütünlüğü, bütünsel bir tarih teorisi olduğu vurgulanıyor ve ilkelerin bizzat bu mantığın ürünü olduğu ve ondan koparılamayacağı açıklanıyordu. Bolşevik Partizan da kendi dogmatik kavrayışını haklı çıkarabilmek için, açıkça diyalektik materyalizmle Marksizmi ayırma yolunu seçmektedir. Onlara göre diyalektik materyalizmi savunmak Marksist olmak için yeterli değildir, diyalektik materyalizm onun ilkelerinden sadece biridir; bundan ötürü de Marksizmin ilkelerinin tümünü, hiç değilse çoğunu savunmak, bu arada diyalektik materyalizmi de savunmak Marksist olmanın şartıdır. İlk bakışta doğru gibi gelen bu yaklaşım, diyalektik materyalizmindolayısıyla Marksizmin kapsamını daraltmakta, ilkeleri teorinin kaynağından koparark fetişize etmektedir. İlkeler mantık ve pratik ilişkisinin dışında düşünüldüğünden, soyutlama gücünün önemi tamamıyla yadsınmakta ve klasik sosyolojik bir yaklaşıma ulaşılmaktadır. Oysa Marx, sınıf mücadelesini çözümleme ve yönlendirmede esas dayanağın soyutlama gücü olduğunu vurgulamaktadır. (Kapital cilt 1, Önsöz)

Diyalektik materyalizm ve soyutlama gücünün önemi yadsındığından, Marksizmin bilimsel bir ideoloji olduğu gerçeği de unutulmaktadır. Marksizmin bilimsel bir ideoloji olduğu gerçeği yadsındığında ise, ilkeleri topluma şematik bir şekilde uygulama noktasına varılmaktadır. Hayatın kendisini soyutlayarak sorunlara çözüm getirme anlayışı terkedildiğinden, buhrana doğru bir müdahale de mümkün olamaz. İlkeler nasıl ele alınacak? İlkelerin Marksist dünya görüşüne bağlı ve o mantığın pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar mı oldukları; yoksa ondan kopuk, kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak sihirli formüller mi olduğu — işte sorunun odak noktası.

Tartışmayı daha somut bir zemine oturtmak için önce Bolşevik Partizan'dan bir pasaj aktaralım:

"(Marksizm yalnızca yönteme indirgendiğinde ise diyalektik ve materyalist olan herkes Marksist olur! Einstein Marksisttir! Darwin Marksisttir!... Onlar anti-kömünist de olsalar farketmez! Ne de olsa diyalektik materyalisttirler! -YN) Ona göre bunun tersini savunmak, ML olmanın bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslarını koymamak; Marksist genel değerlendirmesinin belli dönemler için değişik talepler gerektirdiğini belirtmek; ona göre davranmak; "Marksist bilgi teorisini görecelik seviyesine indirmektir"." (BP 16/17, s.47)

Burada ele alınması gereken iki nokta vardır. Birincisi doğalbilimcilerin diyalektik materyalist olup-olmama sorunu, ikincisi de "Yöntem Üzerine"ye ilişkin olarak ileri sürülen, "her dönem için geçerli kıstaslar arama" iftirası ve göreceliliğe dayanan mantığı haklı çıkarma anlayışı. Önce ikinci noktadan başlayalım.

Hemen belirtelim ki Bolşevik Partizan kendi anlayışında iç tutarlılığa sahip değildir. Hem "Yöntem Üzerine"yi Marksizm-Leninizmin ilkelerini reddetmekle suçluyorlar, hem de onun "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar" aradığını iddia ediyorlar. Bu açık bir çelişkidir. Kendi akıllarınca "Yöntem Üzerine"yi tarihe kesin kurallar koymakla suçluyorlar. Ne var ki bu, kendi göreceli mantıklarının üzerini kapamak için getirildiğinden, başka bir noktada, "ilkelerin reddedildiği" vb. bir yaklaşımla tam tersi bir sonuca ulaşıyorlar. Bir kere Bolşevik Partizan, görecelilik konusunda, her dönem geçerli kıstaslar koymadığından eleştirilmiyor, nesnel gerçeğin doğru bilgisinin elde edilebileceğini yadsıdığı için eleştiriliyor. Ki Bolşevik Partizan'ın kendi hakkındaki ve Marksizmi kavrayışı konusundaki kuşkular yeterince gösterilmişti. Bu konuda söyleyebilecek sözü olmayan Bolşevik Partizan yazarları el çabukluğuyla bu konuyu geçiştirmeye çalışırlarken, birdenbire tutarlı ilkecilikten vazgeçiyorlar.

Marksistler her dönem koşulların gelişimi, sınıf mücadelesinin boyutları hakkında berrak fikirlere sahip olmak zorundadırlar. Bilimsel bir yaklaşımla koşulların analizi yapılır ve bunun sonucu olarak dönem hakkında bir yargıya varılır. Ve buradan da pratik ilkeler çıkarılır. İlişkilerin boyutları değiştiğinde, yaklaşım da ona uygun olarak değişmek zorundadır. Koşullar değiştiği halde yeni koşullara uymayan eski anlayışları savunmak diyalektik materyalizmden uzaklaşmaktır. "Yöntem Üzerine"-de net fikirlere sahip olmanın zorunluluğu vur

gulanıyordu. Eğer doğru bir yaklaşımla yola çıkılıyorsa, sürecin her anında elde edilen fikirler doğru fikirlerdir ve doğru bir politika izlemek için bunu tutarlılıkla savunmak gerekir. "Kavradığımız ölçüde Marksizmin ilkelerini savunuyoruz", "hatalarımızı kavrama sürecinin başındayız" vb. türünden kuşkular işin içerisine girerse, bilginin nesnel gerçeği yansıtma özelliği gözardı edilir. Bolşevik Partizan'ın bir türlü anlamak istemediği, her sürecin doğru bilgisinin elde edilebilirliğidir. Sınıf mücadelesinde insiyatifi elde tutmanın tek garantisi de, sürecin doğru bilgisinin elde edilip, bunun süreklileştirilmesidir. O bilgi sürecin kendisine, yani o koşullara göre mutlak, ama tarihi sürece göre görelidir. Koşullar değiştiği an, bilgi yeni gerçeğe uymaz ve bu nedenle yeni gerçeğin bilgisinin elde edilebilirliğini "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar koymak" olarak nitelendiriyor. Aslında farkında olmadan kendileri, ilkeleri diyalektik materyalizmden ayırırken "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar"ı da getirmektedirler. Ama ne farkeder bir ilkeyi da ha yanlış kavramışlar!

Bolşevik Partizan'ın göreceli ve seçmeci mantığını daha iyi kavramak için yine kendilerine başvuralım.

" Bizim şu anda bu bilgilere sahip olmamamız ya da yeterli bir biçimde sahip olmamamız, onların doğruluğunu ve varlığını ortadan kaldırmaz. Bugün bizim Marksizm konusundaki bilgimizin eksik olduğunu söylemenin "bilinemezcilikle" ilgisi yoktur." (s.16, s.47)

Bu yaklaşımın yanına hemen bir aktarma daha yaparak anlayışı bütünleştirelim:

" Oportünist ve revizyonistlerden ayrıldığımız yan, bizim Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız olmuştur." (BP s.8)

Buradan tekrar 16. sayıya atlayarak mantığı iyice pekiştirelim.

" Bugün bunu, Marksizm-Leninizmin teorisini kendine temel alanlar Marksist-Leninisttir diye formüle etmek gerekir. Ama bu çok genel bir tanımdır. Ve Marksizm-Leninizmin bütün bilimler gibi süreç içerisinde kavranacağı bilindiğinde; Marksist-Leninist olmak için her dönem geçerli kıstaslar konamayacağı, her dönemde kendine Marksist-Leninist diyenler içinde en az yanlış yapanların ve herşeyden önemlisi ML in devrimci özüne gerçek anlamda sahip çıkanların —ağır hatalarına, sapmalarına rağmen— Marksist-Leninist genel değerlendirmesi içinde yeraldıkları anlaşılır." (s.47)

Bütün bu aktarmalarda ortaya konan anlayışın temel hedefi, durumun teorisini yapmak, hataları erdemleştirmektir. Yani Marksizm Bolşevik Partizan'ın içinde bulunduğu açmazların teorisi durumuna indirgeniyor.

Birinci pasajda Marksizmin nesnelliğinden bahsediliyor; ne var ki kendi bilinçlerine yeterince güvenmeyişleri, onları, biz kavrasak da kavramasak da Marksizm doğrudur, onun doğru olduğunu düşünmemiz bile, bizim Marksist olmamız için yeterlidir mantığına götürmektedir. Bizim bunu kavrayıp kavrayamamamız onun doğru olduğunu ortadan kaldırmaz deniliyor. Ne yazık ki Marksizmin doğruluğunu ortadan kaldırmayan neden, sizin Marksist olmanızı ortadan kaldırmaktadır. Ayrıca bu biraz da Kuran-ı Kerim'in anlamını bilmeden kafasını dertli dertli sallayanların tavrına benzemektedir.

İkinci pasajda, oportünistlerden ve revizyonistlerden ayrıldıkları temel olarak "Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradıkları ölçüde savunmaları"nı gösteriyorlar. Dikkat edelim, "belirli ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız" deniliyor. "Yöntem Üzerine" de DHB'ne atıfta bulunarak, kendilerini değerlendirirlerken, ilkelerin bazılarını kavramıştık bazılarını kavramamıştık vb. türünden yaklaşımlarını eleştirmiş ve BP ile yaklaşım benzerliğini ortaya koymuştuk. Bolşevik Partizan "DHB ile bizim tavrımızı karşılaştırmak kötü bir demagojidir" diyor (S.16, s.47) Peki soruyoruz: Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradığınız ölçüde savunmanız belirli ilkelerini kavramadığınız, bazılarını da eksik veya yanlış savunduğunuz anlamına gelmez mi? DHB'nin dediği de bu değil mi? Dahası, siz bunu iyice temellendirmeye çalışıyorsunuz.

Üçüncü pasajda ise, çok ince bir şekilde ken di durumlarının teorisini yapıyorlar. Orada da Marksizm-Leninizmin bazı ilkelerinin kavranmış olabileceği, bunun Marksist olmamak için bir neden olmayacağı ileri sürülüyor. Yanlış anlamadık, kendisine Marksistim diyenler için de en az hata yapanlar Marksistmiş. Bu az hatanın kapsamına "ağır hatalar, sapmalar" da girdiğinden, Marksizmin sınırları iyice belirsizleşiyor. Bu noktada yeni bir sorun çıkıyor karşımıza; az hata yapanları (pardon ağır hatalarına, sapmalarına rağmen) diğerlerinden nasıl seçeceğiz? Bolşevik Partizan'ın bu konuda da bir ilke koyması sorunu kolaylaştıracaktır her halde. Bu ilke de ilkeleri ayrıştırmanın ilkesi ya da hataların dozajını ölçme ilkesi olacaktır. Öyle ya, hangi ilkelerden ne kadar hata yapılırsa veya yapılmazsa Marksist olunur veya olunmaz — bunu anlamanın en kolay yolu böyle bir ilke önermektir. İş buraya vardığından "az Marksist, çok Marksist" kavramlarını da kullanmaları gerekecektir. Eğer bunu yaparlarsa, gerçekten de "Marksizmi geliştirme" görevinde önemli bir mesafe katetme hakkını kazanmış olacaktır. Bu konuda onları kutlamak görevimizdir.

Yine aynı pasajda "ve Marksizm-Leninizmin bütün bilimler gibi süreç içerisinde kavranacağı bilindiğinde..." şeklinde bir başlangıçla cümle devam ettiriliyor. Burada Marksizm-Leninizmin doğabilimleriyle özdeş görülmesi durumu sözkonusudur. Bilindiği gibi, doğabilimleri bilimadamları tarafından geliştirilir ve öğ

renmek de verili nesneler üzerinde çalışmayı gerektirir. Yani olgu önümüzde her zaman hazırdır. Laboratuvarda denenir ve sonuç alınır Bazı elementleri öğrenmek, öbürlerinin özel - liklerini de bilmek için yeterli değildir. Sü reç içerisinde o elementlerin özelliklerinin de öğrenilmesi gerekir. Bolşevik Partizancı - lar Marksizmi kavramayı da bu şekilde düşlü - yorlar. İnsanı, pratiğin Marksizmi öğrenmeye zorladığı ve gene pratiği yorumlama sürecinin teoriyi kavrama süreciyle aynı süreç olduğu gerçeği bir çırpıda ortadan kaldırılıyor. Soyutlama gücünün yerine, doğabilimlerinin yaklaşımı geçiriliyor. Olguları bütün çelişkileriyle birlikte ortaya koyanlar ve sorunların çözümü için gerekli araçları oluşturmaya çalışanlar Marksist bir yaklaşıma sahiptir. Hayatın gelişimi yeni sorunlar, yeni çelişkiler ortaya çıkardığından, süreç içerisinde bunları üstün bir soyutlama gücüyle ortaya koyarak, başka yeni araçlar oluşturmaya çalışmak Marksist yaklaşımın gereğidir. Yani "bütün diğer bilimler gibi süreç içerisinde kavramak" değil, Marksizmi kavrayışın ışığında pratiğin sürekli çözümlenmesini gerçekleştirmektir esas olan.

Genel mantığa baktığımızda, Marksizm-Leninizmin bütünsel bir tarih teorisi, dünya görüşü olduğu ve bunun da kendisini, pratiğin sorunlarına cevap vermesinde, proletaryanın yolunu aydınlatmakta gösterdiği ve gündemdeki sorunları kavrayanların ve aşma mücadelesi verenlerin Marksist olabileceği gerçeği gözardı ediliyor. Marksizmin pratik değeri rafa kaldırılıyor, bunun yerine soyut ölçüler, skolastik akıl yürütmeler geçiriliyor.

Birinci noktaya gelince... Burada karşımıza diyalektik materyalizmin kapsamı çıkmaktadır. Diyalektik materyalizm sadece doğalbilimlerle ilgili bir yöntem midir, yoksa doğalbilimlerle birlikte toplumbilimi de kapsar mı? Bolşevik Partizan'a göre diyalektik materyalizm sınıflarüstü bir kavramdır. Bundan ötürüdür ki, "anti-komünist" olan biri de diyalektik materyalist olabiliyor. Bu yaklaşım diyalektik materyalizmin kapsamını daraltmakta, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şekle sokmaktadır. Oysa diyalektik materyalizmin anlamı ve kapsamı çok daha geniştir. O doğalbilimlerle birlikte, toplumbilimini de kapsamına almaktadır. Bolşevik Partizan'ın iddia ettiği gibi sınıf mücadelesinden kopuk değil, bizzat sınıf mücadelesinin gelişiminin ürünüdür. Hegel 'de diyalektik vardı, o dönemki doğalbilimlerde de diyalektik vardı; birçok felsefecide ve genel olarak doğabilimcilerde materyalizm vardı. Ancak diyalektik materyalist bir teori sözkonusu değildi. Proletaryanın ortaya çıkışı ve gelişimi, onun dünyayı açıklama tarzının ortaya çıkışını da kaçınılmazlaştırdığı içindir ki, diyalektik ve materyalizm, mistik kalıplarından sıyrılmak ve yeni bir teorinin temel taşları olmak konumuna yükseldiler. Bir başka deyişle diyalektik materyalizm düşüncenin tarihin içine oturtulmasıdır. Bu da proletarya - burjuvazi çelişkisinin bilince en geniş kapsamıyla yansıyış şeklinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Diyalektik materyalizm doğalbilimlerin kapsamını aştığı ve toplumbilimini de kapsadığı içindir ki bir dünya görüşü olma özelliğini kazanmıştır. Doğalbilimlerde de kendiliğinden bir diyalektik materyalizm vardır, ama bu bilimadamlarının dünya anlayışı değildir. Lenin'in de belirttiği gibi içgüdüsel bir diyalektik materyalizmdir. (Materyalizm ve Ampriokritisizm) Bu anlayış laboratuvarın sınırları dışına çıktığında tamamen kaybolmaktadır. İnsan sosyal bir varlık olduğundan yaklaşımı da esas olarak sınıf mücadelesi bağlamında değerlendirilir. Bilimadamları genellikle sosyal olguların değerlendirilmesinde, idealizme ya da kaba materyalizme kaydıkları için, düşünce sistemlerinin esasını da bu yaklaşım oluşturur. Marx Feuerbach'a doğa alanında materyalist ama sosyal olguların değerlendirilmesinde idealist derken onun diyalektik materyalist bir yaklaşıma sahip olmadığını vurguluyordu.

Bilimadamlarının diyalektik materyalizmle ilişkilerini daha açık kavrayabilmek için Engels'e başvuralım:

" Ve spekülatif eğilimin hiçbir zaman etkili olmadığı bu bilimler moda olunca Wolf'un en aşırı yavanlıkları dahil, eski metafizik düşünce tarzı da yeniden yaygınlaştı. Hegel artık yoktu, doğabilimlerinin yeni materyalizmi gelişti. Ki teori bakımından bu 18. yüzyıl doğa bilimleri materyalizminden hemen hemen hiç farklı değildir. Ve birincinin ikinciye üstünlüğü yalnızca özellikle kimya ve fizyoloji alanlarında çoğunlukla daha zengin bilimsel malzemeye sahip olmasındadır. Burada Buchner ve Wogt'ta ve hatta bağnaz Feuerbach'cı geçinen ve en basit kategorilerde en eğlendirici bir biçimde kendi kendini mat eden Maksotte bile, en aşağı yavanlığa kadar yönelen Kant öncesi dönemin dar görüşlü burjuva düşünüş tarzını bulmaktayız. Burjuva sağduyusunun sakat beygiri, varlığı olaydan, nedeni sonuçtan ayıran çukurun önünde elbette ne yapacağını bilmeyerek durur kalır; ama insan soyut düşüncenin en gebelerle dolu alanında at sürüp avlanmaya çıktığı zaman kötü bir beygire binmemeye dikkat etmelidir." (K.Marx'ın Ekonomi Politiğinin Eleştirisi; Ekonomi-Politiğin Eleştirisine Katkı, s.35)

Engels'in yukarda ifade ettiği şey, doğalbilimcilerin toplumsal alanda kendi kendilerini mat ettikleridir. Dar görüşlü burjuva düşünüş tarzı, onların hakim düşünce biçimidir. Onların diyalektik materyalist olmalarının tek koşulu, laboratuvardaki bilimsel yaklaşımı, toplumsal olguların irdelenmesinde bir kenara bırakmamaları, yani burjuva düşünüş tarzını aş-

malarıdır. (Yanlış anlaşılmasın, laboratuvardaki yaklaşımın korunmasından sözederken, doğalbilimlerle toplumbilim arasındaki farklılığı gözardı etmiyor, sadece olguların iç bağlantılarını, çelişkilerini ve geçiş bağlantılarını tarih ve toplum alanında diyalektik materyalist bir yaklaşımla ortaya koymayı kaste diyoruz. Burada deney değil, soyutlama gücü esastır.) "Burjuva sağduyusunun sakat beygiri" geçiş yerinde, çukurun önünde neden durur?Burjuvazinin sınıfsal çıkarları ideolojik planda öyle bir şekillenmeye yolaçtığından. Ama diyalektik materyalistler nedeni sonuca bağlayarak, varlığı olayla bütünleştirerek çukuru bilinçle aşar. Diyalektik materyalizm, olguların iç yapılarını ortaya koymanın yöntemini vermekle kalmaz, bizzat çözüm yollarını ve pratik mücadeleyi de kapsamına alır. Daha doğrusu **pratiğe müdahale edecek araçları bizzat o pratiğin kendisinin içerisinde çıkarmayı öngörür.** Ama gelin görün ki Bolşevik Partizan çukurun önünde duranlarla kötü bir beygire binmek istemeyenleri birbirinden ayıramamaktadır. Çünkü kendileri de kötü bir beygirle avlanmaya çıkmışlardır.

Genç Hegelcilere karşı mücadele içerisinde yazılan ve Marksist dünya görüşünün temellerinin ilk defa açıklandığı Kutsal Aile'ye ilişkin olarak Lenin'in belirttikleri, diyalektik materyalizmle Marksizm arasındaki ilişki konusunda açık bir fikir vermektedir. Lenin şöyle diyor:

"İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu adlı kitaptan önce yayınlanan ve en büyük kısmı Marx tarafından yazılan bu kitap yukarda ana düşüncelerini belirtmiş olduğumuz devrimci materyalist sosyalizmin temellerini atmıştır." (Karl Marx ve Doktrini, s.51)

Engels, Feuerbach Üzerine Tezler'le ilgili olarak yaptığı değerlendirmede aynı yaklaşımı koymaktadır. Engels, ".. Yeni dünya anlayışının dahiyane tohumunun atılmış olduğu ilk belge" (L. Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu, s.11) olarak değerlendiriyor Feuerbach Üzerine Tezler'i. Dikkat edelim Engels dünya anlayışı kavramını kullanmaktadır. Tezlerde esas olarak tarihe ve topluma yeni bir yaklaşım ortaya konmaktadır. Bu yaklaşım diyalektik materyalizmdir. Bizim yer yer yöntem, mantık veya tarih teorisi dediğimiz şey, Engels'in belirttiği dünya anlayışı kavramına denk düşmektedir. Lenin'in Kutsal Aile'ye ilişkin olarak belirttikleri de bu yaklaşımı desteklemektedir.

Engels'in dünya anlayışı dediği şeye Lenin dünya görüşü demektedir. Ve kullandığı anlam aynıdır. (Belki de ikisi de aynı kelimeleri kullanıyorlar, fakat çevirmenler aynı anlama gelen farklı kavramları kullanıyorlardır.)Marksist yöntemin kavranması için oldukça önemli bir yere sahip olan "Halkın Dostları" adlı eserinde Lenin materyalizmin derli toplu bir açıklanmasının yapılmadığını iddia eden Mihaylovski ve yandaşlarına Kapital'leri kanıt olarak göstererek şu yargıya varıyordu:

" Onlar dünya görüşlerini tanımladıkları zaman buna yalnızca materyalizm adını verdiler." (s.28)

Şimdi bu noktada bir de Bolşevik Partizan'a bakalım: "Yazar (Sözü edilen "Yöntem Üzerine" nin yazarı) Marksizm-Leninizmi değil, diyalektik materyalizmi savunmaktadır. Yazar bu konumunda ısrar etmesi halinde iyi bir diyalektikçi ve materyalist olabilir, ama bir Marksist-Leninist asla..." (S.16) Ne büyük hakaret değil mi? İyi bir diyalektik materyalist olabilirmiş ama Marksist-Leninist asla. Kaş yapayım derken göz çıkarmak diye buna denir işte. Eleştirelim derken farkında olmadan övgüyle noktalamışlar yazıyı. Böyle bir iltifata karşı elimizden teşekkür etmekten başka ne gelir ki.

Bolşevik Partizan'ın diyalektik materyalizmi olsa da olur, olmasa da olur cinsinden bir yaklaşımla ele alışının saçmalığını daha ne görebilmek için Engels'e kulak verelim.

" Alman idealist felsefesinden bilinçli diyalektiği, onu doğanın ve tarihin materyalist anlayışıyla bütünleştirmek üzere kurtaran hemen hemen yalnızca Marx ve ben olduk." (Anti-Dühring, s.55)

Engels'in burada diyalektik materyalizme ulaşmaktan bahsettiğini aklı başında olan herkes anlayabilir. Ama Bolşevik Partizan Engels'i yalanlayarak bilimadamlarının da bu düşünceye ulaştıklarını keşfetmektedir. Hem de buna Amerika'yı yeniden keşfetmiş gibi sevinyorlar. Ama sevinçleri boşuna, çünkü ayakları nın altındaki dalı kesiyorlar. Marksizmi-Leninizmi savunduklarını söylüyorlar ama vardıkları nokta Marksizm-Leninizmi bir cesede çevirmektir. Çünkü onun teorik temellerinin gözardı edilmesiyle karşı karşıyayız.

Bu kez de Lenin'e başvuralım:

"... Oysa Marksizmin teorik temelleri diyalektik ve herşeyi kapsamına alan çelişkilerle dolu bir hareket anlamında tarih teorisidir." (Karl Marx ve Doktrini)

Yine aynı eserinde Lenin doğabilimleri ve toplumbilimlerinin materyalizmle ilişkisini şöyle açıklamaktadır:

" Felsefi materyalizmi derinleştiren ve geliştiren Marx onu mantıki sonucuna ulaştırdı ve onun yalnızca doğabilimlerini değil, insan toplumunun da bilimini kapsadığını gösterdi."

Bunlara da itirazınız var mı göreceli ve seçmeci mantığın savunucuları! Lenin de ilkeleri bir kenara bırakıyordur herhalde bay yazarlar. Ama bunu söylemeye cesaret edemezsiniz, çünkü o zaman Marksizm adına konuşmanız suya düşer. Bunu suya düşürmek istemediğinize göre, hala,

diyalektik materyalist olan biri bunu savundu ğunda ve bu doğrultuda hareket ettiğinden ötü rü Marksist olamaz diyor musunuz? Bir kere da ha Lenin'e dönelim de söyleyecek sözünüz kal masın.

Mihaylovski ile tartışmasında Marksizminpar lak bir savunusunu yapan Lenin şu sonuca var yordu:

" Yıkmaya kalkıştığınız öğreti, birinci ola rak tarihin materyalist anlayışına, ikinci o larak da diyalektik yönteme dayanır." (Halkın Dostları, s.64)

Eğer buna da itiraz edecek olursanız (olur ya, Lenin bunu 1894'te yazmıştı, daha gençti filan diye..) o zaman 1908'de yazdığı Ampriokritisizm'e başvuralım.

" Gerçekte, diyalektik materyalizmden, yani Marksizmden tam bir ayrılma; sadece sonu gelmez kaçamaklar, kurnazlıklar, sorunun özünden kaçma çabaları, kendi gerilemelerini maskeleme, genel olarak materyalizmin yerine bir çeşit materyalisti koyma, kısaca, Marx ve Engels in sayısız materyalist tezlerinin doğru olan tahlillerini yapmayı kararlı bir şekilde reddetme." (s.8)

Gerek Lenin'den gerekse Engels'ten yaptığımız aktarmalar göstermektedir ki diyalektik ma teryalizm toplumbilimini de kapsamına almakta, bu bakımdan da sınıf mücadelesine direk müdahaleyi gerektirmektedir. Yani sınıf mücadelesi öğretisi de diyalektik materyalizmin kapsa mı içerisindedir. Sınıf mücadelesi öğretisi di yalektik materyalizmden koparılmaya kalkıldığında proletaryanın sınıf mücadelesi anlayışı na zıt sonuçlara ulaşılır.

Bu noktadan sonra gündemdeki sorunların tes piti veya Marksizmi öğrenmenin yolu konuların da Bolşevik Partizan'ın yaklaşımını irdelemeye çalışalım.

Diyalektik materyalizmi yolunmuş kuşa çeviren BP yazarları Marksizmin nasıl öğrenileceği konusunda da yeni keşiflerde bulunuyorlar. Marksizmi öğrenmeye nereden başlamak gerekir diye soruyorlar ve bu soruyu cevaplarken de Marksizmin bütünsel bir teori olduğu gerçeğine ters sonuçlara varıyorlar. Onlara göre önce sınıf mücadelesine ilişkin eserlerden başlamalı, sonra felsefe vb. gidilmelidir. Felsefeye öncelik tanıyanlar Marksizm-Leninizmin ilkelerini bir kenara bırakmaktadırlar, çünkü sınıf mücadelesi öğretisini dikkate almamaktadırlar. Mantık bu. Bakınız ne diyorlar.

"Bunun için de herhalde Marksizmin felsefe alanında doğrudan (mesela Anti-Dühring, Felsefe Defterleri, Materyalizm ve Ampriokritisizm vb.) eserlerinin incelenmesi öğrenme - kavrama işinin merkezine konacaktır. Merkeze konmak bir yana, Marksizm bu olduğuna göre, yalnızca bu yapılacaktır.

Bunun ötesinde yapılması gereken, Marksist yönteme dayanarak somut durumun somut tahlili dir. Soruna böyle yaklaşıldığında, aslında Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili eserlerini incelemenin, hele bunu sistemli ve kollektif bir biçimde yapmanın gereği hiç mi hiç yoktur. Öyle ya, bunlar ölü ilkeler yığınıdır. Yazar, Marksizmin öğrenilmesinde nereden başlamalı sorununda bu sonuçlara açıkça varmıyor. Ama onun mantığı onu bu sonuçlardan başka hiçbir yere götürmez. Tabii eğer tutarlı ise." (S.16, s.44-45)

Tanrı yanlış yoldan korusun, işe bakın he - le. "Yöntem Üzerine"nin yazarı üstü kapalı olarak Marksizmi öğrenmeye felsefeden başlamak gerekir diyormuş. Ne büyük günah! Dahası işin geri kalanını "ölü ilkeler yığını" olarak görüyormuş. Bolşevik Partizancılar yine yakayı ele veriyorlar: İşe felsefeden başlayanlar sınıf mücadelesine ilişkin eserleri okuma gereği duymazlarmış. Öyleyse şu meret felsefe kitaplarından devamlı uzak durulsa ilkelere halel gelmeyecek.

Marksizm bütünlüklü bir teoridir, dünya görüşüdür. Bu teoriyle yüzyüze gelenler, içinde bulundukları koşullara bağlı olarak, şu veya bu klasiği okuyarak koşulları yorumlamaya çalışırlar. Önce felsefe üzerine okumak, sonra diğer kitapları okumak diye veya tersi bir ka ide getirilemez. Çünkü felsefe üzerine olan ki taplar da sınıf mücadelesine ilişkindir, nasıl ki sınıf mücadelesine ilişkin yapıtlar felsefeye ilişkinse. Felsefe Defterleri, Anti-Dühring, Ampriokritisizm gibi klasikleri işin merkezine koymayı Bolşevik Partizan yazarları Marksizmden uzaklaşmak olarak değerlendiriyorlar. Peki, sözü edilen bu yapıtların içeriği nedir? Bu yapıtlarda Marksist dünya görüşünün temelleri ortaya konmaktadır. Bolşevik Partizan yazarları şematikliğe öyle alışmışlar ki, felsefeyle ilgili kitapları sınıf mücadelesiyle ilgisiz görüp ona göre gruplamaya gidebilmektedirler. Ayrıca bu yapıtlara uygun hareket etmek, onu kavramak hiçbir şekilde sınıf mücadelesinden kopmayı getirir mi?

Sınıf mücadelesi lafını dilinden düşürmeyen Bolşevik Partizan yazarları, pratikleriyle söylediklerine tam ters bir konumdadırlar. Marksizmi öğrenme konusunda seçmeci mantıklarıyla klasikleri sınıflandırdıkları gibi, pratik'le teori arasındaki ilişki konusunda da tam bir açmazın içerisindedirler. Onlara göre önce ilkeler öğrenilecek, ondan sonra pratiğin yorumuna geçilecek. İşte söylenen:

" Marksizm-Leninizmin ülke somutuna uygulanması çalışması da teorik çalışmanın bir bölümüdür ve ilkeler kavranıldığı andan itibaren teorik çalışmanın önündeki esas görev budur." (BP S.16, s.45)

"Marksizm-Leninizmin ülke somutuna uygulanması" ne demektir? Herşeyden evvel sınıf mücadelesinin aralıksız olarak devam ettiği ve Marksistlerin de sınıf mücadelesine kesintisiz olarak müdahale etmek zorunda oldukları kabul edilmelidir. Sınıf mücadelesine nasıl mü-

dahale edilecek? Mücadele eden farklı sınıflar var ve bu sınıflar kendi konumlarının gereği olarak sürekli bir taktik değişikliği içerisindedirler. Bu durumda Marksistlerin görevi proletaryaya kendi öz bilincini götürmek, ona yön vermektir. Bu da sınıflar arası ilişki ve çelişkilerin bütün boyutlarıyla analiz edilmesi ve gelişim dinamiğinin elde tutulmasıyla mümkündür. Nasıl ki sınıf mücadelesine katılmak aralıksızsa, koşulların tahlili de aralıksız olmak zorundadır. Yani somut koşulların analizi kesintisizdir. Zaten sınıf mücadelesinin içinde yeralmak, ona yön vermeye çalışmak koşullar hakkında fikir sabihi olmadan mümkün değildir.

Ama Bolşevik Partizan'ın sözüne gidilecek olursa, önce ilkeler öğrenilecek, ilkeler öğrenildiği "andan itibaren" pratiğin çözümlenmesine girişilecektir. O "ana" kadar sınıf mücadelesine hangi araçlarla müdahale edeceksiniz bay yazarlar?

Marksizmi kademe kademe öğrenmeyi ve pratiğe kademe kademe uygulamayı savunan Bolşevik Partizan yazarları tam bir karamsarlık ve açmazın içine girmişlerdir. Teorik çalışmanın çözümleyeceği görevleri belirlerken de aynı yaklaşımı devam ettirmektedirler. Onlara göre önce Marksizmin ilkeleri öğrenilecek, o "andan" sonra uluslararası komünist hareketin önündeki sorunlar çözümlenecek, ikinci olarak modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele gündeme gelecek. Bunun sonunda ise ülke somutunun incelenmesi gerekiyor. En sonunda ise Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi(!) görevi konuyor. Biraz uzun olacak ama, bunu kendi ağızlarından dinleyelim:

" Marksist-Leninist temel eğitime bağlı olarak bütün parti, uluslararası komünist hareketin genel hattı üzerine yürütülen teorik çalışmanın ve tartışmanın içine çekilmelidir. Çünkü ancak bu genel hattın çizilmesi ile Türkiye devriminin programını bütünlük içinde ortaya koymak da mümkün olacaktır..."

Teorik çalışmanın bu alanı; bir başka deyimle "Marksizm-Leninizmin ilkelerinin modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı savunulması" çalışması olarak da adlandırılabilir.

Teorik çalışmanın bu ilk iki alana bağımlı olarak ele alınması gereken üçüncü bir alanı; Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşma ve Türkiye somutunun Marksist-Leninist ilkeler ışığında incelenmesi, Türkiye devriminin programının yaratılması alanıdır. Bu alanda yapılması gereken ve yapılabilecek ilk şey, Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşmaktır....

Bunun yanında, Türkiye somutunun incelenmesi ve programın temellerinin ortaya konması çalışması vardır. Öncelikle dünya komünist hareketinin program parçalarının ortaya konmuş olduğu noktalarda, partili belli yoldaş ve kurumlara bunları Türkiye somutuna uygulaması görevi verilir...

Teorik çalışmanın bir başka alanı, Marksizm Leninizmin ilerletilmesi diye ifade edebilecegimiz alandır (...) Ama Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi görevi derin bir teorik bilgiye, ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar (...) Marksizm-Leninizmi kavramadaki sığlığımız gözönüne alındığında, bugünkü seviyemizle Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini çözemeyiz. O halde bu alandaki teorik çalışma görevleri, önemli ölçüde, bundan önce saydığımız teorik çalışma görevlerinin çözümüne bağlı olarak ele alınmak zorundadır ve bu alanda bugün partinin bu tür bir çalışma içine çekilmesi mümkün ve doğru değildir." (S.16, s.45-46)

İşte size Marksizmin fetişleştirilmesi ve pratikten koparılmasının açık bir örneği daha. Öncelikle teoriyle pratik arasındaki ilişki tersyüz edilerek, her ikisi de özerk olarak ele alınmaktadır. Marksizme göre, teorinin öğrenilmesi süreci aynı zamanda pratik sorunların bilincine varma ve onlara müdahale etme sürecidir. Önce teorinin öğrenilmesi, sonra görevlerin sıraya sokularak çözümlenmesi şeklindeki bir yaklaşım hayatın diyalektiğine aykırıdır. Çünkü sorunları, insanlar bilerek meydana getirmezler, onların iradelerinin dışında oluşur. Sorunların dayatmasıyla pratik görevler ortaya çıkar. Bu görevlerin nasıl ele alınacağı ve çözümleneceği, pratiğe nasıl bir anlayışla yaklaşıldığına bağlıdır. Pratiğe belli kurgularla ve soyut ilkelerle yaklaşıldığında, ister istemez hayatın öne çıkardığı görevlerin çözümünü değil de, hayatı ilkelere zorlama teorilerle benzeştirilmesi yoluna gidilecektir.

Teori neden öğreniliyor? Kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap vermek için. Sınıf mücadelesine aralıksız olarak katılmak, dahası ona yön verme zorunluluğu, insanı direk olarak sınıf mücadelesinin sorunlarıyla yüzyüze getirecektir. Sınıf mücadelesi süreci sorunlara çözüm bulma, ortaya çıkacak yeni sorunlara karşı hazırlıklı olma ve aralıksız olarak, bütün çözüm araçlarından eksiksiz yararlanmaya doğru giden bir süreçtir. Her anın da değişik sorunlar ve değişik çözüm araçları gündemdedir. Bu bakımdan proletaryanın temsilcileri, sınıf mücadelesinin boyutları ne olursa olsun, en uygun mücadele araçlarını elde edebilmek için, üstün bir teorik formasyona sahip olmak zorundadırlar. Teorinin kavranışının kendisi, pratik sorunların çözümü sürecinde gerçekleştiği gibi, ortaya çıkacak yeni sorunlar, ancak teorinin daha kapsamlı hale gelmesiyle çözümlenebilir. Teori, pratiğin soyutlanmasıdır ve tekrar pratiğe döndüğünde teorinin kapsamı gelişir. Aksi halde, önce teori soyut olarak öğrenilsin, ondan sonra pratiğin çözümlenmesine girişilsin şeklindeki, sınıf mücadelesinden kopuk bir yaklaşıma varılır.

Önce uluslararası komünist hareketin görev-

lerinin çözümünün ele alınması ve bundan sonra ülke koşullarının analizine gelinmesi şeklindeki yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir. Evet, uluslararası proletaryanın enternasyonalist bir politikası olmalıdır. Her komünist uluslararası sorunun çözümü için çaba sarfetmek zorundadır; hele de, uluslararası komünist harekette bu denli bir boşluğun olduğu bir dönemde, bunun önemi daha da artar. Ancak tek tek ülkeler proletaryası açısından ikili bir görev sözkonusudur. Ulusal planda burjuvaziye karşı mücadele etmek, ülke koşullarının bilimsel bir analizini yapmak ve proletaryaya yol göstermek görevi, uluslararası komünist hareketin sorunlarıyla birlikte ele alınıp yürütülmek zorundadır. Önce şuradan veya buradan başlıyalım diye bir mantık ileri sürülemez. Önümüzde bir sınıf mücadelesi süreci var, bu süreç bütün sorunlarıyla ve çelişkileriyle karşımızda durmaktadır; görev sürecin bütün yönlerini ortaya koymaktır. Bu da ister istemez, ulusal ve uluslararası görevleri bir bütünlük içerisinde ele almayı gerektirir.

Bugün proletarya hareketinin önündeki en önemli görev, sosyalizmde sınıf mücadelesinin nasıl sürdürüleceği konusunda açık bir fikre sahip olmaktır. Bu da Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde, revizyonizmin hakimiyeti ele geçirme sürecinin ortaya konmasıyla sağlanabilir. Bunun çözümlenmesi, hiçbir şekilde, ülkede sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve koşulların değişimine bağlı olarak, yeni taktiklerin geliştirilmesinden bağımsız olarak düşünülemez. Ülkenin iktisadi, sosyal ve siyasal yapısının analizi ve bu bağlamda proletaryanın stratejik hedefinin ve taktiklerinin oluşturulması süreci, aynı zamanda uluslararası görevlerin çözüm sürecine denk düşer.

Şu nokta da özellikle dikkate alınmalıdır ki ülkede sosyalizm mücadelesini bir kenara bırakan demokratik devrim müptelaları, proletaryanın uluslararası sorunlarını da kavrayamazlar. Çünkü ülke koşullarını değerlendiren mantıkla, uluslararası sorunları değerlendirmeye çalışan mantık aynıdır. Bolşevik Partizan da demokratik devrim müptelalarındandır. Ülke koşullarını ve proletaryanın görevlerini dikkate almayan Bolşevik Partizan, demokratik devrimi ilkeleştirerek, ülke koşullarını buna uydurmaya çalışıyorlar. Her sayısında, geleni geçeni demokratik devrimi kavramamakla eleştiren Bolşevik Partizan ve benzerleri, proletaryanın sorunlarına sahip çıkamazlar. Olsa olsa köylülüğün ve küçük-burjuvazinin sorunlarına sahip çıkabilirler. Tabii ki bu mantığı terk etmedikleri sürece.

Ülke koşullarının irdelenmesine ilişkin olarak, "Bu alanda yapılması gereken ve yapılabilecek ilk şey, Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşmaktır" şeklinde bir yargıya varıyorlar.

Bolşevik Partizan, göreceli, seçmeci ve bilinemezciliğin karıştırıldığı bir mantığa sahip olduklarını söylediğimizde, yemin billah ederek Marksist olduğunu iddia ediyor. Ama aynı yazıda mantık bütün hatlarıyla gözümüzün önüne sergileniyor. "Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda" diyor, burada ne anlatılmak isteniyor? İlkeler nasıl açıklığa kavuşturulacak? Marksizm-Leninizm proletaryanın teorisi, dünya görüşü olarak yeterince açıktır. Bolşevik Partizan hangi ilkeleri açık görmüyorsa açıkça söylemelidir. Yazının başında buhranla ilgili olarak, Bolşevik Partizan'ın ilkelerin kavranamamış olmasını gösterdiğini belirtmiştik, ama şimdi bununla da yetinemeyeceğiz. Çünkü önce ilkelerin açıklığa kavuşmuş olanlarla, kavuşmamışları ayırdetmek gerekecek. Aslında işi bu dereceye getirdikten sonra, insanın aklına kimyasal bir bileşiği elemanlarına ayırma deneyi geliyor.

Şimdi gelelim "Marksizmin geliştirilmesi"ün lü görevine. Bolşevik Partizan yazarları, "Ama Marksizm-Leninizmi ilerletme görevi derin bir teorik bilgiye; ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar(...) Marksizm-Leninizmi kavrayıştaki sığlığımız gözönüne alındığında, bugünkü seviyemizle Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini çözemeyiz(...) ve bu alanda bugün partinin bu tür bir çalışma içine çekilmesi mümkün ve doğru değildir" diyorlar. Burada Marksizmin fetişleştirilmesi ve pratikten koparılması çok açık olarak görülmektedir. "Marksizm-Leninizmi ilerletme görevi derin bir teorik bilgiye, ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar" da diğer görevlerin çözümü böyle birşey gerektirmez mi? Öyle ya, Marksizmi kavrama derecesini biraz daha ilerletiyorlar: Biraz kavrayınca ilkelerin bazıları açığa çıkacak ve bazı görevler de çözümlenecek, kavrayışın derecesi ilerledikçe çözülecek görevler de değişecek — kim demiş ki BP göreceli mantığı savunuyorlar.

Marksist dünya görüşü tarihe ve topluma yaklaşımda bir perspektif sunar. Bu perspektifin koşulları irdeleme, onun iç çelişkilerini açığa çıkarma ve çözüm araçlarını ortaya çıkarma süreci; aynı zamanda, teorinin kendisinin de gelişim sürecidir. Bilgiçlik taslayarak "Marksizmi ilerletme" görevi koymak tamı tamına skolastisizmdir. Çünkü Marksizm, pratikten kopuk, kendi kendine hareket eden özerk bir teori düzeyine indiriliyor. (Hegel'in kulakları çınlasın.) Marksizm pratikten koparıldığı an ölü hale gelir. Bu bakımdan başlı başına "Marksizmi ilerletme görevini çözme" şeklinde bir görev koymak, onu pratikten soyutlamak, öldürmektir.

Hiçbir zaman ve hiçbir yerde Marksistler, Marksizmi ilerletme diye bir görev önlerine koyma saçmalığına düşmemişlerdir, sadece sınıf mücadelesinin öne çıkardığı sorunları çözme görevine sarılmışlardır. Teorinin kavranışı, pratiğin analizi ve teorinin zenginleşmesi... Bunların üçü de aynı sürecin kapsamına girer ve sınıf mücadelesine yön verebilmek için bunun sürekliliği sağlanmak zorundadır."

Tartışmanın bu aşamasında ben bu yazı ile de taylı bir uğraşma yerine, görüş ayrılıklarının bence **temel noktalarını** tezler halinde öne çıkaran bir tavır takınmayı gerekli görüyorum. Çünkü görüşümce bu yazı 16/17. sayıda savunulan temel görüşlerde bir değişmeyi gösterme - mektedir. Görüşümce yazının yazar(lar)ı "Yöntem Üzerine" başlıklı yazıdaki temel yanlışlarını sürdürmektedirler.

*

Ben temel ayrılık noktaları konusunda bir kez daha tezler halinde görüşlerimi belirtmeden önce, 16/17. sayıdaki yazımda yaptığım, ve "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" yazısında da —haklı olarak— eleştirilen bir önemli hata üzerinde durmak istiyorum.

Önemli bir yanlışım üzerine

Sözü geçen yazıda ben, "Diyalektik materyalizmi Marksizm ile eşitleme" şeklindeki düşünce ile polemik yürütürken, "Lenin'de Marksizmi, onun bir ögesi olan Marksist Diyalektik Materyalizmle eşitleme saçmalığı yoktur" dedikten sonra bir dipnotta şu açıklamayı yapmıştım:

" Dikkat edilsin, **Marksist** diyalektik materyalizmden sözediyoruz... Çünkü "Marksist olmayan" diyalektik materyalizm ve diyalektik materyalistler de vardır. Bunu tabii Marksizmi diyalektik materyalizm ile bir ve aynı şey görenler anlayamaz. Marksist diyalektik materyalizmi, Marksist olmayan diyalektik materyalizmden ayıran şey; Marksist diyalektik materyalizmin, diyalektik materyalizmi **toplumların gelişmesine uygulaması; toplumun gelişme yasalarını ortaya koyması; ve gelinen aşamada proletaryanın toplumun en devrimci sınıfı olduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koyması; proletaryadan yana açıkça taraf olması, bunu ilan etmesidir.** Lenin Mart 1922'de

" Her halükarda Rusya'da hala komünist olmayan (Siz isterseniz Marksist-Leninist olmayan deyin. —YN) kamptan gelen materyalistlere sahibiz, ve kuşkusuz oldukça uzun süre de sahip olacağız. Ve tutarlı ve militan materyalizmin tüm yandaşlarını (Komünist olmayanlarını da, Marksist-Leninist olmayanlarını da —YN) felsefi gericilikle ve sözde eğitilmiş toplumun önyargılarıyla savaşmak yolundaki ortak çalışmaya katmak bizim kesin görevimizdir" ("Militan Materyalizmin Önemi Üzerine", MEM s.548)

diyor. RKP bunun için "Marksizmin Bayrağı Altında" adında bir yayın organı çıkartıyor!

Lenin bu yayın organı çıkarken yazdığı ve yukarda alıntı yaptığımız yazısında şunları da söylüyor:

" Komünist Partisine mensup olmayan tutarlı materyalistlerle (Bakın siz şu Lenin'e! Komünist Partisine üye olmayan... Komünist olmayan, Marksist-Leninist olmayan "tutarlı materyalistler"den sözediyor. **Tutarlı** materyalist olmak için de aynı zamanda diyalektikçi olmak gerektiğini herhalde yazar da teslim etmek zorundadır. —YN) ittifaka ek olarak, militan materyalizmin yapacağı çalışma için en az bu ittifak kadar, belki de ondan fazla önemli olan bir şey de materyalizme eğilim duyan ve sözde eğitim görmüş toplumda yaygın olan, idealizme ve kuşkuculuğa doğru moda felsefi sapmalar karşısında onu savunmaktan ve öğütlemekten korkmayan DOĞABİLİMCİLERİ ile bir ittifaktır." (age, s.555)

Burada Lenin'in söyledikleri açıktır. Lenin Komünist materyalistlerin, komünist olmayan tutarlı materyalistlerle; sadece onlarla değil, DOĞABİLİMCİLERİ ile de ittifakını savunuyor. Çünkü bunları birleştiren, bu ittifakı mümkün kılan bir ortak temel vardır. O temel Marksizm değil ama, "diyalektik materyalizm"dir. Bugün her **doğabilimcisi**; kendi alanında bilimsel sonuçlara varıyorsa, o noktada diyalektikçi ve materyalist olmak zorundadır. Ama onun "Marksist diyalektikçi ve materyalist" olması ve Marksist olması zorunlu değildir. Diyalektik materyalizm ile Marksizmi eşitleyenler,

"Marksizmin toplumbilimsel yönteminin bütün belirli özelliklerini, SINIF MÜCADELESİ ÖĞRETİSİNİ VE ARAŞTIRMANIN DOĞRUDAN DOĞRUYA AMACINI, yani proletaryanın bunları kaldırmasına yardımcı olmak için bütün uzlaşmaz çelişki ve sömürü biçimlerini açığa çıkarma amacını bir kenara" bırakanlardır. (Lenin, Halkın Dostları, Bütün Eserler, Cilt 1, s. 333, Ülke Yayıncılık)"
(Bolşevik Partizan 16/17, s.48-49)

Burada söylenenlerde savunulan, "Marksist olmayan diyalektik materyalizm ve diyalektik materyalistler de vardır" şeklindeki tez yanlıştır.

Diyalektik Materyalizm, Stalin'in tespit ettiği gibi, "**Marksist-Leninist Partinin dünya görüşüdür.**" (SBKP/B Tarihi - Kısa Ders, s.135) Bir **dünya görüşü**, bir düşünce sistemi **bütünlüğü** olarak **diyalektik materyalizm bütün** olaylara (hem doğa olaylarına, hem toplumsal olaylara) yaklaşımda, ve olayları çözümlemede yalnızca Marksistlerin **bilinçli** olarak kullanacağı bir araçtır. **Bu anlamda** diyalektik materyalizm Marksizmin dünya görüşüdür, Marksizm'den ayrı olarak ele alınamaz; bu anlamda "Marksist diyalektik materyalizm" ve "Marksist olmayan diyalektik materyalizm" ayrımı yapmak yanlıştır.

Aynı şekilde, ve hatta bundan **daha açık** olarak; "Marksist olan diyalektik **materyalist**" ve "Marksist olmayan diyalektik **materyalist**" ayrımı yapmak da yanlıştır. **Diyalektik materyalist** bir genel değerlendirmedir. Diyalektik materyalist, **tüm olaylara yaklaşma** açısı, onları inceleme ve kavrama **yöntemi diyalektik**, öte

yandan tüm olayları yorumlayışı, bu olayları görüşü materyalist olan; bilinçli olarak diyalektik materyalist **dünya görüşü** temelinde olaylara, olgulara yaklaşan kişidir. İşte bu anlamda, Marksist olan, aynı zamanda diyalektik materyalisttir; diyalektik materyalist olan, Marksisttir. Bu anlamda, Marksist olan diyalektik materyalist; Marksist olmayan diyalektik materyalist ayrımı yapmak yanlıştır.

Burada şöyle bir soru çıkıyor: Bugün kendi alanlarında bilimsel sonuçlara varan **doğabilimcileri**, diyalektik yöntemi kullanmak zorunda (inceleme alanı içindeki olayı, olguyu; diğer olay ve olgularla bağıntı içinde, olayları birbirine organik olarak bağımlı ele alma; sürekli hareket ve değişim, sürekli yenileme ve gelişme durumu içinde ele alma; nicel birikimlerin nitel sıçramalara yolaçtığı bir süreç içinde ele alma; değişmenin temeli olarak şeyin kendi içindeki çelişmeleri temel alma) ve **maddeyi** temel, çıkış noktası almak zorunda, materyalist olmak zorunda değil mi? Böyle olmasa, doğru, bilimsel sonuçlara varmaları imkanı var mı? Bu soruların cevabı içindedir. Eğer doğabilimcileri **kendi alanlarında** bilimsel sonuçlara varıyorlarsa, bu onların inceledikleri olayı; olguyu; şeyi, materyalist bir yaklaşımla, ve diyalektik bir yöntemle çözümledikleri anlamına gelir. Yani onlar doğru sonuçlara vardıkları **alanda**, diyalektikçi **VE** materyalist olarak davranmışlardır. Diyalektiği VE materyalizmi kendi ilgi alanlarında; **kendileri dünya görüşü olarak diyalektik materyalizmin bilinçli savunucusu olmadıkları halde, diyalektik materyalist olmadıkları halde;** inceledikleri olaylar, olgular, şeyler, onları **kendiliğinden oraya ittiği için**, uygulamışlar, uygulamak zorunda kalmışlardır. Bu anlamda Marksist olmayan, yani tartıştığımız bağıntıda diyalektik materyalizmi bütün olaylara yaklaşımda doğru sonuçlara varmak için tek bilimsel yol; dünya görüşü olarak kabul edip uygulamanın; onu yalnızca kendi alanında, incelediği olayın zorlaması sonucu kullanan burjuva bilimadamları, diyalektik materyalistler olarak adlandırılmamalıdır. Doğru olan şey, onların kendi alanlarında, olayların zorlaması sonucu, diyalektiği ve materyalizmi kullanmaları olgusunu tespit etmek, ve o alandan dışarı çıktıklarında baltayı taşa vurduklarını; eğer tutarlı olmak istiyorlarsa, mutlaka diyalektik materyalist olmak zorunda olduklarını tespit etmektir.

Bu bağıntıda, bu hatanın devamı olarak, Lenin'in "Militan Materyalizmin Önemi Üzerine" başlıklı makalesinin alıntı yaptığım yerdeki yorumu da yanlıştır. Sözü geçen makalede Lenin, "Komünist Partisine üye olmayan **tutarlı materyalistlerle**" ve onlardan da öte "materyalizme eğilim duyan... DOĞABİLİMCİLERİ ile ittifak"tan sözediyor. Yorumda ben önce "tutarlı materyalist olmak, aynı zamanda diyalektikçi olmayı gerektirir" diyorum; sonra da, her ikisi ile de ittifakın temelinin "**diyalektik materyalizm**" olduğunu söylüyorum. Bu, Lenin'e söylemediği şeyi söyleten yanlış bir yorum. Çünkü Lenin kendisi açıkça ittifakın temelinin ne olduğunu söylüyor: Birincilerde "tutarlı materyalizm", ikincilerde "materyalizme eğilim duyan doğabilimcileri olma"... Tutarlı materyalizm, açıktır ki diyalektik materyalizm olarak da yorumlanabilir. Ama, makalenin devamında Lenin'in söyledikleri gözönüne alınırsa, böyle bir yorumun yanlışlığı ortaya çıkmaktadır. Çünkü Lenin makalenin devamında:

> " Doğabilimcisi, bu mücadelede (idealizme, kuşkuculuğa doğru moda felsefi sapmalar karşısında materyalizmi savunmak ve öğütlemekten korkmama..—YN) gerilememek ve onu muzaffer bir sonuca ulaştırmak için bir MODERN MATERYALİST, MARX'IN TEMSİL ETTİĞİ MATERYALİZMİN BİLİNÇLİ BİR YANDAŞI **OLMALIDIR**, YANİ BİR DİYALEKTİK MATERYALİST OLMALIDIR"

diyor. Yani sözkonusu olan "tutarlı materyalist"ler, ve "materyalizme eğilim duyan... doğabilimcileri" henüz MODERN MATERYALİST, ya da "diyalektik materyalist" değillerdir. Öyle olmaları **istenmektedir.** Yani Lenin'in burada sözünü ettiği "tutarlı materyalistler" de "diyalektik materyalist" oldukları anlamında tutarlı materyalistler değil; TUTARLI bir biçimde, idealizmin moda olduğu bir ortamda, maddeyi temel ve çıkış noktası aldıkları, bunu korkmadan savundukları anlamında "tutarlı" olan materyalistlerdir.

Yanlışın nedeni ne?

Peki, benim burada Lenin'i böyle yanlış yorumlamamın; ayrımı yanlış bir şekilde "Marksist olan diyalektik materyalizm"; "Marksist olmayan diyalektik materyalizm" biçiminde yapmamın (aynı yanlış, Bolşevik 8'de yayınlanan ve benim de doğru bulup katıldığım "Marksizm-Leninizmin kavranma yöntemi üzerine tartışmayla ilgili bazı noktalar" başlıklı yazıda da var. Celal Yenidünya bu yazıya cevabi olarak yazdığı "Diyalektik materyalizm mi, felsefi revizyonizm mi?" başlıklı yazısında **bu noktada** doğru bir eleştiri getiriyor. Aynı noktada "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" başlıklı yukarda yayınlanan yazıda da benim yazıma getirilen eleştiri de doğru bir eleştiri) ortamı, temeli, nedeni ne?

Bir bütün olarak dünya çapında, özel olarak da Türkiye'de Marksist-Leninist hareket derin bir buhran içinde. Marksizm-Leninizm adına konuşan **birçok grup, kişi,** buhrana çözüm arıyor, **tartışıyor.** Bu çözüm arama, tartışma içinde, Marksizm-Leninizmin **yöntemi** (burada yöntem sözcüğünü yalnızca diyalektik için değil, diyalektik materyalizm için kullanıyorum) dışında ki bütün ilkesel öğretilerini, ilkelerini aşırı ölçüde küçümseyen; bunları soru işareti haline getiren bir sapma da giderek —devrimci-Marksist çevre içinde de— yaygınlaşıyor. Mark

sizm-Leninizmin sınıf mücadelesi alanındaki il kesel öğretilerinin modern revizyonistlerin çarpıtmalarına karşı öğrenilmesi, kavranması, ve savunulmasının bugün çıkış noktası olarak alınması talebi, ve bu yöndeki çalışma "sko - lastizm", "dogmatizm", "ilkeleri Kuran-ı Kerim gibi tekrarlama" olarak nitelendiriliyor. "Yön tem Üzerine" yazısının yazarı açıkça, "yerleşik düşünce biçimi skolastisizmdir" tespitini yapıyor. Ve işte **böyle bir tartışma bağıntı - sında,** Diyalektik materyalizm ile Marksizmin eşitlenmesi, Marksizm-Leninizmin özellikle sı nıf mücadelesi konusundaki öğretilerinin te- mel eğitimde çıkış noktası, modern revizyoniz me karşı mücadelede kavranacak esas halka vb. alınmasının reddinin **teorik temeli** olarak kar şımıza çıkarıldı, çıkarılıyor.

Bir başka tartışma bağıntısında hiç bir zara- rı olmayacak olan; ne anlamda söylendiği a- çıklandıktan sonra, doğru bir teorik önerme o lan diyalektik materyalizm ile Marksizm-Leni- nizmin eşitlenmesi olayı, bugünkü ortamda Mark sizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan ilkesel öğretilerinin öğrenilmesi ve savunulmasının çıkış noktası alınmasının karşısına gerekçe olarak çıkarıldığında; gerçek- te Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi öğre- tisine karşı modern revizyonistlerin başını çektiği "şartlar değişti... artık şu şu ilke- ler geçerli değil" biçimindeki haçlı seferi - nin yedeği; Marksizm-Leninizme **karşı** bir müca delenin yedeği haline geliyor. Bu, bu tavrı ta kınanların sübjektif niyetinden bağımsız ola- rak böyle.

Yukarıda açıklamaya çalıştığım gibi, her ML diyalektik materyalist **dünya görüşünü,** dünya- yı açıklama ve değiştirme çalışmasında **bilinç li** olarak kendine temel alır. Diyalektik ma- teryalizm, dünyayı doğru bir biçimde açıkla - mak ve değiştirmek için tek bilimsel yöntem ve görüştür. O bu yüzden Marksist-Leninist Parti nin dünya görüşüdür. Marksizm-Leninizm, diya- lektik materyalizm **temeli** üzerinde yükselen; **temeli** diyalektik materyalist dünya görüşü o- lan bir bilimdir.

Bu anlamda, Marksizm-Leninizmin temelinin di yalektik materyalizm olması anlamında; Mark - sizmin dünya görüşünün diyalektik materyalizm olması anlamında; Marksizm-Leninizm diyalek- tik materyalizm ile; Marksist-Leninist olmak, diyalektik materyalist olmak ile eşitlenebi - lir.

Sorunun bir başka yönü

Diyalektik materyalizmi **dünya görüşü olarak kavrayan ve uygulayan** kişi; diyalektik mater- yalist olan kişi, Marksist-Leninisttir. Mark- sizmin temelinin ne olduğu; onda kayıtsız-ko- şulsuz ne alınacağı, onda kayıtsız-koşulsuz ne ye dayanılacağı konusundaki ya da benzeri tar tışma bağıntısında, ya da genel tanım düzeyin de yapılacak böyle bir eşitleme; mümkün ve doğ rudur. Sorun, **içinde bulunulan anda** yapılan böyle bir eşitlemenin, ideolojik mücadelede ne için, nasıl kullanıldığı sorunudur. Ve tam da bu noktada, "Yöntem Üzerine" ve "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" yazar(lar) ı bu teorik önermeyi çok kötü bir şekilde; i- deolojik mücadelede esas tehlike olan modern revizyonizme karşı mücadeleyi unutan; ve bu mü cadelede bugün için mutlak gerekli olan müca- dele yöntemlerini bir kenara koyan bir konum- da kullanmaktadırlar. Çünkü bir anlamda, Mark sizm-Leninizmin üzerinde yükseldiği temel ol- ma anlamında, ve Marksizmin dünya görüşü olma anlamında; Marksizm-Leninizm ile eşitlenmesi doğru olan diyalektik materyalizm; bir başka tartışma bağıntısında, **Marksizmin öğrenilmesi ve Marksizmin alanları-ögeleri tartışması ba- ğıntısında** Marksizmle eşitlenirse, çok yanlış sonuçlara varılır. Marksizmin nasıl öğrenile- ceği, nasıl savunulacağı; içinde bulunulan za man ve mekan içinde Marksizmin savunulması i- çin hangi adımların atılması gerektiği somut tartışmasında; Marksizm ile diyalektik mater- yalizmin bir ve aynı şey olduğu önerisinin ku lanılması, en iyi halde somut soruya somut ce vap vermekten kaçınmak anlamına gelir; ve yan lış siyasi sonuçları ile birlikte savunuldu - ğunda, kişiyi Marksizmin düşmanlarının yanın- da konaklatır.

Sorun bu bağıntıda tartışıldığında, Mark - sist-Leninistler Marksizmin diyalektik ma - teryalizm temelinde yükseldiği halde; onun yalnızca diyalektik materyalizm demek olma- dığını; dünyanın; **ekonomik ve toplumsal ge- lişmelerin, toplumsal olayların, sınıf çe- lişmalarının diyalektik materyalist çözüm - lemesi temelinde ortaya çıkarılmış olan Mark sist Ekonomi Politiği;** ve **Marksist Sınıf Mü cadelesi-Sosyalizm** öğretisini de içeren; di yalektik materyalizm, Marksist Ekonomi Poli tik ve Marksist Sınıf Mücadelesi Öğretisi ö gelerinden oluşan bütünlüklü bir bilim oldu ğunu vurgulamak zorundadırlar.

Böyle bir tartışmada Marksizm ile diyalek - tik materyalizmi eşitleyen kişi, ister iste - mez Marksizmin diğer iki alanında vardığı bi- limsel sonuçları reddeden, en azından soru i- şareti haline getiren bir konumdadır.

İçinde bulunulan belirli bir anda Marksiz - min savunulmasında kavranacak esas halkanın ne olduğu gibi somut bir soruya, Marksizmin üç ö geden oluşan bir bütün olduğu; o halde bu üçü nün de bütünlük içinde kavranıp savunulması ge rektiği gibi bir cevap da yeterli değildir. Le nin:

" Genel olarak devrimci sosyalizm taraftarı veya komünist olmak yetmez...
Her belirli anda, zincirin en önemli halka sını çıkarıp bulmasını ve bütün zinciri kav rayabilmek, ikinci halkaya geçişi esaslı bir şekilde hazırlayabilmek için, ona sıkıca sa

rılmasını bilmek gereklidir" (Sovyet İktidarının Bundan Sonraki Görevleri.. Alm. c.27, s.265)

diyor. Açıktır ki, Marksizm üç ögeden oluşan bir bütündür; ve bütünlük içinde kavranıp savunulması gerekir. Ama bu bütünlük içinde kavrama işinin ve savunma işinin hangi somut adımlar atılarak nasıl yapılacağı sorusu somut cevap, **somut plan** gerektirir. Ve bu somut cevap, içinde bulunulan anda objektif ve sübjektif faktörlerin doğru bir değerlendirilmesi sonucunda ortaya konabilir.

Bugünün temel şiarı: Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz!

Bugün içinde bulunduğumuz anda durum nedir ? Marksist-Leninist hareket gerek bütün dünyada gerek Türkiye'de en buhranlı dönemlerinden birini (belki en buhranlı dönemini demek bile abartma olmayacaktır) yaşamaktadır. Buhranın temeli, modern revizyonizmin —şartlar değişti gerekçesi ile— Marksizm-Leninizmin öncelikle sınıf mücadelesi konusundaki bir dizi ilkesel öğretisine karşı giriştiği saldırı; ve bu saldırıların Marksist-Leninist güçler tarafından tutarlı bir şekilde geri çevrilmemiş oluşudur. Modern revizyonizme karşı mücadele eden, etti ğini söyleyen bir dizi grup içinde teori düşmanlığı alıp yürümüştür.

Marksist-Leninist hareket içinde teorik seviye aşırı ölçüde düşmüştür. Bu seviye düşüklüğü kendini yalnızca dünyadaki gelişme ve değişmeler karşısında, yeni olguları Marksist - Leninist açıdan çözümleme yeteneksizliğinde değil; aynı zamanda Marksizm-Leninizmin varolan bilgi hazinesini kavrayıp, onu, onu çarpıtanlara karşı bir silah olarak yeterli bir şekilde kullanmamada da kendini göstermektedir. Bu söylediklerimizin gerçek durumun doğru bir değerlendirmesi olduğu; bugün kendine Marksist-Leninist diyenlerin geçmişte de, bugün de yapıkları teorik hatalarla; —mesela bu tartışmada yaptığımız hatalarla da kanıtlıdır.

Bunun sonucunda, bugün öncü olmak iddiasında olanlar, gerçekte bu iddianın gereklerini yerine getirememekte; kendiliğinden hareket, Marksist-Leninist önderlikten yoksun yürümektedir. Böyle bir durumda, "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz" şiarı bizim bugünkü pratiğimize doğrudan yolgösteren bir ey lem şiarı olmak zorundadır.

Durum öyle bir durumdur ki, bugün bütün dünyada da, tek tek ülkelerde de Marksist-Leni - nist hareket, ve Marksist-Leninist partiler, bir anlamda yeni oluşum süreci içindedir, kendi çehresini daha yeni (daha doğrusu yeniden) ortaya çıkarma durumundadır; "hareketi doğru yolundan saptırma tehdidinde bulunan" ("Ne Yapmalı?", s.35) ve evet, geçmişte güçlü olan ML hareketi doğru yolundan saptırmış, ve en derin buhranlarından biri içine itmiş olan modern revizyonizmle; ondan etkilenen her türden oportünizmle henüz hesaplaşmamıştır.

" Bu koşullar altında ilk bakışta "önemsiz" gibi görünen bir yanılgı" —modern revizyonizmle, oportünizmle en küçük bir ideolojik uzlaşma— "en kötü sonuçlara yolaçabilir." ("Ne Yapmalı?", s.35)

Bugün devrimci teoriye verilen önem; onun— tabii ki devrimci pratiğe hizmet edecek biçim de, ve ona bağlı olarak— Marksist-Leninistlerin çalışmalarının merkezine konup, konmaması konusundaki ayrılık; kendine Marksist-Leninist diyenler arasındaki en temel ayrılıklardan biridir. Bugünkü durumda devrimci teoriyi devrimci pratiğe yolgöstermek için kavranması gereken esas halka olarak görmeyenler, bu ayrım da objektif olarak çözümsüzlüğe; kendiliğindenciliğe, revizyonizme yürümek durumunda ve zorundadırlar.

Nasıl bir teorik çalışma?

Ama teorik çalışmanın, bugün, devrimci pratiğe hizmet edecek bir biçimde, ve ona bağlı olarak çalışmanın merkezine konması gerektiğini söylemek de yetmez. Çünkü dünün teorisizliği erdem yapan yanlışının pratikte vardığı felaketli sonuçları gören, bunun sonucunda teorinin önemli olduğunu, bugün çalışmanın merkezine konması gerektiğini vb. söyleyenlerin bir bölümü, bu teorik çalışmayı Marksizm-Leninizmin yöntem dışındaki alanlarını, ögelerini, özellikle de sınıf mücadelesi öğretisini bir kenara koyan, o konudaki öğretileri soru işareti haline getiren bir çalışma olarak kavrayıp, öyle uygulamayı öğütlüyorlar. Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerine duyulan "kuşku" bu çevreler içinde moda. Böyle bir durumda biz bugün teorik çalışmanın Marksist-Leninistlerin çalışmalarının merkezine konması gerektiğini söyleyip durma yerine; somut olarak bu işin nasıl yapılacağı; yapılması gerektiği hakkındaki planımızı da ortaya koyduk.

Bugün yapılacak teorik çalışmanın, öncelikle Marksizm-Leninizmin klasiklerinin temel eserlerinin belirli bir sistem içinde kollektif **incelenmesi**, Marksizm-Leninizmin **öğrenilmesi**; öğrenilerek her türlü çarpıtmaya ve saldırıya karşı **savunulması** çalışması olması gerektiğini, Marksist-Leninist eserlerin sistemli **temel eğitiminin**, bir Marksist-Leninist partinin bütün yaşamı boyunca hayati önemde olan bu çalışmanın, bugün içinde bulunulan durumda büsbütün önem kazandığını söyledik.

Temel eğitimde izlenecek yol olarak SBKP / B Tarihi'nin kaynakları ile incelenmesini önerdik; uygulamaya başladık. Çünkü

"SBKP/B Tarihi'nin bizzat kendisi, uygulama içinde Marksizm-Leninizmdir."

SBKP/B Tarihi'nin kaynakları ile incelenmesi, Marksizm-Leninizmin üç ögesinin de doğrudan e

serlerinin süreç ve belli bir sistem içinde, tarihi olgulara bağlı olarak incelenmesi demektir. Ve fakat ağırlıkta olan Marksizm-Leninizmin diyalektik materyalist dünya görüşü, ve Marksist Ekonomi Politik temelinde ortaya koyduğu sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan eserleridir. VE diyalektik materyalizm ile ilgili ilk doğrudan geniş eser, dördüncü bölümde gündeme gelmektedir. Peki bu yanlış değil mi? Biz nasıl olur da Marksizm-Leninizmin **temeli** olan diyalektik materyalizmi, o alanı **doğrudan** açıklayan eserlerden inceleyip öğrenmeden; o temel üzerinde yükselmiş olan sınıf mücadelesi ile ilgili sonuçları öğrenip, savunuruz?

Böyle bir soru, bir olguyu atlamaktadır: ML ustaların sınıf mücadelesi ile ilgili olarak ortaya koyduğu ve pratikte doğruluğu onlarca kez ispatlanmış olan görüşler; diyalektik materyalist dünya görüşü ile, o görüşler temelinde ortaya konmuş görüşlerdir; ve sınıf mücadelesi ile ilgili bu sonuçların incelenmesi, kavranılması; **aynı zamanda** onların temeli olan dünya görüşünün de, bizzat sınıf mücadelesi pratiğine bağlı olarak, sınıf mücadelesinin sorunlarının çözümü tartışması bağıntısı içinde öğrenilmesi ve kavranılması çalışmasıdır. Mesela bir "Ne Yapmalı?"nın incelenmesi, kavranması, oradaki görüşlerin savunulması; yalnızca "Ne Yapmalı?"da ortaya konan "devrimciler örgütü", "bir siyasi gazetenin gereklili ği" vb. **siyasi sonuçların** değil; aynı zamanda onların temeli olan **bakış açısının, yaklaşımın, dünya görüşünün de** kavranılması demektir.

Diyalektik materyalizmi, ancak diyalektik materyalizm ile ilgili doğrudan eserlerden inceleyerek kavramanın mümkün olduğunu düşünenler; ya da savundukları düşüncelerin mantık silsilesi kendi içinde tutarlı izlendiğinde bu sonuca vardırmak zorunda olanlar; gerçekte diyalektik materyalizmin **Marksizm-Leninizmin bütün eserleri içinde** olduğunu kavramayanlardır. Evet, Marksizm-Leninizmin bütünselliğini bozan; ya da bundan salt diyalektik materyalizmi anlayanlardır. Bu yaklaşımın ardında, Marksizm-Leninizmin özellikle sınıf mücadelesiyle ilgili öğretilerinin bugün geçerliliği konusunda duyulan kuşkular yatmaktadır. "Skolastizm", "dogmatizm" vb. suçlamaların ardında yatan budur. İşte bizim Marksizm-Leninizm ile diyalektik materyalizmin eşitlenmesine karşı çıkmamıza temel olan durum ve düşünce bu idi. Doğru olan, sorunu değişik düzeylerde tartışmak, bir anlamda bu ikisinin eşitlenmesinin yanlış olmadığını, doğru olduğunu; ve fakat bizim tartışmamız içinde bunu yapanların, bu tespiti Marksizm-Leninizmin diğer ögelerini —özellikle sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan ilkelerini— küçümseyen ve reddeden bir konumda bulunduklarını ortaya koymak idi. Biz bunu yapacak yerde, yanlış bir biçimde, diyalektik materyalizm ile Marksizm-Leninizmin hiçbir şekilde eşitlenemeyeceği; Marksist-Leninist diyalektik materyalizm ile, Marksist-Leninist olmayan diyalektik materyalizm biçiminde bir ayrım yapılması gerektiğini vb. savunduk. Ve bu tartışma bağıntısında biz objektif olarak diyalektik materyalizmin önemini küçümseyen bir konuma girdik. Bu noktada hem Celal Yenidünya nın "Diyalektik materyalizm mi, felsefi revizyonizm mi?" yazısı; hem de yukarıda yayınlanan yazı, hatamızı göstermede yardımcı; uyarıcı; bu anlamda ilerletici oldu.

*

Şimdi gelelim yeniden, değişmemiş olan temel ayrılık noktalarına:

1. Varolan durumun değerlendirilmesi, ya da hastalığın teşhisinde ayrılık

Bu ayrılık konusunda iki tarafın birbirlerine bütünüyle zıt görüşleri ortadadır. Ben (biz) bugün Marksist-Leninist hareket içinde hakim olan durumu ve bundan çıkan görevi:

"... modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerine karşı giriştiği haçlı seferinde; onların bu ilkeleri çarpıtmalarına karşı bu ilkelerin **tutarlı bir şekilde savunulmamış olmasıdır.** Ve yer yer, gerçekte **Marksizm-Leninizmin** ilkesi olmayan birtakım görüşlerin, Marksizm-Leninizmin "üst aşamaya yükseltilmesi" olarak savunulmuş olmasıdır. Marksizm-Leninizmin (Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm bilimi alanındaki) ilkelerine saldırırken modern revizyonistler bu işi "dogmatizme" karşı mücadele adına yapıyorlardı. Onlar gerçekte içinde bulunulan anda gerçek tehlike olmayan bir sapmaya karşı mücadele maskesi altında revizyonizmlerini gizlemeye, haklı çıkarmaya çalışıyorlardı.

Onların "dogmatizme" karşı mücadelesi, gerçekte Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasını "dogmatizm" olarak gösteren bir mücadele idi.

Şimdi "Yöntem Üzerine" yazısı da Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerinin savunulmasını korkunç düzeyde küçümseyen; esas tehlikeyi "skolastizm", "belli ilkelerin Kuran-ı Kerim gibi adım başı tekrarlanması" olarak görüp gösteren tavrı ile modern revizyonistlerin —"dogmatizme" karşı mücadele dönemindeki— konumuna benzer bir konumdadır.

Biz kesin bir şekilde şunu söylüyoruz: Marksist-Leninist hareketin esas hatası "ilkeleri Kuran-ı Kerim gibi tekrarlamak"; bu anlamda ilkeleri laf düzeyinde de olsa savunmak değil; İLKELERİ (yanlış anlamaya meydan vermemek için bir kez daha söyleyelim: Burada ilkelerden anladığımız, Marksizm-Leninizmin diyalektik bir yöntem, materyalist bir bakış açısı ile; ve Marksist Ekonomi-Politik biliminin de

ışığında, sınıf mücadelesi konusunda ortaya koyduğu ilkelerdir) **YETERİNCE VE TUTARLI BİR ŞEKİLDE KAVRAYIP, HER TÜRLÜ ÇARPITMAYA KARŞI SAVUNMAMAKTIR!**" (BP 16/17, s.43)

şeklinde ifade ettik.

Geçen yazılarında "Yerleşik düşünce biçimi skolastizmdir" şeklinde durum tespiti yapanlar, yeni yazılarında bu konuda bize savunmadığımız bir düşünce malediyor (pratikten kopuk bir teori düşüncesi savunuyormuşuz!); sonra da durum hakkında şu tespiti yapıyorlar:

"Buhranın sebebi ortaya çıkan olguların çözümlenememesi, proletaryanın yolunun aydınlatılamamasıdır. Mevcut olguların doğru bir analizi yapıldığında çözüm yolu açılacaktır."

Gayet doğru! Peki ama, "mevcut olguların çözülebilmesi" için bugün hangi adımlar atılmalıdır? Biz, mevcut olguların çözülebilmesi için Marksizm-Leninizmin —sınıf mücadelesiyle ilgili— ilkelerine dayanabilir miyiz? Bunları bugün de çıkış noktası alabilir miyiz? Tartıştığımız sorun budur. Bu soruna yukarki tavır cevap vermiyor. Ama biraz ilerde cevap var. Şöyle deniyor:

"İlkeler nasıl ele alınacak? İlkelerin Marksist-Leninist dünya görüşüne bağlı ve o mantığın pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar mı oldukları, yoksa ondan kopuk kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak formüller mi olduğu — işte sorunun odak noktası."

Biz tam da ilkelerin, "Marksist-Leninist dünya görüşüne bağlı, mantığın (sizin kelimeleri nizi kullanıyoruz) pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar" olduğunu düşündüğümüz, ilkeleri "Marksist-Leninist dünya görüşünden ayrı, onlardan bağımsız şeyler olarak almadığımız" için, ilkeler doğru dünya görüşünün temelinde yükseldikleri için, onların bugün de mücadelemizde çıkış ve dayanak noktası alınması gerektiğini düşünüyoruz. Bugün ilkelerin (Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerinin), Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi ve savunulmasında çıkış noktası alınması gerektiğini söyleyenlere karşı, onların ilkelerin"Marksist-Leninist dünya görüşünden kopuk, kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak sihirli formüller olduğu"nu savundukları suçlamasını getirenler, gerçekte kendileri ilkeleri, dünya görüşünden ayrı ele alma durumundadır.

2. Buhrandan çıkış yolu Ya da Marksizm-Leninizm yalnızca bir yöntem midir?

Bu noktada da ben geçen yazımda yaptığım temel bir yanlış konusunda yukarda tavır takındım. Bu önemli hata dışta tutulursa, bu nokta da temel ayrılık noktası, yeni yazıda — eski yazıdaki kategorik "Marksizm bir yöntemdir" v. b. tespitler geri çekilmediği sürece— varlığını korumaktadır. Yazar Marksizmi **yanlış bir bağıntıda** yöntem ile eşitleme hatasını sürdürmektedir. İlginç olan, yazarın (yazarların) benim yazıma cevap verirken, getirilen birçok eleştiri üzerinde hiç durmadan geçmiş olmaları dır. Ben kendilerini "Marksizm bir yöntem - dir" biçimindeki kategorik tespitleri hakkında getirdiğim görüşler üzerine tavır takınmaya çağırıyorum.

3. Marksizm-Leninizmin öğrenilmesine nereden başlanmalı?

Bu noktada yazar belirsizliği sürdürmeyi tercih ediyor. "Önce felsefe üzerine okumak, sonra diğer kitapları okumak diye veya tersi bir kaide getirilemez" diyor. Kendi planının, önerisinin ne olduğunu söylemekten titizlikle kaçınıyor. Biz Marksizm-Leninizmin eğitimi hep; her zaman böyle olacaktır biçiminde birşey getirmedik. Söylediğimiz, "bugün böyle yapılmalıdır" biçiminde idi. Ve çok somut bir plan da koyduk ortaya. Bugün Marksist-Leninist eğitim yapılmalıdır, Marksizm-Leninizm öğrenilmeli - dir diyenler, planlarının ne olduğunu, somut olarak ne önerdiklerini koymalıdırlar, gerekçelerini koymalıdırlar. Tam bu somut sorunun tartışıldığı yerde, hiçbir şey söylemeyen, "bu konuda kaide konmaz" şeklinde bir tespit, somut soruya somut cevap vermekten kaçınan oportünist bir tavırdır.

4. Marksist bilgi teorisi mi, idealizm mi?

Bu noktada Marksizm-Leninizmin öğrenilmesinin süreç işi olduğu konusunda söylediklerimize gelen en ciddi(!) itiraz, soruna böyle yaklaşıldığında "az Marksist", "çok Marksist" kavramlarının kullanılması gerekeceği... bunun Marksizmi ilerletmek olacağı... vb. şeklinde! Bu ciddi itiraz sahiplerine yalnızca, bir Lenin ile, bir Stalin ile, Partiye yeni üye olan birisi arasında —her ikisi de Komünist, Marksist olmasına rağmen— çok önemli farklar olduğunu; yine bir Lenin ile, devrimci bir Marksist olan Lüksemburg arasında çok önemli farklar olduğunu, bunların Marksizm-Leninizmi kavrama ve uygulama derecelerinin değişik olduğunu hatırlatmakla yetinelim.

Bütün bunlara şimdi bir de şu eklenmeli:

5. Çözüm önerisi mi? Yoksa genel laflar altında, plan yokluğunun, çözümsüzlüğü kronikleştirmenin teorisi mi?

Bizim gerek teorinin çeşitli alanları ve bu alanlardaki görevler üzerine söylediklerimizle ilgili; gerekse teori/pratik ilişkisinde söylediğimiz şeyleri yazar eleştiriyor. Ve bizim tavrımızı, Marksizmi kademe kademe öğrenmeyi, ve pratiğe kademe kademe uygulamayı savunma olarak nitelendiriyor. Önce biz yazarın anladı

ğı anlamda (o bizim tavrımızı, önce teori öğrenilecek, sonra pratiğe uygulanacak; önce uluslararası program çıkacak, sonra ülke programı ele alınacak biçiminde karikatürleştirerek, mekanik bir ilişki imiş gibi koyarak aktarıyor) bir kademe kademe öğrenme ve uygulama savunmuyoruz. Teorimiz ve pratiğimiz ortadadır. Ciddi olan, bize malettiği teoriyi ve pratiği değil, gerçek pozisyonlarımızı eleştirmelidir.

Bunun ötesinde, yazar bu konularda bizim savunduğumuz plan karşısında kendisinin planının ne olduğunu koymuyor. Bütünlük içinde çıkan şey, Marksizmin bütünlük içinde, pratiğin sorunlarına cevap verecek biçimde incelenmesi, savunulması gerektiği biçiminde bir düşünce.. Doğru! Doğru ya, bizim tartıştığımız, bugün bunun somut olarak nasıl olacağıdır. Bu somut soruya somut cevap vermeyen; ya da cevap parçaları içinde esasında bugün Marksizm-Leniniz - min geliştirilmesinin esas sorun olduğunu ortaya koyan tavırlar; (daha Marksizm-Leniniz - min en temel ilkelerini bile kendi malı haline getirmemiş olanların, en temel konularda bile önemli hatalar yapanların — yani **bizlerin** bugün "sosyalizmde sınıf mücadelesinin nasıl sürdürüleceği konusunda açık fikir" üreteceklerini söylemeleri, iddia olmaktan öteye geçmeyecektir) çözüm getiren değil, çözümsüzlüğün teorisini yapan tavırlardır.

6. Bazı "ufak-tefek" şeyler

+ Demokratik devrim, eğer demokratik devrimi gerekli kılan bir altyapı ve siyasi iktidar sözkonusu ise; ve bu objektif olgular sonucu eğer işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ancak demokratik devrim hedefleri için hareke te geçebilme durumunda ise, atlanamaz bir aşamadır, ilkedir! Onu ilke yapan biz değiliz, Marksist-Leninist klasiklerdir. Lenin, 1905'de devrim aşaması demokratik devrim iken atlamayı savunanlar hakkında şunu diyor:

"Son olarak şunu belirtelim ki, karar, geçici devrimci hükümete minimal programı gerçekleştirme görevini vermekle, tam da bunun la, maksimal programın dolaysız gerçekleştirilmesi, sosyalist devrim amacıyla iktidarın ele geçirilmesi şeklindeki saçma ve yarı-anarşist fikirleri dışlamaktadır. Rusya'nın ekonomik gelişme derecesi (ekonomik koşul) ve geniş proletarya yığınlarının sınıf bilinci ve örgütlülük derecesi (objektif koşula kopmaz şekilde bağlı olan sübjektif koşul), proletaryanın derhal bütünüyle kurtuluşunu imkansız kılmaktadır. Ancak karaca - hiller, oluşmakta olan demokratik devrimin burjuva karakterine gözlerini kapayabilir - ler; ancak en safdil iyimserler, işçi kitlelerinin sosyalizmin hedefleri ve onu gerçekleştirme araçları hakkında şimdiye dek ne denli az şey bildiklerini unutabilirler. Ve hem de biz hepimiz üstelik işçilerin kurtuluşunun ancak işçilerin eseri olabileceği inancındayız. Kitlelerin sınıf bilinci ve örgütlülüğü olmaksızın, tüm burjuvaziye karşı açık sınıf mücadelesiyle onların eğitimi ve yetiştirilmesi olmaksızın, sosyalist devrim sözkonusu olamaz. Ve bizim sözümona sosyalist devrimi ertelediğimiz yollu anarşist itirazlara karşı şunu söyleyeceğiz: Biz onu ertelemiyoruz, bilakis ona doğru ilk adımı, mümkün olan tek tarzda ve tek doğru yolda, yani demokratik cumhuriyet yolunda atıyoruz. Her kim ki sosyalizme siyasi demokrasi yolundan başka (bir yolla -ÇN) gelmek istiyor, onun gerek ekonomik, gerekse siyasi bakımdan abes ve gerici sonuçlara varması kaçınılmazdır. Bazı işçiler bize, neden maksimal programı gerçekleştirmediğimizi uygun bir anda sorarlarsa, onlara demokratik eğilimli (o mentalitede -ÇN) halk yığınlarının sosyalizmden hala ne denli uzak olduğuna, sınıf zıtlıklarının ne denli gelişmemiş; proleterlerin ne denli örgütsüz olduğuna işaret etmekle cevap vereceğiz. Önce tüm Rusya'da yüzbinlerce işçiyi bir örgütleyin; milyonlar arasında programınız için sempati uyandırın! Bunu yapmaya çalışın; kendinizi şaşaalı, ve fakat içi boş anarşist laflarla sınırlamayın — o zaman derhal göreceksiniz ki, bu örgütlenmenin gerçekleşmesi, bu sosyalist aydınlanmanın yayılması, demokratik dönüşümlerin mümkün olan en tam gerçekleşmesine bağlıdır." (Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği, Alm. s.17-18)

+ "Hiçbir yerde hiçbir zaman Marksistler önlerine Marksizm-Leninizmi ilerletme diye bir görev koymamışlardır".
Biz sadece, Lenin'in "Rus Sosyal-Demokratlarının Protestosu", cilt 4, s.163-175; Stalin'in XVII.Parti Kongresinde devlet konusunda söyledikleri... deyip geçelim.

+ Bir de acaba, iddialı lafların, doğruluğun kıstası olmadığını hatırlatalım mı? Alçak gönüllü —yanılma payını dıştalamayan— bir tartışmanın hepimizi ilerletecek olan bir tartışma olacağını; bunu yapmaya çalışmamız gerektiğini hatırlatalım mı?

İ. Güzel

13.6.1985

BÖLGELERDEN HABERLER

Aşağıda çeşitli bölgelerdeki Bolşevik Partizan taraftarlarının yaptıkları, katıldıkları eylemlerle ilgili; gönderdikleri haberleri ve yorumları yayınlıyoruz:

● HAMBURG ●

Nisan ayından bu yana şehrimiz ve çevre şehirlerde gelişen önemli kitlesel olayların bazıları hakkında takındığımız tavırlarla ilgili haber ve yorum vermek istiyoruz.

Bilindiği gibi, askeri faşist cuntanın sivil görünümlü hükümet başbakanı Özal 16 Nisan'da Hannover Sanayi Fuarına geldi.

Özal'ın bu gelişi nedeniyle bazı Batı Alman grupları ve Türkiyeli gruplar, 20 Nisan'da Özal'ı protesto yürüyüşü düzenlediler.

Bu eylemle ilgili olarak biz, "Batı Alman emperyalizmi faşist Türk Devletini "kardeş" ilan etti!" başlıklı bir bildiri çıkararak tavır takındık. Bu bildirimizde, Özal hükümetinin faşist çehresini, Batı Alman hükümet başkanının Türkiye'yi "kardeş ülke" ilan etmesinin ardındaki gerçekleri, Türk devletinin ABD nin ve NATO'nun zincirli köpeği olduğu gerçeklerini vs. özlü bir şekilde ortaya koyduk. Bu bildiride özel olarak devrimcilerin talep ettiği ve uğrunda mücadele verdikleri kardeşliğin nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk.

Yine bu yürüyüş eyleminde, "Faşist Türkeş ve 20 arkadaşının serbest bırakılması, MHP'nin aklanması ve Özal hükümetinin gerçek bir aynası dır" başlıklı çıkardığımız bildiriyi de dağıtık. Bu iki bildiri arkalı-önlü olduğu için, aynı oranda dağıtıldı.

Bu bildiride, faşist Türkeş ve 20 yandaşının "serbest" bırakılmasının sürpriz olmadığı, beklenen bir gelişme olduğu; ve bunun nedenleri açıklanmaktadır. Bildiride, Türkiye'de yaşanan "demokrasiye geçiş" sürecinin, askeri faşist yönetimden parlamenter tipi faşizme geçiş olduğu da vurgulandıktan sonra şöyle denmektedir:

"Biz Komünistler ve devrimciler faşizme karşı mücadelenin aynı zamanda MHP'ye karşı da mücadele olduğunu, ancak esas sorunun Türk devletinin belkemiği faşist orduya karşı mücadele olduğunu; ve ancak silahlı mücadele ile faşist Türk devletinin yıkılacağını ilan ediyoruz."

Özal'ı protesto eden gruplar içinde en kalabalık grup DİDF idi. Diğerleri çok zayıftılar. Biz bu eylemde gerek bildirilerimizle, gerekse diğer yayınlarımızla yoğun bir propaganda ve ajitasyon yaptık, 80 DM tutarında yayın sattık. Yine bu eylemde, "Büyük Türk Şövenizmine Ölüm!" başlıklı Bulgaristan'la ilgili çıkan merkezi bildiriyi de dağıttık. Denebilir ki, eylemde en güçlü propagandayı biz yaptık. Partizancıların durumu propaganda yönünden acınacak durumdaydı.

Bu eylemden bir ay kadar sonra, 17 Mayıs 85 de Hamburg'da Fikri Sönmez'in cezaevinde öldürülmesini protesto etmek için bir yürüyüş düzenlendi. Bizler bu yürüyüş eylemine, bir bildiri çıkartarak, kendi blokumuzla "ajitasyon-propaganda serbestliği" temelinde katıldık. Eyleme bu şekilde bir katılımın doğru veya yanlış olduğu üzerine tartışılabilir. Ki böyle bir tartışma bölgemizde de sürmektedir.

Eylemde propaganda ve ajitasyonumuzu güçlü kılabilmek için megafon vb. gibi araçlara sahip değildik. Ancak buna rağmen eylem içinde, kendimizi eyleme katılan kitlenin görebileceği şekilde ayırdık. Partizan taraftarlarının hemen arkasında yürüyorduk; onlarla birlik olduğumuz sloganları beraber haykırdık. Bunun bir sonucu olarak şu ortaya çıktı: Yürüyüşte Partizan/Bolşevik Partizan sanki bir bloklarmış!

Bu olumlu olduğu gibi, aynı zamanda olumsuzdu da, onlardan da kendimizi daha iyi ayıra bilmeliydik. Ancak buna imkanlar elvermiyordu.

Eyleme yürüyüş olarak katılmamızın esas sebebi, eylemde karşı-devrimcilerin değil, devrimci gördüğümüz grupların ağırlıkta olacağı varsayımı idi. Ki gelişmeler de böyle oldu. Eylemde HK 30, Dev-Yol (iki kanadı da beraber yürüdü) 25/30, ATİF/Partizan 15-17, Dev-Sol 3-5 kişi idi. "Sol Birlik" 20-25 kişi idi. Biz 12 kişi yürüdük. Eylemde az sayıda da Alman ve diğer birtakım Türkiyeli gruplar yeraldı.

Daha açık bir ifade ile, eylemde yeralanların bir bölümü karşı-devrimci gördüğümüz gruplardı.

Bizim bu katılmamızın yanlışlığı veya doğruluğu üzerine tartışılmalıdır. Bunun için onların çıkarttığı platform, ve bizim bildiri de incelenmelidir. Ancak şu an böyle birşeye gerek görmüyoruz. Bir başka yazıda bunu ele almayı düşünüyoruz.

Yalnız şimdiden bizim bildirimizin bir eksikliğine dikkat çekmek istiyoruz. Bu bildiride oportünistler eleştirilirken, geçmişteki yaptıklarından dolayı eleştiriliyorlar. Bugün yaptıklarını sanki doğru görüyormuşuz görünümü ortaya çıkıyor. Bu kesinlikle hatalıdır.

Bildirinin ikinci sayfasında 5. paragrafta şöyle deniyor:

"Düne kadar bu vb. konularda kampanyalar düzenleyen oportünist, reformist gruplar, eylemlerinin merkezine şu veya bu emperyalist gücün siyasi temsilcisini **harekete** geçirmeyi, cuntaya karşı "kullanmayı" koymuşlardır. Öyle ki, onlar Avrupa Parlamentosunu "Türkiye'de askeri faşist cuntaya" baskı yapmak için ikna etmeye özel bir önem vermiş ve bir yığın hayaller yayarak, devrim hedeflerini karartmışlardır. Onlar, Türk Devletini silahlı devrimle yıkmak isteyen ve bu mücadelesinden dolayı bu gün zindanları dolduran onbinlerce devrimci ve komünisti "terörist" ve "anarşist" olarak damgalayan SPD, Yeşiller ve DKP gibi karşı-devrimcilerle "devrimcilerin idamına" karşı mücadele verdiler."

Bu paragraf yukardaki yoruma açıktır. Ancak bildirinin tümü okunduğunda, yukardaki anlayışı reddeden anlayışımızın bildiride mevcut olduğu görülür.

Bu eylemler, doğru bulduğumuz düşüncelerin, öncelikle ileri kitleler olmak üzere, devrimci kitlelere daha aktif ve daha sistemli bir şekilde ulaştırılması ve onlarla ilişkilerin sistemleşmesi açısından önemlidir. Ve bütün yoldaşlar esas sorunlarımızı aksatmayacak bir şekilde bu ve benzeri eylemlere karşı daha duyarlı olmalıyız.

18.6.1985
Cemil

● AACHEN ●

Aachen kentinde Mayıs ayı içinde "Yabancılar meclisi temsilciliği seçimi" yapıldı. Bu konudaki gelişmelerle ilgili olarak Aachen'deki BP taraftarları aşağıdaki bildiriyi çıkarıp dağıttık:

" "B İ Z İ M L İ S T E"
K İ M İ N L İ S T E S İ ?

Kadın ve erkek işçiler,
Devrimciler!

2 Haziran 1985, Pazar günü "Yabancılar Meclisi" için seçimler yapılıyor. Seçime, MHP'li faşistlerin başını çektiği 1 nolu liste ile; kendini "Bizim Liste" olarak adlandıran 2 nolu liste katılmaktadır.

Burada öncelikle bir konuda tavır takınmak istiyoruz. Biz anti-faşist demokrat kadın ve erkek işçilerin, MHP'li faşistlerin başını çektiği 1 nolu listeye oy vermeyeceklerini biliyoruz. Dolayısıyla 1 nolu listeye karşı takınılacak tavır üzerine; anti-faşist/demokrat çevrede bu listenin teşhiri için özel bir çaba göstermeyi gerekli görmüyoruz.

Faşistler ve halk düşmanlarından oluşan bir liste, Aachen'deki Türkiyeli işçilerin g e r ç e k temsilcisi olamaz!

Bunun, anti-faşist/demokrat çevre açısından açık bir konu olduğunu düşünüyoruz.

Burada kendini "Bizim Liste" olarak adlandıran 2. listeye ilişkin, karşı-tavrımızı ve gerekçelerimizi ortaya koymayı gerekli görüyoruz.

Bu yılki seçimde "Bizim Liste"de yer alanların bir bölümünün, geçen seçimdeki BİZİM LİSTE ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bu yılki seçim de biz, ve bizim dışımızdaki bir grup devrimci de "Bizim Liste"de yoklar.

Bu durum nasıl ortaya çıktı?

Gelişmelere kısaca bir gözatalım. Yine bu yılki seçimlerde, anti-faşist/demokrat çevrenin desteğini alabilecek, güçlü b i r liste oluşturmak için yapılan ilk toplantılara katıldık. Bu toplantılara, geçen seçimde BİZİM LİSTE'yi oluşturan güçlerin dışında, ayrıca Fidef'li sosyal-faşistler ve "Kürdistanlı Devrimciler" de katıldılar. Bunların ikisi de geçen seçimlerde, BİZİM LİSTE dışında iki ayrı liste oluşturarak seçimlere katılmış ve sonuçta hiçbir aday çıkartamayıp, boylarının ölçüsünü almışlardı. Dolayısıyla bunlar bu yıl kendi başlarına ayrı liste ya da listeler oluşturmayı göze alamadılar.

Biz bu toplantılarda, Fidef'li sosyal-faşistlerin içinde yeralacağı bir listeyi desteklemeyeceğimizi belirttik. Onların dışında kalan devrimci-demokrat kişi ve gruplardan oluşacak bir liste önerdik; ayrıca oluşturulacak listeye aday koymayacağımızı, ve fakat devrimci/demokrat adaylardan oluşturulacak listeyi tüm gücümüzle destekleyeceğimizi belirttik.

Bizim katıldığımız en son toplantıda herhangi bir anlaşmaya varılamadı ve yeni bir toplantı tarihi saptanmadan dağılındı.

Sonradan (aylar sonra ve bundan bir hafta önce) öğreniyoruz ki, ortaya "Bizim Liste" adıyla bir liste çıkmış ve bu listeyi desteklememiz gerekiyormuş!!!

Neden? Anti-faşistlerin tek (!) listesi imiş!

"Bizim Liste"yi bu bileşimi ile gerçek BİZİM LİSTE olarak görmüyor, ve içinde demokrat adaylar da olmasına rağmen, demokrat bir liste olarak değerlendirmiyoruz.

Biz altını çizerek bir kez daha belirtiyoruz:

o Anti-faşistliği sadece MHP'ne karşı olmakla
o sınırlayan ve sosyal-faşistleri anti-faşist
o cephenin unsurları olarak gören anlayışlara
o kökten karşıyız. Biz Türkiyeli devrimciler,
o özel olarak ülkemizde; faşist Türk devletine
o ve bunun yanında, içinde yaşadığımız Batı
o Alman emperyalist devletine karşı, genel
o olarak uluslararası planda; emperyalizm, sos

o yal-emperyalizm ve her türlü gericiliğe kar
o şı tavır almayanları gerçek anti-faşist/an-
o ti emperyalistler olarak görmüyoruz.

Geçen seçim çalışmalarında, bizim çabamızla Fidef'in dıştalanmasına razı olmak zorunda kalan Dev-İşçi taraftarları ve bir dizi kafadarı, bu yıl kapalı kapılar ardında yaptıkları toplantılarda "hata"larını düzelttiler. Açıktır ki, onların bu "hata" düzeltmeleri, aralarındaki ideolojik akrabalıklarının bir sonucudur!

Onlar bize haber vermeden,kapalı kapılar ardında, rahatsız edilmeksizin gerçekleştirdikleri toplantılarda,"sol güçlerin" "anti-faşist" "birliğini"(!) sağlayıverdiler!!?

Hesapları; nasıl olsa bizim ayrı bir liste girişimimiz yok. Karşıda ise MHP'lilerin listesi var. Ve "Bizim Liste" de nasıl olsa MHP'lilerin listesine karşı. O halde görev; "Bizim Liste"yi desteklemektir!!! Aksi davranış MHP'lilerin işine yarar...

Hesap bu! Ve bu noktadan sonra düşünmesi gerekenler, "Bizim Liste"nin dışında kalanlar...

Biz, niyet ne olursa olsun,bu tür küçük "bakkal hesabı"nın sonuçlarından sorumlu değiliz!

Bu çirkin hesapların sonucundan; gerçek anti-faşist; devrimci işçilere güvenmeyen, devrimci işçilere karşı anti-demokratik ve komplocu tavır koyanlar sorumludur.

Ama onlar, bu sorumsuzluklarının hesabını, kapalı kapılar ardında değil; anti-faşist/demokratik çevrenin ö n ü n d e vermek zorundadırlar.

Buraya kadar anlattıklarımızın açık bir dil konuştuğunu düşünüyoruz.

"Bizim Liste" sahiplerinin bizden destek beklemeleri, bir yerde onların sorunlara ne denli ciddi(!) yaklaştıklarının göstergesidir.

Biz, devrimci işçilerin, anti-faşist/demokrat çevrenin bu ciddiyetsizliğe alet olmasına karşıyız.

"Bizim Liste"yi desteklemiyoruz ve "Bizim Liste"nin desteklenmesini doğru bulmuyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN İ L K E L İ BİR LİĞİ!

Aachen
31 Mayıs 1985 Bolşevik Partizan
Sempatizanları "

Bu bildiride, seçimi yapılan kurumun niteliğinin teşhir edilmemiş olmasını önemli bir eksiklik olarak görüyoruz.

Aachen'den
Bolşevik Partizan
Sempatizanları

(Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül '85 için eylembirliği görüşmeleri platform önerisi)

11/12 EYLÜL'ÜN YILDÖNÜMÜNDE DEVRİM PROPAGANDASINI MERKEZE KOYAN DEVRİMCİ BİR EYLEMBİRLİĞİ İÇİN İLERİ!

Şili'deki askeri faşist darbenin 12. yıldönümü, Türkiye'de askeri faşist cuntanın iktidara bütünüyle elkoymasının 5. yıldönümü dolayısıyla 14 Eylül 1985 Cumartesi günü Batı Almanya'da yapılacak yürüyüş kendisine şu platformu temel almalıdır:

1- 11 Eylül 1973 Şili - 12 Eylül 1980 Türkiye Emperyalizmin ve uşaklarının kanlı faşist diktatörlükleri halkların devrimi ile yıkılacaktır!

2- Askeri faşist cuntaya karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçasıdır!

3- Katliamların, soykırımının, işkencelerin, devrimcilerin idamının, faşist baskıların hesabı devrimle sorulacaktır!

4- Ne Cunta - ne parlamenter demokrasi maskeli faşizm!
Tek yol demokratik halk devrimi!

5- Ülkemizde demokrasi devrimle kazanılacaktır!
Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların devleti; işçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlü, silahlı mücadelesi ile parçalanacaktır!

6- Milli zulme son!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
Yaşasın Kıbrıs halkının devrim mücadelesi!

7- Askeri faşist cunta, emperyalizmin uşaklarının faşist diktatörlüğünün bir biçimidir!

8- Kahrolsun emperyalizm, sosyal - emperyalizm ve her türlü gericilik!

9- Batı Alman emperyalizmi, askeri faşist cuntanın baş destekçilerinden; Türkiye, Şili ve dünya halklarının can düşmanlarından biridir! Batı Alman emperyalizmine ölüm!
Alman ve yabancı işçiler - bir mücadele cephesi!

10-Eylembirliği adına, Devrim ile Karşı - Devrim arasındaki ayrım çizgilerinin silinmesine hayır!

11-Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

12-Yaşasın bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm!

*

BOLŞEVİK
PARTİZAN

11 EYLÜL'ÜN 12. YILDÖNÜMÜNDE — 12 EYLÜL'ÜN 5. YILDÖNÜMÜNDE DEVRİMCİ BİR EYLEM BİRLİĞİ İÇİN

ÇAĞRI

Arkadaşlar,

11 Eylül 1985, Şili'de askeri faşist bir cuntanın yönetime el koymasının 12. yıldönümü. 12 Eylül 1985, Türkiye'de askeri faşist bir cuntanın yönetime doğrudan el koymasının 5. yıldönümü.

Biz Batı Almanya'daki **Bolşevik Partizan** taraftarları, gerek Şili ve Türkiye, gerekse bütün dünya halkları açısından acılı tecrübelerle dolu olan 11/12 Eylül'ün yıldönümünde, her iki ülkede emperyalistlerin ve uşaklarının; bütün dünyada emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazinin halkların mücadelesini bastırmak için gerçekleştirdiği askeri faşist cuntaları protesto etmek; ve askeri faşist cuntalara karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışın propagandasını yapmak amacı ile bir yürüyüş düzenlemek istiyoruz.

Bu yürüyüş, görüşümüze göre, askeri faşist cuntaya karşı mücadele adına, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerini ortadan kaldırmayı; ve cuntaya karşı mücadele adına karşı-devrimcilerin bir bölümü ile eylembirliği ve ittifakı gündeme getiren anlayışları kökten reddeden bir eylem olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi, onun Türk faşist devleti ile, Şili'deki faşist yönetim ile işbirliğini teşhiri merkezi görevlerinden biri olarak kavramalı, ve Batı Alman emperyalizminin gizli-açık propagandacıları ile eylem birliğini reddetmelidir.

Böyle bir yürüyüş, Türkiye ve Şili'deki askeri cuntalara karşı mücadele adına, bu cuntaların baş destekçilerinden olan Amerikan emperyalizmine karşı mücadele adına; Rus sosyal-emperyalizminin suçlarını örtenlerle, onun açık propagandacıları ile araya berrak bir sınır çekmelidir.

Böyle bir yürüyüş, öncelikle emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olduğunu söyleyen, cuntaya karşı mücadeleyi Devrim mücadelesinin bir parçası olarak gördüğünü söyleyen güçlerin, eylemde birlik - ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde gerçekleştirdiği bir yürüyüş olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin doğrudan uşaklığını üstlenmiş karşı-devrimci örgütlerle eylembirliğini en başından reddetmelidir.

Sosyal-emperyalizm konusunda orta-yolcu bir tavır takınan, ve fakat onun doğrudan uşağı olmayan; devrimci konumda bulunan güçlerle de eylembirliği aranmalıdır. Ama böyle bir eylembirliği kesinlikle aradaki görüş ayrılıklarının üzerini örtmemeli; sosyal-emperyalizm ve diğer önemli konulardaki köklü ayrılıkların varlığı açıkça ortaya konmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, bütün ülkelerden devrimcilerin pratikte birliğini sağlayan bir yürüyüş olmalıdır.

Ekte böyle bir yürüyüş için eylembirliği platform önerimizi gönderiyoruz. Sizi aşağıdaki tarihte; ve yerde eylembirliği görüşmesine çağırıyoruz:

Tarih: ... Yer: ...
Saat : ...

(Platform önerisi s.55'te basılmıştır.)